

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA ROSE

Emergy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

.....

EMERY

.....

CORA ROSE

KREDİLER

Editör: Angela O'Connell

Copyright © 2022 by Cora Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Kartal İzcime.
Biliyorum,
biliyorum....
Ama uyku tulumu yanıyor.
En azından kar mağarasından bahsettim.
Şimdi mutlu musun?*

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm II](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[yazılmıştırAyrıca](#)

[Cora Rose](#)

[tarafından](#)

ÖNSÖZ

Emery ve August çok farklı başladılar ve yavaş yavaş bugünkü hallerine evrildiler.

Umarım siz de onları kadar seversiniz.

Ve umarım olduğun gibi seilmeyi hak ettiğini biliyorsundur.

İçerik Uyarısı:

Geçmişteki cinsel istismardan kısaca bahsediliyor.

.....

PROLOGUE

.....

EMERY

(Bugün *onu* gördüm. Sokağın karşısından bana baktı ve midem sanki doğrudan okyanusa atılmışım gibi çalkalandı. Ben de Bir elimi ağzıma bastırdım ve öğürdüm, boğazımda safra yükseldi.

"Emery," diye seslendi. "Bae, bekle!"

Siktir et. Bana böyle hitap edemez. Titrek bir el hareketiyle annemi tersledim ve arkamı dönüp diğer tarafa doğru koşmaya başladım. Kaçmak için acele ederken kaldırımın engelbeli bir yerinde hafifçe tökezledim ve Uber uygulamasını açıp bir araç çağırmak için telefonumu karıştırdım. Telefon kaldırıma mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* çarptı ve lanet olsun ki bugün yataktan çıkmamam gerektiğini biliyordum.

Onu görmek her zaman kafamı karıştırıyor ve çok fazla anıyı çağırıştırıyor. Bu yüzden, ondan kışım yanıyormuş gibi kaçtıktan sonra, bir sonraki mantıklı adım kendimi unutturmak için içmekti; tüm bu anıları içerek yok etmek.

Araba yanaşana kadar kaldırımda oturup kırık telefonuma bakıyorum ve şoföre beni erkenden alkol servisi yapan en yakın bara bırakmasını söylüyorum. Salı günü öğlen vakti içki içmenin kesinlikle yanlış bir tarafı yok, değil mi? Bu belli bir tür terapi. Carpe diem, falan filan.

Teknik olarak, kullandığım davranışsal ilaçlarla alkolü karıştırmamam gerekiyor ama şu anda gerçekten umurumda değil. Dr. K koca bir sik yalayabilir. Zihnime saldıran görüntüler çok bunaltıcı.

TSSB, bana son randevumuzda söylemişti.

Siktir, öyle mi düşünüyorsun?

Savaşta eve dönen bir gaziden daha fazla akıl sağlığı sorunun var.

Rastgele şeyler beni sinirlendirebilir - belirli kokular, bir şeyin tenime verdiği his, birinin söylediği bir şey. Karanlık.

Ve tabii ki annem. Onu görmek bile tüm bedenimin kilitlenmesine neden oluyor. Tüm bu travmalara bir de şiddetli DEHB'mi eklediğinizde karşınızda gördüğünüz sıcak karmaşa ortaya çıkıyor.

Araba, üzerinde beş dolarlık içki reklamı yapan kara tahta tabelası olan gölgeli, duvar dibi bir mekanın önüne yanaşır. Harika, en azından bugün *bir şeyler* yolunda gidiyor.

Birkaç saat sonra beni yapışkan bir barın üzerine yığılmış, öfkeli bir boğa kadın bana bakarken buldum. Üç kafası varmış gibi görünüyor. Hem de kocaman kafalar.

Ürkütücü.

"Sen bir pisliksin," diyor kafalarından biri hoyratça. "Gelip seni alması için birini çağır. Burada kalamazsın."

"Orospu, pease," diye mırıldandım. "Sence benim için gecenin bir vakti kışını kaldırıp buraya kadar gelecek biri var mı? Çok arkadaşım varmış gibi mi görünüyorum?"

Biraz daha yaklaşıyor ve telefonumu kapıp etli ellerinde rehin tutuyor. Sonra da meyveli kokteyli kapıp tezgahın arkasına saklıyor.

"Hey, ben bununla avlanmadım..."

"Umurumda değil. Seni öldürmeden önce birini ara."

"Muhtemelen beni öldürebilir," diye mırıldandım. "Sen bir öküzsün. Boş zamanlarında tarla mı sürüyorsun? Ağaçları söküyor musun?"

Gözlerini kısıyor ve ben de elimi sallıyorum. "Tamam. Ver onu bana. *Bana ver*. Birini arayacağım."

Bulanık ekrana tek gözümü kısarak bakıyorum, yüzümden bir santim uzakta tutarak kısa isim listesinde geziniyorum. Lex çalışıyor; onu arayamıyorum. Sonra August'un adını görüyorum.

Muhtemelen yakında üvey olacak kardeşimi aramamalıyım. Hayır, kesinlikle aramamalıyım. Ama yine de neden gerektiğini tam olarak hatırlayamıyorum.

Kesin olarak bildiğim tek şey, onun damarına basmaktan, bana olan kızgınlığını bastırmaya çalışırken o güzel yüzünün kızardığını görmekten hoşlandığım. Tanrım, bunun için yaşıyorum. Bana verdiği tepkiye bayılıyorum. Söz konusu o olduğunda, olumsuz ilgi arayan bir çocuk gibiyim.

Bunu neden yaptığımı bilmediğimi söyleyebilirim ama bu yalan olur. Bunu yapıyorum çünkü o mükemmel cephenin çatladığını görmek istiyorum. İçine bakmak ve o kusursuz görünen kafasının içinde gerçekte neler olup görmek istiyorum. Tüm hayatını çözmüş gibi görünüyor, bu da onu benim tam zıttım yapıyor.

Ayrıca, o her zaman çok iyi biri. Bana hayır demesine imkan yok Kendine engel olamıyor. Benden nefret etse ve berbat biri olduğumu düşünse bile, yine de benim için gelecektir. Aziz August, her zaman doğru olanı yapar.

Arama düğmesine basıyorum, telefonu kulağıma götürüyorum ve çaldığında yüzümü tezgâhın üzerine koyuyorum. Barın üstü gerçek çöp gibi kokuyor. Zaten alkol zehirlenmesi geçirmiyorsam, kesinlikle gıda zehirlenmesi geçiriyorum.

"Emery?" August'un derin, zengin sesi hattın diğer ucundan bana ulaşıyor ve kalp atışlarım anında hızlanıyor. Acil durum, 911. Bayılacağım ve sonra öküz kadın beni arkadaki çöp konteynerine atacak. Üç gün sonra cesedimi çöplükte çürürken, akbabalar tarafından temizlenmiş olarak bulacaklar.

Şehirde akbabalar var mı?

Kuzgunlar belki?

"Gelip beni alman gerekiyor," diyebildim fısıltının biraz üstünde.

"Hangi cehennemdesin?" diye kabaca soruyor ve ben de alnımı tezgâhtan kaldırıp öküze bakıyorum.

"Hangi cehennemdeyim ben?"

Bir adres sayıyor ve birkaç denemeden sonra doğru tekrarlayamayınca telefonu elimden alıyor ve August'a telefonu kapatmadan önce beni nerede bulacağını söylüyor.

Telefonumu siyah kotumun cebine geri sokuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Oda dönüyor ve midem bulanıyor. Sadece çok ama çok yorgunum.

En azından benim standartlarıma göre o kadar çok içmedim bile. Ama ilaçlar etkilerini artırıyor ve kan şekeri muhtemelen çok yüksek. Birkaç saat önce kendime insülin verdim ama muhtemelen daha fazlasına ihtiyacım var. Lanet olası diyabet.

Ayrıca geceleri uyuyamıyor olmam da yardımcı olmuyor.

Uyumak ezikler içindir.
Kimin ihtiyacı var ki
zaten?

Bir süre sonra gözlerimi tekrar açtığımda August'un beni güçlü kollarının arasına aldığını görüyorum. O yeşil gözler hayal kırıklığı içinde bana dikilmişti. Göğsüme bir utanç saplandığını hissediyorum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Onun yerine mükemmel taranmış bal-kahverengi saçlarına ve hafifçe kesilmiş kare çenesine bakıyorum. Adam lanet olası bir Abercrombie modeline benziyor.

Mavi Öküz Babe ile boktan Mai Tailerimizi yudumladığımız bir öğleden sonra, muhtemelen *The Walking Dead* setindeki zombi figürlara benziyordum.

Bakmaya devam etmek istiyorum ama gözlerimi odaklayamıyorum. Göz göze geliyorlar ve gülünç göründüğümü biliyorum ama bu konuda bir şey yapamıyorum. Bu yüzden kendimi onun kaslı göğsüne daha da bastırıyorum ve onu içime çekiyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor. Temiz ve saf kokuyor, taze çamaşır ve sabun gibi. Her zaman *mükemmeldir*.

Gözlerimi bir kez daha kırıştırarak uyandığımda, beni arabasının arka oturtuyor ve küçük arkadaşının yolcu koltuğundan kaşlarını çatarak bana baktığını görüyorum. Bir şeyler mırıldanmak, yargılarını kendine saklamasını söylemek istiyorum ama lanet olsun, göz kapaklarım tuğladan yapılmış.

Başım deriye yaslanıyor ve tek salyalarımın akmaması için dua etmek oluyor. Kendime biraz dinleneceğimi ve sonra daha iyi hissedeceğimi söylüyorum.

Kahretsin, . Çok
kötü. Kötü fikir.

Nefes nefese uyanıyorum, kulaklarımda yüksek bir çınlama var ve başım mengeneyle sıkışmış durumda. Rüyamdaki kokular neredeyse anında dağılıyor, ama onları hala hatırlayabiliyorum.

İdrar. Kusmuk. Çam-Sol.

Gözlerimdeki sızıdan kurtulmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum ve etrafıma bakıyorum. Bilmediğim bir yerdeyim ve paniklemeye başlıyorum çünkü çok karanlık ve kim bilir gölgelerde neler gizleniyor. Beni neyin beklediğini hayal ettikçe endişem daha da artıyor....

Ama sonra, çarpan kalbimin ve bulanık g r   m n arasında birini hissediyorum. Dönüyorum ve August'un yanımıdaki yatakta uyudu unu görüyorum. Birkaç santim uza ımda ama yumuşak, sıcak nefesini hâlâ boynumda hissedebiliyorum. Birden gerginli im azalıyor ve tüm vücudum daha sakin ve yine de daha uyanık hissediyor. Bu garip bir duygu, içimdeki tepkiler tamamen uyumu azlık içinde. Ama bu noktada, ona neredeyse alı tım. Bana  yle şeyler yapıyor ki aklımı kaırıyormu um gibi hissediyorum. Ve tüm bunları sadece var olarak yapıyor.

Bir dakika boyunca rahatlamı  yüzüne bakıyorum, sikim utanmadan pantolonumun içinde se iriyor, kalp atı larını hızlanıyor. Çok huzurlu görünüyor. Lanet bir melek gibi. Keşke o ışık ve iyiliğin bir kısmı bana da geebilseydi, belki o zaman bu hayatı biraz daha sağlıklı, biraz daha mutlu geirebilirdim.

Ama sonra gerçeklik tekrar yerine oturur.

Bu kadar yeter, diye düşünüyorum, telefonumu bulmak için cebimi karı tırırken. Ne kadar istesem de burada kalamam. Tekrar uykuya dalamam ve k buslarımla bana neler yaptığını görmesine izin veremem. Bu çok utanç verici. Kendimi tutmalıyım. Birkaç ay içinde benim kardeşim olacak.

"Lex," diye fısıldıyorum yatak odasından çıkarken, fırfırlı bir halıya takılıp d   yorum. "Sana yerimi g nderece im. Gel beni al."

BİRİNCİ BÖLÜM

4 Ay Sonra

BİRİNCİ BÖLÜM

EMERY

(August'un az önce yanaştığı tertemiz siyah SUV'ye binerken,
"etme," diyorum. Yeni almış gibi görünüyor

Bu çok saçma çünkü Utah'taki yeni evli ebeveynlerimizin kulübesine sekiz saatlik bir yolculuğa çıkıyoruz. İşler kirlenmek üzere.

Ama o böyle biri işte, kadar mükemmeliyetçi. Beni deli ediyor.

Hatta gri kolej kapüşonlusu, dar kot pantolonu ve havacı güneş gözlükleriyle canlı ve taze görünüyor.

Hafif buruşuk Ramones ve muhtemelen bir haftadan uzun süredir yıkamadığım yırtık kotuma bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Ben onun ayarında değilim.

Hayat adaletsiz ve
acımasız.

İç çekiyorum ve kiraz emicimi ağızımdan çıkarıp ona doğru sallıyorum.

"Saat 10'da burada olacağını ."

Gözlerini bana dikti ve sonra bağlanmamış emniyet kemerime baktı.

"Beş dakika geç geldim. Benzin almam gerekti. Ne zamandan beri vaktinde geliyorsun?"

"Ben devam eden bir çalışmayım. Terapistime sorun. Bu yıl attığım tüm adımlarla gurur duyuyor. Numarasını ister misiniz? İkiniz sohbet edebilirsiniz."

August gözlerini kapatıyor ve belli belirsiz bir kızgınlıkla başını yavaşça sallıyor ve ardından, "Kemerlerinizi bağlayın lütfen," diyor.

Emiciyi ağızıma geri sokuyorum ve hızlıca tıklıyorum. Sonra öne doğru eğilip buruşuk kıyafetler ve atıştırmalıklarla dolu spor çantamı karıştırıyorum.

Kahretsin. Lex ekşi yama çocuklarımı çaldı. Pislik herif. Her zaman iyi şeyleri alır. Çocuk benden daha büyük bir şeker düşkün. Bir keresinde büyük boy Smarties paketimi çaldı ve birkaç saat içinde *hepsini* tüketti. Günlerce dairenin etrafında paketleri buldum.

Çorabımda bile bir tane buldum. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Genişçe gülümseyerek bir paket Skittles tutuyorum. "Gerçekten paylaşmak istemiyorum ama nazik olmaya çalışmalıyım. Terapistim çaba göstermemi söylüyor."

, Dr. K.

Yapacağım.

August bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Benim kendi eşyalarım var."

. Onun için kötü ama benim için daha iyi.

"Ne tür şeyler? Dur tahmin edeyim... granola barlar? Avokado? Protein tozu? Kinoa?"

August yine gözlerini bana dikti ve "Öyle telaffuz edilmez." dedi.

Cevap olarak gözlerimi deviriyorum ve telefonumu alıyorum.

"Tamam, Bay Dilbilimci. Siz nasıl isterseniz." Müzik uygulamamı açtığımda gözlerim yeni sabitlenmiş dokunmatik ekrana kayıyor ve kaşlarım birleşiyor. "Bu arada dinlediğin şey de ne?"

"Ses tonunuzdan bundan hoşlanmadığınızı tahmin ediyorum."

Omuz silkip ağzımdaki lokmayı çıkardım. "Şey, evet, yani biraz berbat ama hepimiz havalı olamayız," diyorum sırtarak. "Telefonumu bağlarsam bize *gerçekten müzik* olan bir şeyler çalabilirim. Lex yolculuk için bize bir çalma listesi hazırladı. Bizi gerçekten havaya sokacağını söyledi, her ne demekse."

August bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra da aviator'larını saçlarının arasına sokuyor ve yine de mükemmel görünmeyi başarıyor. Saçları kırıışmıyor bile. Benim tek yapmam gereken hapşırma ve saçlarım aniden yana yatıyor.

"Elbette. İyi. Devam et," diyor sessiz bir öfkeyle.

Birkaç düğmeye basıyorum ve bir dakika sonra hoparlörlerden müzik sesi gelmeye başlıyor.

Bir süre sessizce dinliyoruz, başım yumuşak, şehvetli ritme göre sallanıyor ve sonra aklıma geldiğinde homurdanıyorum.

"Göt herif," diye mırıldanıyorum ve sonra sırtarak August'a bakıyorum. "Lex bize bir seks çalma listesi hazırladı. ..." Gözlerim listede geziniyor. "Muhtemelen burada elliden fazla şarkı var."

"Seks alma listesi mi?"

"Bilirsin, için müzik. Seni bilmem ama benim boşalmak için elli şarkıya ihtiyacım yok. Belki bir tane. Şanslıysam iki. Çok heyecanlanıyorum. Kendimi tutamıyorum."

August'un yanakları itirafım karşısında biraz pembeleşiyor ve gözlerini hızla başka tarafa çeviriyor.

Ellerini direksiyonun üzerinde, tam on ve ikide tutuyor, lanet bir büyükbaba gibi. Gözleri de yoldan ayrılmıyor. Tüm sürüş boyunca ufka lazer gibi odaklanıyorlar.

bir şey olduğunu merak ediyorum.

Odak noktam şekil ve renklerden oluşan bir kaleydoskop. Çoğu gün yukarıdan aşağıya bilmiyorum.

Sesi biraz açıyorum ve başımı biraz daha sallıyorum.

"Peki, bir hafta boyunca dağlarda ne bok yiyeceğiz?" Emiciyi ısırarak soruyorum ve yüksek sesle çatlıyor.

August iri yeşil gözleriyle bana bakıp omuz silktiğinde ben de onu iğniyordum. "Kayak ya da snowboard yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, hiç öğrenme şansım olmadı. Annem ayak parmaklarının arasına iğne batırmakla o kadar meşguldü ki beni kara götüremedi. Önceliği değildi. Aslında hiç kar görmedim; buna inanabiliyor musun? Yine de biraz heyecanlıyım. Bir kardan adam yapmak istiyorum. Hey August..."

," diyor.

"Kardan adam yapmak ister misin? Kardan adam olmak zorunda değil. Tamam, fiiiine," diyorum şarkı söyleyen bir sesle ve bok yiyen bir sırıtışla.

"Tanrım," diyor August oflayarak ve ağzının bir gülümsemeyele seğirdiğini görebiliyorum. "Konuşmayı çok , değil mi?"

"Her zaman," diye cevap veriyorum, arkama yaslanıp biraz geriniyorum, gömleğim karnımdan biraz yukarı kayıyor. "Ve pis bir ağzım var. Gerçekten iş başındayken görmelisin. Çok etkileyici."

August boğazını temizliyor ve yüzü kızarıırken ona tekrar bakıyorum. Onu etkilediğim ve soğukkanlı tavrını yavaş yavaş kırdığım için heyecanlanıyorum. Bu eğlenceli bir hafta olacak.

Dudağını ısıyor ve çok ateşli... Bay Rogers tarzı.

Yani hırka giymiyor ama ruhen giyiyor. Muhtemelen boş zamanlarında öğretmenlik yaptığı çocuklara şarkı söylüyor ve ilham verici sözler ezberliyordur. Eminim dolabında tüyler ürpertici kuklalar da vardır.

Ürperiyorum ve dövmele ellerime bakıyorum. Sonra onun pürüzsüz, lekesiz ve bozulmamış tenine bakıyorum.

"Hey, kardeşim. Hiç dövmen var mı?"

Biliyorum. Saçmaladığımı *biliyorum* ama merak ediyorum. Belki seksi bir yere saklamıştır, mesela yanağına ya da aletinin üstüne. Sırrı olan altın çocuk. Beni ediyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor.

"Çok yazık," diyorum ve gömleğimi yukarı çekip pantolonumu biraz aşağı indiriyorum. Gözleri hızla tenime kayıyor ve genişliyor; bunu hissediyorum, bakışları üzerimde. Bu elle tutulur bir şey. Aletim pantolonumun içinde biraz seğiriyor.

"Hala doldurmam gereken bir tane var. Ne düşünüyorsun? Eğlenceli olduğunu düşündüm."

August dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak kalçamdaki büyük ve karmaşık deseni inceliyor ve sonra tekrar yola odaklanıyor.

"Ben sürüyorum. Daha iyi bakmam lazım." Oh, şimdi mi?

Bir gülümsemeyi ısıriyorum ve sonra öne doğru eğilip bir enayi daha alıyorum. Paketini açıp kapının koluna yerleştirdikten sonra şöyle diyorum: "Ne zaman istersen. Tek yapman gereken sormak. Önce hangisinden başlamak istersin? *Her yerde* var."

Beni görmezden geliyor ve ben küçük bir kahkaha atıyorum. Çünkü gerçekten, eğer onun önünde çırılçıplak kalsaydım ve elleri tenimde olsaydı, muhtemelen on saniye içinde boşalırdım. Şarkıların uzunluğu konusunda şaka yapmıyordum. Dayanma gücüm çok az. Neredeyse hiç yok.

Ayrıca, Ağustos ayındayız.

Geçen yıl onu gördüğüm an biraz delirdim. İlk buluşmamızdan sonra saatlerce kıvranmadan duramadım. O kadar güzel ve derli toplu görünüyor ki, onu mahvetmek için saplantılı bir arzu duyuyorum.

Onu kirlet.

Saçını biraz karıştır.
Benimkini yüzüne püskürt.
Derisine sürün.
Çok uzak.

Koltuğumda kayıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışırken pencereden dışarı bakıyorum.

Bu yolculuk çok uzun ve tüm çılgın kartlarımı aynı anda gösteremem. Genellikle , ki bu ifadeyi hafifçe kullanıyorum, August beni etrafta dolaştırıyor ve gideceğimiz yere varır varmaz ortadan kayboluyor. Birkaç kez, rastgele bir partide ya da aile buluşmasında, benim diken diken olduğunda beni izlediğini fark ettim. Ama çoğu zaman beni yalnız bırakıyor.

Anlıyorum. Bunu sadece annesi için yapıyor. O iyi bir kadın ve iyi geçinmemizi istiyor. Muhtemelen babam için de yapıyordur çünkü o insanları memnun eden biri.

Ama gerçekten, August ve ben arkadaş değiliz.

Gerçekten arkadaşım yok. Lex dışında. Eğer bize öyle diyebilirsen.

Çünkü Lex de en az benim kadar deli. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve birbirimizden kurtulamıyoruz.

"Bir sonraki durağımız ne zaman?" Ben soruyorum.

"Ciddi misin? Otuz dakikadır yoldayız. Bütün yol boyunca böyle mi olacak?"

Ona sırtıyorum. "Evet, muhtemelen. Çocuklarla çalışıyorsun, değil mi? Ben sadece onlara alışmana yardımcı oluyorum." Duraklıyorum ve sonra soruyorum, "Henüz gelmedik mi, Bay Arnette?"

Ellerini direksiyonun üzerinde sıkıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Tanrım. Bana öyle deme."

"Neden olmasın? Edepsiz öğretmen-öğrenci fantezileriniz var mı, çünkü tamamen rol yapabilirim?"

August çenesini sıkıyor ve bana bakmayı reddediyor. Sonra ağır ağır iç geçiriyor. "Yaklaşık yedi buçuk saatimiz daha var, Emery. Başarabilecek misin?"

"Evet. Belki. Yapacak mısınız?"

"Ben iyiyim ama sen koltuğunda kıpırdanıp duruyorsun."

"Evet, elimde değil. Ama bil diye söylüyorum, *hareket* edebilmek için muhtemelen birkaç kez durmam gerekecek."

August yüzüne yakın havalandırma deliklerini ayarlıyor ve ben onun uzun, kalın parmaklarına bakıyorum. Beyzbol oynuyor. Annesinden her şeyi duydum. Oğluyla gurur duyuyor ve ben de onu suçlamıyorum. İçi de dışı da harika. Geçen yıl onu gözlemlemek için birçok fırsatım oldu. Nasıl biri olduğunu izlemek için. Vardığım sonuç şu: sahte gülümseme yok. O gerçekten nazik bir insan ve aynı zamanda bir seks tanrısı gibi görünüyor.

Kalın kalçalarına bakıyorum ve onu beyzbol oynarken hayal ediyorum. Bir ift pantolonu güzelce dolduruyor. Ve kıına gelince, kesinlikle bu spor için uygun bir kıı var - tamamen yuvarlak ve sert.

Sikimi içine sokmak istiyorum. Yanaklarının arasında kaybolmasını izlemek.

Siktir, evden çıkmadan önce otuzbir ekmeliydim.

Lex söyledi. O anlamlı kaşlarıyla bana baktı ve şöyle dedi: "Emery, *onunla* bir arabada sıkışıp kalacaksın. Gitmeden önce ya fazladan ilaç almalısın ya da mastürbasyon yapmalısın."

İkisini de yapmadım ve şimdi pişmanlık duyuyorum. Zihnim dakikada bin mil hızla hareket ediyor ve bacağımanın zıplamasına engel olamıyorum.

"Bilmen gerekiyorsa, bir hayat planım yok," diye , kıvranmayı ve kotumdaki şişkinliğin çok belirgin olmaması için zayıf bir girişimde bulunarak bir bacağıımı diğerinin üzerine geçiriyorum. Çünkü şu anda aletim "*Merhaba August*" diyor. *Buraya gel. Bir bak bakalım. Dilinle güzel, uzun bir bakış.*

"Hayat planın hakkında mı konuşuyorduk?"

"Um, hayır, ama şimdi öyleyiz ve benim bir tane yok."

"Sen bilmiyor musun?" August, DEHB'li düşünce trenimi takip etmesine izin vererek soruyor. Kolay değil çünkü bu tren tek bir ray üzerinde bile değil. On ray üzerinde.

uf . Dikkat edin millet. İşte geliyorum.

"Hayır, yani, benim yaşımdaki çoğu insan muhtemelen şimdiye kadar bunu bir şekilde çözmüştür, ama ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Terapistim bana sakın olmamı söylüyor. Her seferinde bir gün. Ben de bu tavsiyeye gerçekten uymaya çalışıyorum."

Emicimi ağızımda yuvarlıyorum ve sonra çekip çıkarıyorum. Tam bir ezik olduğumu düşünmesini istemiyorum, bu yüzden ekliyorum, "Yine de ön lisans diplomam var. Benim için pek bir şey ifade etmiyor. Lisans için ne yapmak istediğime karar vermeliyim. Ama gerçekten ihtiyacım var mı ki? Yani, çoğu zaman işe yaramaz değiller mi? Belki bir ticarete falan atılırım. Tercüman falan olurum."

"Tercüman mı? Başka bir dil biliyor musunuz?"

"Hayır, ama bir tane öğrenmenin çok zor olmadığına eminim."

Emiciyi içeri sokuyorum ve konuşmanın bu karmaşası üzerine kafa yoruyorum. Biraz fazla konuştuğumun farkındayım ama bir türlü duramıyorum. Bu, fazla mesai yapan nöroçeşitli yanım. Bundan sonra ne söyleyeceğimi ben bile tahmin edemiyorum.

"Yani, bütün gün parmağımı kıcıma sokup oturacak değilim. Şu anda sadece Lex'e bilişim işlerinde yardım ediyorum. Hesap kitap dışında pek bir şey yapmıyorum. Aslında matematikte oldukça iyiyimdir."

"Lex kim?" August soruyor, muhtemelen neden merak ediyor. Genelde yolculuklarımız o kadar kısa sürer ki birbirimize pek bir şey söylemeyiz. Şehrin bir ucundan diğerine arabayla gidiyoruz. Yirmi dakikalık bir yolculukta, gideceğimiz yere varana kadar dilimi ısırabilirim ama bu yolculuk uzun.

Çok uzun.

Kendime engel olamıyorum. Aklımı kaçırdım. Çerçeveden yarıya kadar sarkan bir kapı.

"Oh," dedim. "Uh, o benim arkadaşım. Şimdilik onunla kalıyorum. Çocukken birlikte koruyucu aile sistemindeydik. Büyürken birlikte zaman geçirdik ve şimdi ayrılmaz gibiyiz. "Ya hep beraber ya hiç birimiz."

August başparmağını direksiyona vuruyor ve ben bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. Çünkü o başparmağı ağızıma sokmasını istiyorum ki emebileyim ve kemirebileyim.

"Sormak için ölüyorsun, ha?" Biraz daha yaklaşarak söylüyorum. Ondaki merakın kokusunu alabiliyorum.

"Artık zihin okuyabiliyor musun?" diye soruyor ve dudaklarım küçük bir gülümsemeye yukarı kalkıyor.

"*Seni* okuyabiliyorum."

"Hayır, yapamazsın."

"Yapabilirim. Kolay birisin. Sistemde geçirdiğim zamanı bilmek istiyorsun. Sana anlatmamı ister misin? İstersen anlatabilirim."

August bana bakıyor ve sonra bir elini saçlarında gezdiriyor. Mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. "Evet. Tamam."

Emicimi ona doğru salladım. "Tamam, peki, bana ne vereceksin Bu mu August'un kaşları kalkıyor. "Ne?"

"Mesela, bilgi karşılığında bana ne vereceksin? Bir iş üzerinde çalışıyorum.

ve pazarlığa açığım." "Sana ödeme yapmamı mı istiyorsun?"

"Şey, geleneksel anlamda değil," diye cevap veriyorum ve sonra onun güçlü bacaklarına bakıyorum. "Ama bir öpücük karşılığında kendimle ilgili bir şeyler paylaşmaya ikna edilebilirim."

August benden uzaklaşıyor ve hafifçe öksürüyor. "Bu benden bir hayır olurdu. Olmaz."

Dehşete kapılmış yüz ifadesine yüksek sesle gülüyorum ve arabanın diğer tarafına geçerek emicimi tekrar ağızma atıyorum.

"Senin kaybın. Sonsuza kadar bir gizem olarak kalacağım. Seviştığımızı düşünsene? Sana her şeyi anlatırdım. Kendimi yırtıp açardım ve sen de uzun uzun bakardın."

Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. Bunu teklif ettiğim için bile dehşete düşmüş, düpedüz utanmış görünüyor. "Seni öpmeyeceğim ya da... seni becermeyeceğim," diye mırıldandı.

"Yazık," diyorum ve sonra başımı cama yaslayıp telefonumu çıkarıyorum. Lex'in önerdiği gibi mastürbasyon yapmalıydım. Bu lanet olası bir sefalet.

Ben: Haklıydın.

Lex: Şu anda en büyük ereksiyona , değil mi?

Ben: Ugh.

Lex: Bir sonraki mola yerinde, tuvalette mastürbasyon yap.

Ben: August'un benim için yapmasını tercih ederim.

Lex: Hayal kurmaya devam et. Bu adam bir cetvelden daha düz.

August'a bakıyorum ve sonra tekrar telefonuma dönüyorum. Evet, kesinlikle erkeklerden hoşlanmıyor. Değil mi? Onu başka bir erkekle hiç görmedim ama en iyi kıyafetleri giyen minik arkadaşı Magnus'la gördüm. Yani, kim bilir?

"Hiç bir erkekle yattın mı August?" Ağzımdan kaçırdım.

Bir yudum suyun ortasındaiken boğulmaya başlıyor, nefesi kesilirken yanakları pembeleşiyor.

Evet, bunu fazla kaçırdım. Biraz daha az yoğun bir şeyle başlamalıydım. Öpüşme, belki. Ya da hafif bir sevişme.

"Ne? Hayır."

"Hm. Neden olmasın? Bu fikre karşı mısın?" Ben soruyorum.

Gözlerini bana diyor ve sonra bakışlarını tekrar yola çeviriyor.

"Buna karşı değilim."

Hay aksi. Bunu çünkü şimdi heyecanlanmaya başladım, sanki bu bir olasılıkmış gibi.

"Sadece seni becermezdim," diye ekliyor ve sırtışım kaşlarımı çatmama neden . Tamam, bu bir olasılık değil.

"Kahretsin, bu hiç kibarca değil," diye mırıldandım. "Benimle ne alıp veremediğin var?"

August dudaklarını ıslatıyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Düşüncesiz, kaotik ve öngörülemezsin. Birkaçını saymak gerekirse."

Bu inanılmaz derecede açık sözlü ve gereksizdi. Tamamen doğru olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Yani? Sıkıcı, hoş ve güvenilirsin. Yine de seni beceririm." ". Benim standartlarım var."

"Ne olmuş yani? Standartlar-Shmandards. Ben ." O kadar da seksi değilim. Bu biraz abartı oldu.

Bana bakıyor ve sonra bakışları tekrar yola kayıyor. "Belki, ama yine de benim tipim değil."

Beynim bu cümledeki *belki kelimesine* takıldı ama şimdi başka bir yere gidemem. Ben de zorla, "Peki senin tipin tam olarak nedir?" diye sordum.

Şimdi sinirlenmeye başladım. Bu aptalca konuşmayı en başlatan ben olmama rağmen kırıldım. Hiç sormamalıydım, onun yerine hayallerimle yaşamalıydım.

Rüyalarımda, August zaman çok istekli oluyor.

Hatta yalvarıyor.

"Biri... sen olmayan biri."

. "Tamam, her neyse. Buna ihtiyacım yok. Belki de seni sikmezdim. Sözümü geri alıyorum. Kendime olan saygımı zedeliliyorsun."

Bana başka bir şey söylemek ister gibi bakıyor ama ben teybin sesini açıyorum ve müzik hoparlörlerden yüksek sesle geliyor. Sessizlik içinde yolculuk ediyoruz, ben sürekli koltuğumda kıpırdanıyorum çünkü lanet olsun, uzun süre hareketsiz oturamıyorum. Fiziksel bir tik gibi.

"İyi misin?" August saatler sonra soruyor. Müziğin sesini kısıyor ve artık vites değiştirirken deri koltuklar üzerindeki gıcirtısı tamamen duyulabiliyor.

"Bilmek istemez miydin?" diyorum ve sonra bacaklarımdan birini zıplatıyorum. Dışarı çıkıp bir dakika koşmam gerekiyor. Ya da on dakika. Belki de Utah'a kadar koşmalıyım.

"Gitmen gerek, ha?"

"Evet. Biliyorum. Nasıl tahmin ettin?"

Bana bir gülümseme sunuyor ve göğsüm biraz kabarıyor. Benim için gülümsedi. Bu daha önce hiç olmamıştı ama hoşuma gitti. Güzel bir gülümsemesi var. Çok düzgün beyaz dişler, şüphesiz binlerce dolar değerinde bir ağız.

"Biraz durup benzin alabiliriz. Yardımı olur mu? Dışarı çıkıp bacaklarını esnetebilirsin."

"Evet, dostum. Bununla çalışabilirim."

Telefonumu çıkarıp Reddit'te gezinmeye başlıyorum, aptalca şeylere aşırı odaklanıyorum, ta ki kafamı kaldırıp otoyoldan çıktığımızı görene kadar. Kahretsin, son baktığımdan beri bir saat geçmiş. Zaman nereye gitmiş?

Hayatıma hoş geldiniz, millet. Bütün bir gün geçebilir ve ben farkına bile varmam.

August pompanın önünde arabayı park ettiğinde, bir dışarı çıkıp koşarak içeri giriyorum.

Önce mastürbasyon yapmalıyım, sonra da arazide bir iki tur atmalıyım. Ve sonra belki, *belki*, kendimi toparlayabilir ve yolculuğun geri kalanında yarı normal bir insan gibi davranabilirim.

Açıkçası, beni burada tek dağa çıksa hiç şaşırmazdım.

Tanrım, kulübeye bensiz geldiğini hayal edebiliyorum.

Emery'ye ne oldu? Annesi sorardı.

Onu US-6'da hareket halindeki araçtan attım. Çok fazla konuşuyordu.

Thomas anlayışla başını sallar ve herkes kendi işine bakardı.

Beni o kadar özleyeceklerinden emin değilim. Şimdi, August'u özlerler. Kahretsin, ben onu özlerdim ve birbirimizi gerçekten tanımıyoruz bile. Sadece ona bakmayı seviyorum. Her zaman çok mutlu. Gülümsemesi bir odaya yayılıyor ve etrafındaki herkes yardım edemiyor ama ona doğru eğiliyor. İnsanların bana baktıklarında ne gördüklerinden emin değilim, ama kesinlikle bu değil.

"Hey, adamım! Çık banyodan!" diyor yüksek bir ses, sert bir vuruş eşliğinde. Aletimi bir kenara koyup iç çektim. Bu çok tatmin edici olmayan bir mastürbasyon seansıydı. Daha çok varolmayan bir şeydi. Tüm banyo bok gibi kokuyor. O kadar dikkat dağıtıcı ki sikim bile iğreniyor ve size söyleyeyim, bunu yapmak zor çünkü onun sıfır standardı var.

Yumruğumu sıkıttığım süre boyunca burnumu tıkıyordum. August'un bana gülümsediği görüntüleri gözümün önüne getirmek bile işe . O insanı ve kokuşmuş bokunu sikeyim.

"Evet, evet," diyorum, ellerimi hızlıca yıkıyorum ve sonra dışarı koşuyorum. Binanın etrafında iki kez koşuyorum ve işim bittiğinde SUV'a geri dönüyorum. August'u benzin pompalarken görüyorum. Yolcu tarafındaki kapıya yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, rahat ve havalı bir şekilde telefonunu çıkarmış.

Islak bir rüya gibi. Benim ıslak rüyam.

O derin zümrüt gözler benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor ve ben ona doğru ilerlerken beni izliyor. Biraz tökezliyorum ve sonra kendimi rahat bir şekilde düzeltiyorum. Bakışlarını bile karşılayamıyorum ama *hissedebiliyorum* ve sikim pantolonumun içinde kalkıyor.

İçimden inliyorum. Allah

kahretsin.

Çok az, çok geç, pislik, zihinsel olarak sertliğimi azarlıyorum.

August'a benzin pompasını işaret ederek, "Burada bitirebilirim," diyorum çünkü o işkence aracına geri dönmekten önce kendimi toparlamak için uzun bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.

August telefonunu pantolonunun arkasına, o dar üzerine kaydırıyor ve ben biraz kışkırdığımı hissediyorum. Orada bir böcek gibi rahatça kaymak isterdim.

"Cidden, ben ," diye mırıldanıyorum onun yanında dururken. Omuzlarımız çarpışıyor ve ben sinirden ter içinde kalıyorum. Gerçekten çok yakın ve tüylerim diken diken oldu.

Hareket etmediğinde başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. August sanki tüm dünya omuzlarındaymış gibi derin bir nefes veriyor.

Sonra o seksi, güçlü parmakları nazikçe çenemi kavıyor ve dudakları aşağı iniyor.

Ağzı sanki ağır çekim bir filmdeymiş gibi bana doğru hareket ediyor ve ben donup kalmaktan ve heyecandan bayılmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ama sonra ağzı usulca yanağıma değiyor. Geri çekiliyor vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa, diz çöküp bana dünyayı sarsan bir oral yaptığını düşünebilirsiniz. İşte bunun için bu kadar ateşliyim.

"Bu... Bu ne içindi?" Kekeliyorum.

Bir adım geri çekiliyor ve bakışlarımı tutuyor, bir eli ensesinde geziniyor. "Daha fazlasını bilmek istiyorum. Bilgi için bir öpücüğe ihtiyacın olduğunu söylemiştin...."

Sakin davranmaya çalışarak ve elimle yanağıma ovuşturarak alay ediyorum.

Öpücüğü ovalayarak uzaklaştırmıyorum. Tenime masaj yapıyorum. "Ve *bununla* öksürmemi mi bekliyorsun?"

Yüzü kızarır ve sakız dolu betona bakar. Tanrım, işte gidiyorum. Ay'a doğru ateş ediyorum.

"Yanağıma bir öpücük için içimi dökecek değilim. En azından biraz dile ihtiyacım var-"

Ben daha cümlemi bitiremeden August dudaklarını dudaklarıma öyle bir yapıştırıyor ki başım cipin camına çarpıyor. Başını eğip dilini ağzımın içine *bir kez* soktuğunda omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor. Sadece alaycı bir öpücük ve sonra geri çekiliyor.

"Daha iyi misin?" diye mırıldanıyor, yüzü kızarmış ve dudakları hâlâ benimkilerden ıslak.

Elimi ağzıma bastırarak, "Bu da ne," diye soluk soluğa kaldım. Bu da neydi böyle? Tanrım, şimdi kafamda bir sürü iğrenç fikir var çünkü bu inanılmazdı ve sadece bir saniye sürdü. Bir saatimiz olsaydı ne yapardık? Bütün bir gün? Kahretsin, bu adam için bittim.

Uzaklaşıyor, hâlâ hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, sanki az önce ağzıyla beni tamamen mahvetmemiş gibi ve kendime bir dahaki sefere -eğer bir dahaki sefer varsa- parmaklarımı saçlarında gezdireceğime söz veriyorum. Biraz çekeceğim. Umarım ondan bir inilti koparırım.

Benzin memesi tıklayarak deponun dolduğunu işaret ediyor ve ben de işimi bitirmek için dönüyorum. Ellerim o kadar titriyor ki gaz başlığını delikten zorlukla çıkarıp pompaya geri takabiliyorum. Ve tabii ki August tüm bu olanları endişeli bakışlarla izliyor.

"Çok mu sert davrandım? Seni incittim mi?" diye soruyor usulca.

Canımı yaktı mı... Tanrım. Hayır, canımı yakmadı ama beynimi olduğundan biraz daha fazla çarpıttı. Artık tamamen bükülmüş durumdayım. Eski halimize dönmek yok. Hayır, sonsuza dek bunu hatırlayacağım.

"Hayır. Tabii ki . Bu sadece... *Şaşırdım.*"

Ayaklarını sürüyerek arabaya binmek için hareket ediyor, ben de peşinden biniyorum. Beni burada bırakmasını istemiyorum. Çocukken annem de bana böyle yapmıştı. Beni bir markette öylece bırakıp gitmişti. Eve yürümek zorunda kaldım. Kayboldum ve biraz ağladım. Hayır, bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

August ancak kontağı çevirdiğinde "Bana bir şey söyleyecek misin?" diye soruyor.

"Ha?" Çünkü dinlemiyorum bile. O öpücüğü kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Hüzünlü bir müziği olan bir film şeridi gibi. Bileti ve patlamış mısırı çoktan aldım.

"Bana kendinle ilgili bir şey anlatacaktın. Öpücük karşılığında demiştin...."

Siktir et ördeği, bunu tamamen unutmuşum.

Elimi dalgın dalgın sallıyorum, gerçekten devam etmek istemiyorum. "Ne bilmek istiyorsun? Çünkü o öpücük kısıydı, bu yüzden tüm otobiyografimi beklemeyin."

August bana bakıyor ve sonra ofluyor. "Sisteme nasıl girdiğini bana anlatmaya ne dersin?"

Kahretsin.

"Oh, şey, bu *uzun* bir hikaye. Bunun için biraz daha zamana ihtiyacım olabilir.

Belki bir tür iyi niyet depozitosu."

Dudaklarıma bakıyor ve ben *de evet diyorum*, çünkü bu küçük şeyi *günlerce* sürdürebilirim. Sonra bakmışsın, ben ona sikimi yedirirken o dudaklarını benim için aralıyor.

"Sadece bana bir şey verin," diyor. "Bunu hak ettim. Seni biraz olsun tanıyabilmek için tüm sağduyuma karşı geldim. Çünkü seni tanımak zor, Emery."

Bunun üzerine midem bulandı. "İyi, iyi. İyi. İyi. İhmal. İhmal için girdim."

İç geçiriyor ve sonra düşünceli bir şekilde yanağının içini ısırtıyor, depozito olmadan başka bir şeyden vazgeçmeyeceğimi biliyor. Ne karar vereceğini görmek için beklerken nefes bile almıyorum. Birden iri elleri beni konsolun üzerine çekiyor ve açık ağzını ağızıma bastırıyor, dili yağmalıyor ve yağmalıyor ve lanet olsun eğer geçmiş bir hayatta korsan değilse. Kendimi resmen ırzıma geçilmiş gibi hissediyorum.

Çok çabuk bitti ve sonunda çekildiğinde dudakları kızarmış ve şişmişti ve ben titriyordum.

August dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve "Bunu saatlerce yapabilirim" diyor.

Tanrım, umarım öyledir.

"Öyleyse bana seni tanımam için şey ver. Bunu hak ettim."

Kahretsin, hayatımın en güzel öpücüğünün ardından annemi düşünmek istemiyorum. Ama yine de söz verdim. Sözümünden döneceğimi düşünmesini istemiyorum, çünkü o zaman teröristlerle pazarlık yapmak istemeyebilir.

"Güzel. Bildiğiniz gibi bende tip 1 diyabet var. Ama o zamanlar bilmiyorduk. Yani, ortalama bir ebeveyn bendeki değişiklikleri görebilirdi -yatağını ıslatma, kilo verme, vs.- ama sürekli uçurtma gibi uçtuğunuzda, çocuğunuzdaki ciddi değişiklikleri fark edemiyorsunuz. Doğal olarak, bir gün okulda bayılmışım ve sevgili anneme ulaşamayınca polis

Daireye. Onu kolunda bir iğneyle baygın halde bulmuş. Gerisi hikaye. Daha fazlasını bilmek ister misiniz?"

"Bana mal olacak mı?"

"Elbette. Kolay biri değilim. Ama doğru fiyata, olabilirim. Başka ne bilmek istersiniz? İstersen açık bir kitap olabilirim. Hangi ilaçları söyleyebilirim. Son STI panelimi. Peki ya kardeşlerim? Onlar hakkında her şeyi anlatabilirim."

Şimdi, çoğu iç karartıcı olan tüm ilginç yönlerimi hatırlamak için çabalıyorum.

Ama yine de, belki de bu üzücü bok bana biraz acıma puanı ve acıma sikişi kazandırır.

Standartlarım yok dediğimde ciddiym. Sıfır. August'tan acınası bir sikiş isterdim. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olurdu.

August bana bakıyor ve sonra arabayı vitese . Elini vitesin etrafına sarması beni mantıksız bir şekilde azdırıyor. Sanki o öpücük taşkın kapılarını açtı ve şimdi vücudumdaki her hormonu aynı anda deneyimliyorum. Artık her şey cinsel. Oursa bile bundan bir şeyler çıkarmayı başarabilirim.

"Belki sonra," diye mırıldanıyor.

Rab İsa Mesih'e şükürler olsun çünkü bu bana umut veriyor. Yirmi dört yılım boyunca ufacık bir umutla hayatta kaldım. O boku nasıl esneteceğimi biliyorum.

Telefonumu çıkardım ve hemen Lex'e mesaj attım.

Mayday! Beni öptü. Öpüştük. İki kere!

Lex: Üzgünüm ama bu nasıl bir yardım çağrısı?

Bilgi için beni öptü. Neredeyse beni rehin aldı.

Lex: Bunun için seni rehin tutması gerektiğinden şüpheliyim. Eminim kızıışmış bir kedi gibi onun üzerine atlamışsındır. Aziz August'a olan sonsuz aşkını itiraf etmişsindir.

Şu anda gözlerimi deviriyorum ve panikliyorum. Neden hiç yardım etmiyorsun? İşe yaramazın tekisin.

Lex: İyi. İşte tavsiyem. Sakin ol. Bir ya da on tur koş.

Ben: Bir arabadayım. Onunlayım. Güzel dudakları var. Onlara bakıp duruyorum. Onları yemek istiyorum. Atıştırmak.
Senin için dua edeceğim Hannibal Lecter. Düşünceler ve dualar.

Telefonumu kapatıyorum. Lex işe yaramaz, dediğim gibi. Ve yararsız. Onunla neden arkadaş olduğumu bile bilmiyorum. Doğru ya, ya devam ederiz ya da ölürüz. Bunu o söyledi, ben değil. kabul edebilirim ya da bırakabilirim.

Şimdi o öpücük. Daha fazlasını alabilirim. Binlerce öpücük daha.

Başımı çeviriyorum ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Hay sikeyim.

Şimdi nasıl normal davranabilirim? Yani, benim için normal. Çünkü bu sıradan bir öpücük gibi hissettirmedir. August bundan sonra nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Sadece dili ağzımdaydı. Ben onun tadına baktım. O da benim tadıma baktı. Daha önce bir erkeği öptü mü bilmiyorum. Neden çıldırmıyor?

"Bütün üvey kardeşlerini öper misin?" Ben soruyorum.

Sanki az önce çılgınca bir şey sormuşum gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Şimdiye kadar bana alışmış olması gerekirdi. "Hiç başka üvey kardeşim olmadı," diyor. "Yani, hayır."

"Peki ya diğer erkekler? Hiç başka bir öpüştün mü?"

"Hayır."

"Huh," diye hayıflanıyorum ve yüzümü tekrar başka tarafa çeviriyorum çünkü Lex'e de söylediğim gibi, o dolgun dudaklara bakıp duruyorum ve bu bir sorun haline geliyor.

"Ve sen çıldırmadın mı?"

"Korkmalı mıyım?"

Bacağımı zıplatıyorum ve ona bakıyorum. "Şey, hayır, sadece tatile giderken bir tür cinsel kimlik krizi yaşamamı istemedim."

"Burada kriz yok."

Lanet olsun ona. Neden bana daha fazlasını veremiyor? Biraz daha açıklama iyi olurdu. Bu belirsiz cevaplar beni çıldırtıyor. Öylece ortaya çıkıp biseksüel olup olmadığını sormak istemiyorum. Bana söylemek istemeli.

"Tamam o zaman, ne düşünüyorsun?" August sinir bozucu bir şekilde sessiz kaldığında soruyorum.

"Ne hakkında ne düşündüm?"

"Öpücük hakkında mı?" Sabırsızca çıkışıyorum. Omuz silkiyor. "İyiydi."

Zıplayan bacağım kıpırdamıyor ve küçük tırnağımı ısıırıyorum çünkü lanet olsun, ben kötü bir öpücü müyüm? Belki de hoşuna gitmemiştir. Bu düşünce karnımı ağrıtıyor. Daha önce hiç şikâyetim olmamıştı. Daha önce ağzını siktiğim insanların çoğu performansımdan memnundu.

Sanırım.

Tabii yalancı değillerse. Bu büyük olasılıkla bir olasılık olabilir.

"Sadece iyi misin?" Acınası bir şekilde soruyorum.

"Evet."

"Olağanüstü değil miydi? Şimdiye kadar yediğinin en iyisi?"

Bana bakıyor ve dudakları seğiriyor. "mı bekliyorsun, Emery?"

"Balık tutmaktan nefret ediyorum. Çok sıkıcı. Üvey babalarımın biri bu işe çok meraklıydı. Bir keresinde beni bir geziye götürmüştü..." Birden bu hikâyenin nereye varacağını fark ettiğimde sesim kesiliyor. "Balık tutmaktan nefret ederim. Sıkıcı bok."

August bana bakıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor.

"Her neyse, bu kadar yeter. Bir önemi yok. Bence ikimiz de o öpücük hiç gibi davranmalıyız."

"Evet, bunu yapabilirim," diyor August ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etmiyorsa ne olayım.

Bunu hatırlamasını istiyorum çünkü yıllarca tekrar tekrar .

Beynimin dikkatini dağıtmak için telefonumu çıkarıp Reddit'te bir kez daha çünkü bunu yapmazsam August'u ve onun aptal seksi dudaklarını takıntı haline getireceğim. Hafifçe dürtülünceye kadar milyonlarca yorumu okuyarak bazı alt sayfalara göz atıyorum.

August'un bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bana baktığını gördüğümde, "Kahretsin, beni korkuttun," diye nefes alıyorum.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım ama isminize yanıt vermediniz." "Evet, olur böyle şeyler."

"Biraz sürmek ister misin?" August soruyor ve ben neredeyse Jolly Rancher'ımla boğuluyorum. Saate bakıyorum ve iki saat geçtiğini fark ediyorum.

İşte . Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Bunun August'u çok rahatsız ettiğini biliyorum çünkü bir keresinde bana açıkça söylemişti. "Bir dahaki sefere kendinden başka birini düşün." demişti.

Beni bir yerden almak için zahmete girdiği ve ben her ne yapıyorsam kendimi kaptırdığım için geldiğini unuttuğum için cevabımı ısrarak geri almıştım. Ve bu ilk kez olmamıştı. Hayır, tüm bunları onu dördüncü kez yüzüstü bıraktığımda ağzından kaçırmıştı. İşin kötü tarafı, önemli bir şey de yapmıyordum. Ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Ama yapacağını bildiğim gibi beni bekledi.

Benden hoşlanmadığı için onu suçlayamam bile. Öyle olmak istemesem de biraz götün tekiyim.

Ama sonra beni öptü. İki kez.

Ve bana iyi davranıyor, arabasını kullanmamı teklif ediyor. Şimdi kafam çok karıştı.

"Arabayı sürmeme izin verir misin?" Kaşlarım neredeyse saç çizgime degecek şekilde soruyorum.

Kaşları kalkıyor. "mıyım?"

"Öyle yapmalısın ama daha önce hiç izin vermedin. Sadece bana güvenmediğini düşündüm."

August omuz silkiyor. "Seni o kadar iyi tanımadığım için sana güvenmiyorum ama bu uzun bir yolculuk ve bence bunu bölüşmeliyiz. Belki bir sonraki mola yerinde yer değiştirebiliriz."

"Yeterince adil. Bunu yapabilirim."

August bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Açık konuşmak gerekirse, son arabayı hurdaya çevirdiğini biliyorum. Baban söyledi. Yani, araba kullanırken en azından bizi öldürmemeye çalışabilir misin? Dağlara canlı çıkmak istiyorum."

Onu selamlıyorum ve sonra koltuğumda biraz daha kıpırdanıyorum çünkü lanet olsun, sorumsuz olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum. Yani, öyleyim ama bu şekilde değil. Etrafta dolaşıp eğlenmek için araba parçalamıyorum. Bu bir kazaydı. Ama yine de, Thomas'tan her zaman

sırlar *gizli*. Şimdiye kadar da öyle yaptı. Yani August'un beni tanımasının gerçek bir yolu yok. İnsanları içeri almam.

Gerçi birini içeri alacak olsam, bu olurdu. "Bunu nasıl başardın?" August soruyor.

"Gerçekten bir cevap mı istiyorsun?" Diyorum ki, yine o ağzına bakıyorum çünkü hareket ediyor ve gözlerim ona çekiliyor.

"Cidden normal bir konuşma yapamıyor musunuz? Mesela ben bir soru soruyorum, sen de cevap veriyorsun?"

Omuz silktiğimde gözlerini deviriyor.

"Endişelenme. Başka yollarım da var."

"Başka hangi yollarla?"

"Thomas'a ne olduğunu soracağım. Bahsettiğimde bu konuda çok kalın kafalıydı ama bana borçlu."

"Herhangi bir iyilik istemeyin. Thomas hikayenin tamamını bilmiyor."

"Peki. O zaman sen söyle."

"İyi, iyi. Tamam. Sana bu bedavayı vereceğim ama bir dahaki sefere bunu hak etmeni istiyorum."

"Sen delisin," diye mırıldanıyor.

"Benim geçmişime sahip olsaydın sen de öyle olurdun. Hepimiz mükemmel olamayız. Ve sıkıcı."

"Ben sıkıcı değilim," diye mırıldanıyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor.

Evet, değil çünkü o öpücük sıkıcılığın tam tersiydi. Onu çok yanlış değerlendirmişim gibi bir his var içimde. O Bay Rogers değil. Hayır, o çok çok daha kötü bir şey.

Bir süre sonra nihayet bir dinlenme tesisinde durduğunda, endişeli bir durumdayım. Tekrar inmeye çalışmayı ya da belki bir iki tur daha koşmayı düşünüyorum. Ama bacaklarımın arasında bu bayrak direği varken koşabilir miyim emin değilim. Acıtıyor ve biraz sürtünmeye neden olabilir.

August bana baktığında ağzıma bir Gobstopper . "Bu kadar şeker şeker hastalığına nasıl iyi geliyor?"

"Oh, sorun değil. Çok fazla başka yiyecek yemiyorum, bu yüzden insülinimi aldığım ve bir seferde sadece küçük miktarlarda yediğim sürece kan şekerim oldukça sabit kalıyor."

"Tamam. Ama nasıl çürükleriniz olmuyor?"

"Oh, seviyorum. Bütün çürüklerim var ama şeker bayılırım. Neredeyse seks kadar. Şimdi şeker ve seks... karıştır," parmaklarımın ucunu öpüyorum ve August'a sırtıtıyorum.

Aklıma birden August'un Fruit Roll Up iç çamaşırı giydiği geliyor ve arabadan atlamak zorunda kalıyorum çünkü benim neyim var böyle? Bunu düşünmemeliydim. Demek istediğim, bunu düşünüyordum, bu yüzden aşağısı çok sert.

Başka bir şey yapma ihtimalimizin neredeyse imkânsız olduğunu biliyorum çünkü August erkeklerden hoşlanmıyor gibi görünüyor ve o da kesinlikle benden hoşlanmıyor ama lanet *olsun*, beynim *bunun peşini bırakmıyor*.

Görünüşe göre benim de saplantılı eğilimlerim var. Hayatım olan boktan dondurmanın üstüne dengesiz bir kiraz eklemek gibi.

Dinlenme tesisinin etrafında beş kez koştum ve hala çok temiz olan SUV'ye geri döndüğümde titriyordum. İçeri atladım ve ısıtıcıyı açtım.

"Sanırım üşümüştün," diyor August, suyundan biraz yudumlarken. "Muhtemelen üzerime daha sağlam bir şeyler giymeliyim."

Yırtık kotuma ve yıpranmış tişörtüme bakıp kaşlarını çatıyor.

"Zeki. İlköğretimi unut. CIA, işte geliyorsun," diye homurdanıyorum ve August'un kapüşonlu tişörtünü çıkarıp, tişörtünü karnına kadar sıyırdıktan sonra bana uzatmasını izliyorum.

Vay anasını. Şimdi onun kokusunu üzerimde hissedeceğim. Tadını bilmem yeterince kötü zaten. Bu çok tehlikeli.

Kucağımdaki kumaş yığınının bakıyorum ve isteksizce üzerime çekiyormuş gibi yapıyorum. *Kahretsin, bu çok angarya bir işmiş* gibi, oysa gerçekte bayılıyorum ve bir bayılma koltuğu arıyorum.

Sonra vücudumu ondan uzağa çeviriyorum, böylece o görmeden derin derin koklayabiliyorum. Burnum yüksek sesle ısık çalıyor ve kötü şansına lanet ediyorum.

"Kokuyu alıyor musun?" diye soruyor.

Yüzümü başka tarafa çeviriyorum çünkü evet, kızarıyorum. "Sen öyle san."

"Kapüşonumu kokluyordun. Seni duydum. Bir fil senden daha sessizdir. Burnun o nefes alışta neredeyse trompet çalıyordu."

"Her ne haltsa. Sadece o kötü kokunun ne olduğunu anlayamadığım için kokluyordum. Ve neden bana kıyafetlerini ? Hah. Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Meh. Senin hakkında ne hissettiğimden emin değilim ama kapüşonumu sana doğru şey olduğunu biliyorum," diyor.

"Oh, siktir . Sen kendini beğenmiş bir pislisin. *Aziz August*. Şimdi senin için bir tespih yapayım mı?" Ofluyor. "Ben bir aziz değilim."

"Şimdiye kadar senin tam orada olduğunu düşünüyordum ama şimdi nasıl öpüştüğünü biliyorum...."

Kaşları kalkıyor. "Peki nasıl öpüştüyorum?" "Parası iyi ödenmiş bir fahişe gibi."

Yüzü kızardı ve arkasını döndü. Arabayı vitesine takıp park yerinden geri geri çıkarken beynim aniden hatırlamaya başlıyor.

"Bir dakika. Benim kullanmam gerekmiyor muydu?" Arabayı vitesine takıp yerde rölantide gitmeye devam ederken soruyorum.

"Thomas az önce bana mesaj attı ve son arabana ne olduğunu söyledi, çünkü sen söylemedin."

"Yapmadı," diye nefes nefese kaldım. "Gizlilik yemini etti. O orospu çocuğu nasıl baba olunacağını bilmiyor."

"Şey, bana söyledi çünkü ben çok ikna edici olabiliyorum. O yüzden belki biraz daha sürebilirim. Bizi yoldan çıkarıp bir çukura yuvarlamamı istemem."

"Oh, kapa çenenin. Şekerlerim koltuktan yuvarlandı, tamam mı? Kontrolü kaybettiğimde onu topluyordum."

"Arabayı bu yüzden mi çarptın? Yoldan çıkan M&M'ler yüzünden mi?" "Hayır! Şey, evet, ama onlar fıstık ezmeli M&M'lerdi ve Herkes onların en iyisi olduğunu bilir. Ayrıca, bu son çantaydı ve onu almak için otuz dakika araba kullandım."

"Kulağa berbat neden gibi geliyor ve kim bir torba şeker için yarım saat araba kullanır ki?"

Tamam, August'un önceliklerini doğru belirlemediği ortada ama şimdi o konuya girmeyeceğim.

", güven bana. Araba kullanabilirim. Ben harika bir sürücüyüm."

"Bir uzlaşmaya ne dersin? Bir sonraki mola yerinde sen devralabilirsin?" diyor.

"Ooh, böylece bizi kulübeye götürebilirim, değil mi?"

Bunun üzerine hafifçe gülümsüyor, gözleri parlıyor. Kahretsin, böyle yaptıklarında çok parlak oluyorlar.

"Evet."

"Mükemmel. Bunu yapabilirim. *Bunu yapabilirim*. Ne kadar iyi yaptığımdan siz de etkileneceksiniz."

"Evet, göreceğiz. Göreceğiz."

İKİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS

(Araba kullanmasına asla izin vermemeliydim. Ama o öpücük aklımı başımdan aldı. Bunu neden yaptığımı hâlâ bilmiyorum. Mantıklı bir açıklaması yok.

Açıklama, bunu yapmak istemem dışında. 'Emery hakkında bilgiye ihtiyacım var' cümlesini bahane olarak kullandım. Oysa gerçekte sadece ağzımı onunkinin üzerine yerleştirmek, o şeker rengi dudakların tadına bakmak istiyordum. Bütün gün onu o lolipopu emerken izlemek rahatsız edici derecede ateşliydi ve bunu yapmam gerektiği gibi analiz etmek -çünkü ne zaman bir erkeğe ilgi duydum ki- onu öptüm.

O andan itibaren her şey kontrolden çıktı. Emery'nin arabamı sürmesine izin verdim ve şimdi hangi cehennemde olduğumuzu bilmiyorum.

Son bir saati kulübeye kadar sürebileceğine inandım, bu yüzden ve şimdi kaybolduk.

"Ne , Emery?" Etrafıma bakıp midemin bulandığını hissederek soruyorum. *Into the Wild* gibi bir yer. Etrafta hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

"Ah, evet. Biliyorum. Büyük ihtimalle yanlış bir yola ."

Etrafımdaki geniş çıplak ağaçlara ve karla kaplı tepelere bakıyorum. Güneş yavaş yavaş batıyor ve biliyorum ki çok yakında hava karacak. Zifiri karanlık gibi.

"Yanlış yola sapmışsın... Emery, burası yol bile değil. Sanırım burası acil durum araçları için bir yangın yolu."

"Evet, bunu bir süre önce tahmin etmiştim ama ben pes eden biri değilim. Diğer tarafta bir yerde ortaya çıkması gerektiğini düşündüm."

"Emery," diye inliyorum. Adını söyleyip duruyorum ama lanet olsun. Aklından ne geçiyordu ki? Görünüşe göre, düşünmüyordu. Bu adam hiç bir şeyi enine boyuna düşünmez mi? "Bizi geri döndürmen gerek. Hava karardığında bu yolda olamayız. Nereye gittiğimizi göremeyiz."

İç çekiyor, "Geri dönmeye çalıştım ama haberler kötü kardeşim. Sıkıştık. Bir çeşit çukurda."

"Özür dilerim, biz neyiz?"

"Sıkıştım. Gerçekten sıkışmış gibi. Sanırım çekiciye ihtiyacımız var. Baksana nasıl da yan yatmışız. Arabayı yoldan çıkardım. Birazcık. Ama yemin ederim şekerle ilgili değildi."

"Tanrım," diyorum parmaklarımı gözlerime sürterek. Derin bir nefes alıyorum ve arabadan atlıyorum. Ayak bileği derinliğindeki karda koşuyorum ve sürücü tarafındaki kapıya ulaşmadan önce biraz kayıyorum.

"Bırak ben deneyeyim. Kenara çekil."

Emery orta konsolun üzerine tırmanıyor ve ben boş yere bizi yola geri döndürmeye çalışırken bana bakıyor. Lastikler sadece patinaj yapıyor ve olduğumuz yerde sabit kalıyoruz.

"Öyleyiz, ha? Sıkıştık yani," diyor Emery, alt dudağını sıkarak ve o anlamlı kahverengi gözleriyle bana bakarak.

Kahretsin, sürmesine izin vermemeliydim ama o anda biraz çaresizdim. Kalbimin tellerini çekiştiriyordu. Birkaç saatliğine, adamdan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım.

Şu anda onun hakkında hissettiğimden emin değilim.

Tedirgin, sinirli ve kesinlikle hayal kırıklığı listenin başında. Onu tekrar öpmek de istiyorum.

Ugh.

"Evet, öyleyiz."

"Özür dilerim," diyor ve ağzından dökülen bu iki kelime beni duraksatıyor. Çünkü bunu bana hiç söylememişti. Aylar önce yüzüme yumruk attığında bile.

"Neden GPS'i takip etmedin?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde sordum. "Takip ettim ve bana buradan dönmemi söyledi."

Buna inanmıyorum ama yine de bilmiyorum. Belki GPS yanılttı, belki de dikkatini vermiyordu. Bir meyve sineği kadar dikkati olduğu için ben ikincisine daha sıcak bakıyorum.

Telefonumu elime alıp açıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Hiçbir Servis* bana göz kırpmıyor ve telefonumu hızla kapatırken paniğimi bastırıyorum.

"Benim telefonum da çekmiyor," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Yani, çekici yok. Ve geç oluyor. Birinin bizi arama ihtimali çok düşük. Ailemiz muhtemelen yarına kadar aramayacaktır bile.

Sikeyim.

"Kötü, ha?" diye soruyor usulca.

"Evet, öyle." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Uzun ve soğuk bir geceye hazırlanmalıyız."

Emery bana doğru bakıyor, karışık siyah saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düşüyor. Bir süredir ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi görünüyor.

"Kızgın değil misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Sinirlenmenin bir şeyi çözeceğinden emin değilim. Zaten yeterince kötü hissettiğini söyleyebilirim. Bunu yüzüne vurmaya gerek yok. Yavaş, temizleyici bir nefes alıyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim ve Emery ofladı.

"Berbat bir yalancısın. Çenendeki kasların çalıştığını görebiliyorum.

Bana bağırma mı istiyorsun? Devam et. ."

Ellerini uyluklarının üzerinde yumruk yapıyor ve omuzlarını dikleştiriyor.

Bütün bu duruş beni biraz sönükleştiriyor.

"Bağırmayacağım. Bu hiçbir şeyi çözmez."

Emery koltuğunda kıpırdanmaya başlar, şarj kablosuyla oynar ve onu parmağının etrafında döndürür. "ama. Ben buna alışkınım. Bana bağırılması çok pratik yaptım. başa çıkabilirim."

Başımı yavaşça çevirip Emery'ye bakıyorum. Onu gerçekten çok iyi tanıyorum - bir tarafa doğru taranmış gür kahverengi saçları, kafasının yan taraflarının sıkıca tıraş edilmiş olması, kalın siyah kirpikli iri kahverengi gözleri, kollarında ve boynunda yılan gibi kıvrılan karmaşık dövmeleri. Daha önce onun gibi birini hiç görmemiştim ve beni rahatsız ettiği kadar ilgimi de çekiyor.

Ama beni asıl öldüren, şu anda kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor olması. O alt dudağın sallanması için hiçbir şey yapmam mümkün değil.

"Sana bağırmayacağım Em," diyorum usulca. "Sorun . Bir hataydı."

Nefesi kesiliyor ve ben ne yaptığımı çok geç fark ediyorum. Ona bir lakap taktım. Bunda henüz sahip olmadığımız bir samimiyet var.

Ama ona yakıştığı için pişmanlık duymuyor gibiyim.

Emery başını sallar ve alt dudağını çiğner. "Peki, tamam, fikrini değiştirirsen...."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye mırıldanıyorum ve sonra cipin arkasına bakmak için dönüyorum. Zihinsel olarak sahip olduğumuz her şeyin envanterini çıkarıyorum.

Annem ve Emery'nin babası bir haftalığına dağda bir kulübe kiraladılar ve annem benden yiyecek bir şeyler getirmemi istedi, yani bu konuda hazırlıklıyız. Mısır gevreğimiz, granola barlarımız, su şişelerimiz, elmalarımız, biraz ekmeğimiz ve fıstık ezmemiz var. Kesinlikle aç kalmayacağız. Ve her birimizin çantasında kat kat giyebileceğimiz kalın kıyafetler olmalı.

Riskten oldukça kaçınıyorum, bu yüzden küçük bir küreğim, bir el fenerim, acil durum battaniyem ve uyku tulumum da var. Bunları her ihtimale karşı yanıma almıştım ve iyi de almışım.

Kahretsin. düşünsene. Ölmüş olurduk.

Sonra bir düşünce beni sarsıyor ve yüzümü

Emery'ninkine çeviriyorum. "Lütfen bana yeterli insülinin olduğunu söyle?"

Emery hâlâ kabloyla uğraşıyor ama sözlerimi duyunca donup kalıyor. "Evet, biliyorum," diye çabucak cevap veriyor.

"Sanırım."

"Tanrım, hesap lütfen."

Emery eğilip torpido gözünü karıştırıyor ve yere siyah bir paket düşüyor. Başını gösterge paneline vurarak küfrediyor ve o anda tüm vücudunun titrediğini fark ediyorum.

"Hey," diyorum nazikçe. ve çantayı kaldırıp ona uzatıyorum. Elim elinin etrafını sarıyor ve nefesi kesiliyor. "Bir şeyin yok. İyi olacağız."

Yalan söylüyorum. Eğer yeterli insülini yoksa, sıçtık demektir, ama bunu söylemiyorum.

Çantasının fermuarını açıyor, envanterine bakıyor ve sonra sarkıyor. "Evet, ben iyiyim. Tamamen iyiyim. İyi olduğumu biliyordum ama panikledim."

"İyi, bu iyi," diye tekrarlıyorum, elimi yüzüme silerek. En azından burada kan şekeri düşüklüğünden ölmeyecek. Tanrım, bunu düşünmek bile mideme rahatsız edici bir şekilde kramp girmesine neden oluyor.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Emery sanki ona saldıracağımdan korkuyormuş gibi çekingen bir tavırla soruyor. "Bana ne yapacağımı mı söyleyeceksin?"

Yüzündeki korku ifadesine dayanamıyorum ve çenesini hafifçe kavrayıp başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Hey, bana bak. Gözlerimin içine."

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor ve hafifçe dalgalanıyorlar. "Kızgın değilim. Bağırmayacağım. Lütfen sana zarar verecekmişim gibi davranmayı bırak. Bunu asla yapmam, Em. Ben böyle biri değilim."

Dudaklarını ağzına götürüp bir kez başını sallıyor ve öfkeyle gözlerini kırıştırıyor. Gitmesine izin veriyorum ve dışarı bakıyorum.

"Kahretsin, kar yağıyor," diyorum ve ardından nemli gözlerini ovuşturan Emery'ye bakıyorum.

"Burada , değil mi?" diye fısıldıyor.

"Hayır, ölmeyeceğiz ama çok ama çok üşüyeceğiz," diye cevap veriyorum. "Ve çok karanlık olacak."

"Kahretsin, soğuktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ve kollarını kendine . "Ve karanlıktan."

"Biliyorum. İdeal değil ama paniğe kapılmadan önce gidip egzoz borusunu temizleyeceğim, sonra da arka koltukları indirip yayılabilmemiz için yer açacağız. Ve sonra, eğer bir sebepten dolayı yarın da burada olursak, kendimize bir kar mağarası kazacağım."

"Kar mağarası da neyin nesi?" Emery soruyor ama ben kapıyı omuzlayıp açarken sesi rüzgârla boğuluyor. Cipin arkasına doğru ilerliyorum ve egzoz borusunu temizliyorum. Buzlu kar açıkta kalan etimi ısıtıyor ve acıdan irkiliyorum. İşim bittiğinde tekrar içeri giriyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve ellerimi kalorifer üzerine koyuyorum. Çözülürken soğuktan karıncalanıyorlar.

"İşte oldu. Artık karbon monoksit zehirlenmesinden ölmeyeceğiz."

Emery bana bakakaldı. "Aman Tanrım. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ben bir izciydim."

"Tabii ki öyleydin." Gözleri üzerimde geziniyor. "Çok mantıklı."

"Aslında, teknik olarak bakarsak ben bir Kartal İzciyim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Seçkin bir izci gibi."

"Oh, Tanrım. Bunu nasıl başardın? Bunu elde etmek için hangi izci liderini sikmek zorunda kaldın?"

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Ne? Cidden aklın oraya mı gidiyor?" Ona bakıyorum ve yalan söylediğimi düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "Cidden bunun için kimseyi becermedim. Neyin var senin? Sadece tüm birlik toplantılarına gittim ve rozetleri kazandım. Biraz patlamış mısır sattım ve bir kulübe inşa ettim."

"Oh, hepsi bu mu?" diyor kuru bir sesle. "Şu küçük inek üniformasını mı giydin? Hani seni minyatür bir UPS şoförü gibi gösteren? Sınıflarımdan birinde okula onu giyerek gelen bir çocuk vardı. Ona sataşırlardı. Sanırım bir keresinde biri ona sandviç fırlatmıştı. Her yerde hardal vardı."

"Evet, üniforma giydim. İzçilerle ilgili en sevmediğim şeydi," diye cevap veriyorum ve sonra hâlâ bana dikkatle bakan Emery'ye yan gözle bakıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece seni hayal ediyorum..." diye mırıldanıyor ve sonra başını sallıyor. "Boş . Sorma. Şimdi ne yapacağız? Bunun benim hatam olduğunu düşündüğüm için yardım etmek istiyorum."

Yani, bu onun hatası, ama ben buna işaret etmiyorum. Hayır, bu adam düşündüğümünden çok daha hassas. Dikkatli davranmalıyım.

"Sanırım gazın bitmesi için hazırlanmaya çalışmalıyız."

Baktım ve sadece çeyrek depomuz olduğunu gördüm. Tabii ki var. Bu sadece bizim şansımız.

Emery yine koltuğunda kıpırdanıyor. "Tamam, ciddi bir soru, ısınmak için soyunmak zorunda mıyız?"

Ona sadece göz kırpiyorum ve Tanrı aşkına, o ciddi.

"Hayır, bu bir tür efsane. Sıcak kalmak için çıplak olmamıza gerek yok ama birbirimize yakın durmalıyız."

Yutkunuyor. ". Bunu yapabilirim."

Sonra aniden dönüp soruyor: "Çok önemli bir soru daha. İşemem gerekirse ne yapmam gerekir?"

Tanrım, aklının çalışma şekli. Bazen takip etmek zor oluyor. Bir yöne gidiyor, sonra geri dönüp tamamen farklı bir yöne gidiyor. Aynı anda hem kafa karıştırıcı hem de sevimli.

"Sadece arkaya işeyin."

Sesini alçaltıyor. "Ya sıçmam gerekirse?"

Aklıma gelen görüntüyle dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Eğer gündüzse, bir çukur kazacaksın. Eğer geceyse, kışını arkadan dışarı sarkıt. Şu anda oraya gidip, geri dönüp kaybolmak istemezsin."

"Senin önünde sıçmayacağım. Bu benim havamı tamamen yok eder. Yıllar boyunca bana baktığınızda göreceğiniz tek şey bir kütüğü dışarı iten kışım olur."

Buna kıkırdadım. "Dışarıda arkasına geçecek bir ağaç ararken donmayı mı tercih edersin? Parmaklarını ya da aletini kaybetmeyi mi? İkiisiyle de mastürbasyon yaptığını düşünsene."

"Neyse ki konuda bana yardımcı olabilecek pek çok oyuncak var. *Çok yaratıcı* olabiliyorum" diye yapıyor.

Zihnimin Emery'nin yapay penisli görseline ihtiyacı yok, çünkü dürüst olmak gerekirse, bundan biraz fazla hoşlanıyorum. Emery koltuğa doğru kayıyor ve bana bakıyor.

"Tamam. Artık nereye sıçacağınızı bildiğimize göre, bu geceyi daha katlanılabilir kılmak için ne yapabileceğimize bakalım."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor ikimiz de arkaya geçerken. Koltukları indirdim, için yeterli miktarda yer açtım. İkimiz de yaklaşık aynı boydayız, bu yüzden fazladan birkaç santim daha .

"Aslında başka bir şey yapmadan ikimiz de bu uyku tulumuna sığabilecek miyiz bir bakalım," diyorum. "Eğer sığamazsak, işler değişir."

"Neden uyku tulumu getirdin?" Emery soruyor. "Kulübede yataklar var, değil mi?"

"Evet, ama bilirsin... her zaman hazırlıklı ol. Hazırlıklı olduğuma sevinmedin mi?"

"Evet, sanırım."

Uyku tulumunu açıp fermuarını indiriyorum, ayakkabılarımı çıkarıp içine giriyorum.

"Ben daha büyük olduğum için senin üstte olman gerektiğini düşünüyorum."

Emery'nin gözleri biraz açılıyor ve ayakkabılarını çıkarıp üzerime tırmanmadan önce fark edilir bir şekilde yutkunuyor.

Kendini üzerime bir tutam saçı yüzümü gıdıklıyor. İçgüdüsel olarak uzanıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Emery, "Tanrım, ben senin üzerindeyken bana böyle dokunma," diye mırıldanıyor ve sonra kıvrak bedenini benimkine bastırıyor.

"Üzgünüm, bu bir alışkanlık."

"Kimin alışkanlığı?" diye sorar. "Kimin saçını kıvırıyorsun? Evde seni bekleyen biri mi var?"

Gözlerimi deviriyorum ve sonra fermuarı tutuyorum. "Hayır. Kimse yok. Kahretsin, ulaşamıyorum" diye mırıldanıyorum.

Emery, "Bırak ben yapayım," diyor ve sonra yana dönüp küçük metal tokayı tutuyor ve fermuarımızı çekiyor.

Metal dişler o kapattıkça geriliyor ve sonra birbirimize inanılmaz derecede yaklaşıyoruz.

Emery nefesi boynuma çarparak, "Oh, kahretsin, bu çok sıkı," diyor. "Her santimini hissedebiliyorum. Lanet olsun." Üzerimdeki tüm ağırlığının rahatsız edici olmasını bekliyordum; daha önce hiç yetişkin bir adam uzanmamıştı. Ama o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Aslında hoş bir şey.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Süper sıkı."

"Oh kahretsin. Öyle söyleme. Bana başka şeyler düşündürüyor. Oh lanet olsun. Şimdi sertleşiyorum," diye mırıldanıyor Emery. Alın omzuma düşüyor. "Özür dilerim August. Kendi aklı var. Onu kontrol edemezsin."

Gergin bir kıkırdama çıkarıyorum çünkü evet, aletin bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum ve bundan düşündüğüm kadar nefret etmiyorum. Her şeyden çok ilgi çekici. Birden cazibesini görebildim.

"Sorun değil. Özür dilemeyin. Şu anda burada kalmamıza gerek yok. Sadece sığabileceğimizden emin olmak istedik."

Ben çantanın fermuarını açarken Emery başını sallıyor ve hırıltıyla dışarı çıkıyor.

Saçlarını geriye itiyor ve iç çekiyor. "Bu geceden korkuyorum. Korku dolu bir gösteri olacak."

"O kadar da kötü olmayacak."

Avuç *içini* pantolonuna ve ben

Bak. Siktir, ne zamandan beri sikle ilgileniyorum?

"Bu utanç verici olacak. En büyük düşmanın sert bir aletle üstünde yatıyor. Bunu nasıl sorun etmezsin?"

Bir kahkaha attım, "En kötü düşmanım kesinlikle *sen değilsin* ve bu hayatta kalmak için. Ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız. Eminim ailelerimiz

Yakında kayıp olduğumuzu bildirirseniz, farkına bile varmadan kulübeye dönmüş oluruz."

"Tanrım, umarım öyledir. Burada uzun süre kalmayı hayal bile edemiyorum. Bunca zaman ne yapmamız gerekiyor? Burada sıkışıp kalmaktan delireceğim," diyor Emery bacaklarını sallayarak. Aleti hâlâ sert ve bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum çünkü şimdi benimki pantolonumun içinde uzuyor.

Kahretsin, onu daha önce öpmemeliydim ve bu solucan kutusunu açmamalıydım.

Boğazımı temizliyorum ve dikkatle elma torbasına bakıyorum. "Yorulduysan uyuyabilir miyiz, yoksa sohbet mi ederiz?"

"Evet, ya da öpüşebilir miyiz?" diye soruyor ve ona baktığımda sırtıttığını ve kaşlarını bana doğru salladığını görüyorum. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Evet, sanırım."

Göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor ve nefesinin altında mırıldanarak başka tarafa bakıyor.

"geçiyorsun. Benimle dalga geçme. Aletim bunu kaldıramaz."

Görünüşe göre benimki de yapamıyor ve pantolonumu düzeltiyorum. Emery'nin gözleri bu harekete takılıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Çünkü o biliyor. Bilmek zorunda. Bu çok açık.

Ama bundan bahsetmek yerine, "Tamam, tamam, ne yapacağımı söyle. Her şeyi yapabilirim."

Boğazımı temizliyorum ve yiyecek kutusuna tutunarak, "Tüm bu eşyaları oraya taşıyalım, böylece yayılabileceğimiz bir yerimiz olur ve sonra da muhtemelen bir yere " diyorum.

Emery başıyla onaylıyor ve sonra ikimiz de yiyecekleri ve spor çantalarımızı alçaltılmış orta koltukların arasına taşıyoruz. Emery sürünerek ön koltuğa geçerken ben el fenerini tutup uyku tulumunun ve acil durum battaniyesinin yanına koyuyorum. Orada bir şeyler karıştırdığını duyabiliyorum ve bir süre sonra elinde büyük bir şeker torbasıyla geri dönüyor.

"Tanrım, iyi ki fazladan paket yapmışım. olmadan burada ölürdüm," mırıldanıyor ve içindeki şeker yığınlarını karıştırıyor. Bir lolipop çıkarıyor ve paketini açıyor.

"Senin bir bağımlılığın var," diyorum ve başını çılgınca sallıyor.

"Biliyorum, ama Dr. K eroinden daha iyi olduğunu söylüyor. Tanrım, bir de arkadaşım Lex'le tanışmalısın. O benden bile kötü. İki yıl önce sigara içtiği, nikotin bandı taktığı ve her gün bir kutu diyet kola içtiği bir dönemden geçti. ... Yani, o çılgın, bu yüzden o kadar da şaşırtıcı değildi, ama bu sağlığınız için iyi olamaz, anlıyor musunuz?"

Kaşlarım kalkıyor ve Emery lolipopunu ağzından çıkarıp bana doğru sallıyor.

Dudakları kiraz kırmızısı ve ben alt dudağımı ısırıyorum. Yüce Tanrım, bu adamın ağzına merhamet et. Çok pis ve çok seksi. Bugüne kadar bunu nasıl fark etmedim? Muhtemelen o dudakları kendi dudaklarımda hissettiğim ve artık geri dönüşü olmadığı içindir.

"Demek istediğim, daha kötüsü de olabilirdi. Burada sigara içiyor ve kutu kutu diyet kola içiyor olabilirdim ki bu iğrenç bir şey bu arada. Neden sadece gerçek kola değil? Sanırım herkesin kötü alışkanlıkları var ama lanet olsun...."

Hiç düşünmeden dövmeli parmaklarının arasından alıp dudaklarımda arasında yavaşça kaydırıyorum. Bunu neden yaptığımı sormayın, çünkü Emery içimdeki pervasız tarafı ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Belki de bu yüzden aylardır ondan kaçıyordum. Belki de içten içe bana neler yapabileceğini biliyordum. Ya da belki de onunla bu kapalı alanda, stresli bir durumda olmak zihnimi karıştırıyor. Ya da belki de egzoz borusunu o kadar da iyi temizlemedim ve yavaş yavaş zehir soluyorum.

Kırmızı lolipopu dilimin üzerinde yuvarladıktan sonra dudaklarımı etrafına kapatıp emerken ve yanaklarımı çukurlaştırırken Emery'nin nefesi *kesiliyor*.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor, ağzı hafifçe açık. "Bunu bana yaptın August?" diye mırıldanıyor ve ben de ona usulca gülümsüyorum.

"Tadına bakmak istedim," diye omuz silktim ve sonra ona geri uzattım.

Elindekine bakıyor ve sonra gözlerimiz buluşuyor. Aramızdaki havada bir şey çatırdıyor ve artık beni durduramayacağını biliyorum.

"Tekrar yap," fısıldıyor ve yüzüm ısınıyor.

Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum. gereken daha önemli şeyler var, soğuk akşam için hazırlanmak gibi

ve buradan canlı çıktığımızdan emin olmak. Yine de tek yaptığım ona doğru eğilmek, gözlerimi onunkilere dikmek, ağzımı açmak ve vişneli şekeri dilimle döndürerek ağzıma geri sokmak.

"Ah, sik beni," diye inliyor Emery, gözleri buğulu ve donuk. "Tekrar."

Yavaşça yan tarafını yalıyorum ve dilimin ucuyla tepesini gıdıklıyorum ve Emery'nin göz kapakları titriyor.

"İşte bu çok adice," diyor ve ben tekrar arabanın kendi tarafıma oturmak için arkama yaslanıyorum. Sonra az önce ağzıma attığım lolipop onunkine ve elimde olmadan içeri kayışını izliyorum.

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor ve Emery'nin nefesi kesiliyor.

"Şu anda tam anlamıyla başka bir şey yapıyor olmalıydık," diyor usulca, dudakları inanılmaz derecede kırmızı. "Nasıl hayatta kalacağımızı tartışmak ya da sevişmek gibi."

"Tanrım," diye cevap veriyorum, sertçe yutkunarak.

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum çünkü ayartılıyorum. Ve uzun zamandır bu kadar baştan çıkmamıştım.

Elbette bunu içimde ateşleyen kişi, sinir bozucu üvey kardeşim Emery olmalıydı. O bir imkansızlık. Sahip olmama izin veremeyeceğim tek şey o.

Buradan çıkmam gerek.

"Güneş neredeyse batmak üzere. Neden sen burada dinlenmiyorsun, ben de gidip dışarıya daha iyi bir göz atayım. Tam olarak nerede olduğumuza bakarım."

Emery'nin gözlerindeki şehvet dolu sis aniden dağılıyor ve bana doğru tırmanarak neredeyse kucağıma tırmanıyor.

"Bekle, sanırım seninle kalmalıyım. Bilirsin, ne olur ne olmaz." "Ne olur ne olmaz?"

"Ayılar. Kurtlar. Muhtemelen baykuşlar. O ürkütücü küçük piçleri asla bilemezsiniz. Kafalarını sanki ele geçirilmiş gibi çevirebiliyorlar. Belli ki Şeytan'ın işi onlar." diye saçmalıyordu ve ben uzanıp yüzünün yan tarafına hafifçe dokundum. Sözleri azalıyor ve bana sadece göz kırpmıyor.

"Hey, ben iyiyim. Uzağa gitmiyorum."

"Seninle gelebilseydim kendimi daha iyi hissederdim. Burada sensiz yalnız kalmak istemiyorum. Beni yalnız bırakma, August. Lütfen." Son kelimenin çaresizlikle süslenmiş hali başımı sallayarak onaylamama neden oluyor.

"Tamam, o zaman sarıp sarmalamamız gerekiyor çünkü bu şekilde donacaksınız," diyorum ve uzanıp spor çantalarımızı alıp açıyorum.

"Hawaii tatili için kıyafet dışında giyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"Um, evet. Belki. Bilmiyorum."

"Beren var mı? Eldiven? Gerçek bir ceket?"

Emery omuz silkiyor. "Yaşadığımız yerde böyle şeylere ihtiyacımız yok. Hayatta kalmak için toplanmadık."

"Tanrım, Em," diyorum.

Elim sert bir şeye çarptığında, dağlarda bir kış tatili için tamamen uygunsuz görünen kıyafetlerini karıştırıyordum.

Yavaşça çekip çıkarıyorum.

"Ciddi misin?" Büyük kırmızı bir dildo tutarken kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Şapka yok, eldiven yok ama bunu mu getirdin?"

Emery bana doğru koşuyor, yanağı lolipoptan şişmiş ve büyük silikon siki elimden kapıyor.

"Aman Tanrım. Lex. Onu öldüreceğim. Öldüreceğim. Onu parçalara ayırıp tuvalete atacağım."

"Bunun için Lex'i suçlamana gerek yok," diyorum kıkırdayarak ve Emery bana ters ters bakıyor.

"Yani, o benim ama ben paketlemedim. Lex komiklik diye gizlice soktu. Pislik herif."

Ben spor çantamı karıştırırken Emery onu arkasından tutuyor ve benden başka her yere bakıyor, ne kadar mahcup göründüğünü görünce ağızımdan garip bir kıkırdama kaçıyor. Kahretsin, çok tatlı.

Sonunda bir bere ve fazladan bir çift eldiven çıkarıp spor çantasına doğru gizlice ilerleyen Emery'ye veriyorum.

Bakışlarını karşılıyorum ve yanakları kızarıyor. "Seni gün gibi net görebiliyorum. tam anlamıyla iki ayak var. Devam et. Kaldır şunu. Bu konuda seninle fazla dalga geçmeyeceğim."

Emery huffs. "Gözlerini kapat. Tekrar bakmana gerek yok. Bir kez görmen yeterince kötü zaten."

Başımı eğiyorum ve sonra göz kapaklarımın yavaşça kapanmasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra, "Artık açabilirsin" dedi.

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve Emery'nin kaşlarını çatarak bana baktığını, beremi kafasına geçirdiğini görüyorum. Saç telleri berenin altından garip açılarla dışarı fırlıyor ve ben uzanıp örgü şapkayı kulaklarının üzerinden aşağı çekerken sırtıtıyorum. Bir atkı alıp gevşekçe boynuna doluyorum ve sonra -kendime engel olamıyorum çünkü çok rahat ve sevimli görünüyor- başparmağımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Pekâlâ. Etrafa bir göz atmaya hazır mısınız?" diye sordum. "Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Sadece neyle görmek istiyorum."

Emery başını sallıyor, benden hafifçe uzaklaşıyor ve bir çift eldiven giymek için aşağı uzanıyor.

Ona bir ceket fırlatıyorum ve dışarı çıkıp soğuk kış havasına girerken kendime de bir ceket giyiyorum. Güneş neredeyse ufku gerisinde ve sıcaklığın çok yakında, çok hızlı bir şekilde düşeceğini biliyorum. İşler tehlikeli bir hal almadan harekete geçsek iyi olur.

Sürücü tarafına geçip motoru kapatıyorum ve geri döndüğümde neredeyse beni dikkatle izleyen Emery'ye çarpıyordum.

"Sizce burada gerçekten ayılar var mıdır? Yani, ne kadar şansları var?" diye soruyor.

"Muhtemelen kış uykusundadırlar," diyorum ceketinin fermuarını çenesinin altına sıkıştırırken.

Hızlıca etrafına bakar. "Doğru. Kış uykusu. Peki ya kurtlar?"

"Emin değilim. Belki yalnız kurt ya da onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, donarak ölmeye daha yatkın olduğumuzu düşünüyorum." Eşarbi biraz daha sıkı sarıyorum ve *yanlışlıkla* parmağımın alt dudağına değmesine izin veriyorum.

"Yenmektense donarak ölmek daha iyidir" diyor.

Biz ilerlerken Emery yanıma yaslanıyor ve ben de elimde olmadan uzanıp kolumu omzuna koyuyorum. Sıkışmış ve hafifçe eğilmiş SUV'den uzaklaşırken eli sırtıma dolanıyor.

"Ya döndürülürsek?" diye soruyor.

"Gitmeyeceğiz," diyorum. "Uzağa gitmiyoruz."

Emery bir şeye takılıp tökezliyor ve onu yanıma daha da .

"Tanrım, bu bana annemin bir çocuğu olduğunu unutup beni bütün gece dışarıda kilitli tuttuğu zamanı hatırlattı. Aslında bu birkaç kez oldu."

Emery'ye bakıyorum ama o bana bakmıyor. Sadece gazozunu içiyor ve etrafımızda beliren çorak ağaçlara bakıyordu. Muhtemelen daha önce bahsettiği şeytani baykuşları arıyordu.

Titriyor. "Neyse ki komşulardan biri beni buldu ve geceyi geçirmem için evine aldı ama lanet olsun, çok soğuktu. Soğuktan en çok bu yüzden nefret ediyorum."

Bana bakıyor ve ben de onun kırmızı burnunu ve pembe yanaklarını görüyorum. "Bu gece gerçekten üşüyeceğiz," diyorum ona dürüstçe.

"Evet, ama uyku tulumun ve buruşuk battaniyen var. İyi olacağız."

"Bu bir acil durum battaniyesi ve evet, iyi olacağız."

Bir süre daha sessizce yürüdükten sonra "Em, annen seni unutup dışarıda bıraktığında kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"Oh lanet olsun. Bir düşüneyim. Muhtemelen altı civarı, ama daha önce de olmuş olabilir ve ben hatırlayamıyorum. Ama size şunu söyleyeyim, havasız bir dolap yerine dışarıdaki büyük ve soğuk havayı her zaman tercih ederim."

Yürümeyi bırakıyorum ve kolum ona dolanıyor. Yüzünü çeviriyor, böylece aramızda sadece birkaç santim mesafe kalıyor ve ben de uzanıp boynunun arkasını kavriyorum.

"*Havasız bir dolap* derken neyi kastediyorsun?"

Emery şu anda benden başka her yere bakıyor. Gazozunun çubuğu ağzından dışarı çıkıyor. Ayaklarının üzerinde kayarken bir taraftan diğer hareket ettirerek yuvarlıyor.

Dudaklarının arasından çıkarıp cebime sokuyorum.

Emery boğazını temizler. "Evet. Bilirsin... önemli değil. Gerçekten önemli değil."

Yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını benimkiyle buluşmaya zorluyorum. Çünkü bu önemli. Bu aramızdaki her şeyi değiştirebilir. Travmatik bir geçmişi olduğunu biliyordum ama detaylarını hiç bilmiyordum. Bunca zamandır onu cidden yanlış mı değerlendirmiştım? Onunla tanıştığımdan beri ne kadar adaletsiz davrandım?

"Em."

Gözlerini kapatır ve iç çeker. "Bir şey söylediğimi unutabilir miyiz?"

Yavaşça söylüyor. "Koca bir ağzım var ve tüm kötü düşünceleri içimde tutacak kadar uzun süre kapatamıyorum. Bu ağır şeyleri duymak istemezsin." "Dene beni," diyorum. Yüzünü bırakmıyorum; sadece ona tutunuyorum,

ve titrek bir nefes verdi.

"Peki, ama emin misin? Çünkü kimse bunu duymak istemiyor. *Hiç kimse*. Dr. K hariç çünkü ona büyük paralar ödüyorum. Devlet ona para ödüyor çünkü ben bu Mağdurlar Fonu'nun bir parçasıyım...."

"Em," diyorum usulca ve sözleri kesiliyor. Hızla göz kırpmıyor. "Özür dilerim."

"Olma."

Sessizce duruyoruz, soğuk bir esinti üzerimizden geçiyor ama ikimiz de fark etmiyoruz. Sonra Emery usulca şöyle diyor: "Beni günlerce bir dolaba kilitlerdi. İşte bu yüzden küçük yerlerden ve karanlıktan korkuyorum. Her zaman çok karanlıktı."

Nefesim bedenimi terk ediyor ve ellerimin onun etrafında sıkılaştığını hissediyorum.

"Canımı yakıyorsun August," diye homurdanıyor Emery ve ben de hemen ona olan bağlılığımlı gevşetip bir adım geri çekiliyorum.

"Siktir."

"Hey," diye uzandı ve elimi tuttu. "Sorun yok. Önemli değil, tamam mı? Her şey bitti ve ben bunun üzerinde çalışıyorum. Yıllardır... Muhtemelen hayatımın sonuna kadar terapi göreceğim ama bu bana biraz yardımcı oluyor."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve sonra daha düşünmeden kollarımı ona dolayıp göğsüme çekiyorum.

Onu yakınımaya çektiğimde neredeyse gevşiyor ve sonra parmakları sırtımda geziniyor ve bana yapışıyor.

"Sen iyi misin?" Emery bana soruyor ve kalbim kırılıyor çünkü ona iyi olup olmadığını . Onun iyi olduğunu nasıl bilemedim?

Şiddetli istismara mı uğradı? Neden kimse bana söylemedi? Belki , ona karşı daha nazik olurdum. Zaman zaman neden bu kadar farklı olabildiğini anlardım.

"Ben iyiyim," diyorum, iyi olmasam bile. Pek sayılmaz. Kahretsin, bu adamın yaşadığı şeyler. Gerçekte yıkıcıyken nasıl bu kadar sıradan, önemli bir şey değilmiş gibi konuşabiliyor? Onun yaşadıklarından sonra tamamen işlevsel bir insan olmayı hayal bile edemiyorum. Tahmin ettiğimden çok daha güçlü.

"Geri dönelim mi? Bir yuh sesi duydum...." Emery sesi boynumda boğuklaşarak söylüyor.

Yavaşça geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Evet, hadi gidip diğer yolun ne olduğuna bakalım. Sonra da bu soğuktan kurtuluruz."

Etrafta dolaşıyoruz ve gerçekten ihtiyacımız olursa kar mağarası olarak kullanabileceğimiz bir bank buluyorum ve sonra SUV'a geri dönüp ıslak pantolonlarımızı çıkarıp eşofmanlarımızı giyiyoruz.

Emery titriyordu, ben de SUV'nin kaloriferini açtım ve onu kendime çektim, uyku tulumunun fermuarını açıp üzerimize çektim. Emery bacaklarımın arasında, göğsü benimkine yakın, kollarım ona durumda. Kollarımı sıkıca kendine doğru çekiyor ve çenemin altına sokuyor.

Hafifçe dönüyor ve soğuk burnu boynumun yan tarafına .

"Sevişmenin zaman öldürmeye ve bizi daha çabuk yardımcı olacağını düşünüyor musun?" diye soruyor. "Çünkü ben bunu denemeye hazırım."

"Belki de öpüşmeyi sonraya saklamalıyız, değil mi? Benzin bitince."

Küçük bir kahkaha atıyor ve bacaklarımın arasında kıpırdanıyor çünkü bu adam hayatını kurtarmak için kıpırdamadan duramıyor.

"Çocukken de bu kadar huzursuz muydun?" Hareket etmeye devam ettiğinde soruyorum.

"Evet. Berbat bir öğrenciydim. Öğretmenler beni hor görürdü."

"Bundan şüpheliyim," diyorum, dağınık saçlı ve iri kahverengi gözlü küçük Emery'yi gözümün önüne getirerek.

"Tanrım, evet, yaptılar. Sınıflarında olduğumu öğrendiklerinde hepsi on kez "Hail Mary" dedi. Muhtemelen bütün bir yıl boyunca benimle birlikte olmak için hangi hayatta korkunç bir eylemde bulunduklarını merak etmişlerdir."

"Em, kes şunu," diyorum kıkırdayarak. "Öğretmenler düşünmez. Evet, daha zor öğrencilerimiz var ama hepsini aynı şekilde seviyoruz."

Emery homurdanır. "Sen lanet olası bir yalancısın. Bütün çocukları eşit derecede sevmiyorsun. Bazıları sadece saf saçmalık. Kabul et bunu."

"Çocuklar çöp değildir," diyorum kaşlarımı çatarak, ama dilinin ucunu boynumda hissettiğimde söyleyeceğim her şey dağılıyor.

"Sen... sen az önce beni yaladın mı?" diye sordum. Bunu hissetmek, hayır, sadece bana bunu yaptığını düşünmek bile aletimi harekete geçiriyor.

Emery benim iç mücadelemden habersiz, dilinin ucunu boynumdaki kalın damarda gezdirerek tekrar yapıyor.

"Bir vampir olduğumu düşünsene? Bu seksi damarı ısırp senden beslenebilirdim," diyor ve tenimi hafifçe ısırtıyor. "Eminim tadın güzel olurdu."

Buna gülüyorum ve zihinsel olarak aletimin sertleştiğini fark etmemesi için dua ediyorum. "Dostum, aklın nasıl da çalışıyor."

"Çılgınca, ha? DEHB ilaçlarımı da getirmedim, bu yüzden şu anda gerçekten raydan çıkmış durumdayım. Beni yakalayamazsın."

Boynumu biraz daha sertçe ısırtırken parmakları yukarı kayıyor ve saçlarımın arasından geçiyor. Gözlerimin arkasına ve doğrudan sikime doğru fırlayan hisle tıslıyorum.

"Lanet olsun, izin verseydin kanını içerdim."

Ve cidden, bu beni başka biriyle korkuturdu, ama Emery sadece... Emery. Buna katlanmak gerektiğini öğreniyorum. Ve belki yol boyunca eğlenmeyi bile deneyebilirsin.

Dudakları tenimi emiyor ve gerçekten sertçe emmeye başlıyor. Böyle devam ederse orada büyük bir morluk oluşacak. Yine de onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Orada öylece yatıyorum ve bunu yapmasına izin veriyorum, erotizminden, beni işaretlemesi düşüncesinden gizlice zevk alıyorum, ta ki o ağzını boynumdan duyulabilir ıslak bir *patlamayla* çıkarana kadar.

Boynumu lolipop gibi yedi.

"Ooh," homurdanıyor ve sonra biraz daha yaklaşıp inceliyor. "Şimdi orada güzel bir tane var. Sanırım mor senin rengin."

Uzanıp boynumun hassas derisine dokunuyorum ve Emery bana sırtıyor. "Sana yakışmış, tatlı çocuk. Çok fazla lekesiz deri var. Kesinlikle bir dövme yaptırmalısın. Tercihen yaramaz bir yerde. I

Emrimde harika bir ressam var. Bana ne istediğinizi söyleyin, sizin için çizelim."

"İlk dövmem ne olmalı?" Ben soruyorum ve Emery kucağıma oturmak için biraz doğruluyor. Tamam, bir santim daha yaklaşırsa içinde bulunduğum durumu fark edecek. Ellerim onu sabit tutmaya çalışarak sırtının alt kısmında yayılıyor ama çok kıpır kıpır ve bir saniye sonra kasıkları benimkilere çarpıyor. Pantolonuma bakıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Ve şimdi dudaklarımız tam karşı karşıya. Tek yapmam gereken biraz öne eğilip almak.

"Sertleşmişsin."

"Olur böyle şeyler. Biyolojik bir şey," diyorum boğazımı temizleyerek. "Sen de tam bana ilk dövmemin ne olması gerektiğini söyleyecektin."

Emery sertleşmiş sikime bakıp ona doğru kayıyor ve ben de öfkeyle ofluyorum. Bundan kurtulmama izin vermeyecek.

"Em," diye fısıldıyorum ve bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor.

"Doğru. Dikkatim dağıldı. Aletin konsantrasyonumu bozuyor. Doğru. Dövme." Büzülmüş dudaklarına dokunuyor ve sonra "Eğlenceli bir şey mi yoksa önemli bir şey mi istediğine bağlı?" diyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim."

"Hm," diyor ve başka tarafa bakıyor. "Eğlenceli bir şeyler yapabilirim. Büyük bir çift meme gibi... ya da belki büyük bir kıç. Ya da bir sik."

Tekrar kasıklarına bakıyor ve ben iç çekiyorum.

"İlk dövmem için meme, penis ya da kıç istemiyorum."

"Evet, seni suçlamıyorum. Bu berbat bir öneriydi. Ooh, belki anneni *seviyorum* dövmesi yaptırabilirsin çünkü annen çok havalı. Benim de öyle bir annem olsaydı, anında ."

"Hayır, teşekkürler."

"Hm..." diyor, biraz daha kıpırdanarak. Bu noktada bunu bilerek yapıp yapmadığından emin değilim ama bu beni çıldırtıyor. Kalçalarını tutmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bu adamı hiçbir şey bağlayamaz.

"O zaman ciddi bir şeye ne dersin? Mesela..." Aramıza uzanıp tişörtünü karnının üzerine çekiyor ve kalçasını işaret ediyor. Tanrım, teni, tüm o renk ve detaylar. Onu incelemek için saatler harcamak istiyorum.

Arkasına yaslanıyor, şişkinliği benimkine baskı yapıyor ve titrek bir nefes veriyor. Çünkü o da en az benim kadar sert.

"Hımm, evet, doğru," odaklanmaya çalışırken sözleri kesiliyor. "Şunu görüyor musun?" diye ekliyor ve daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum. Başparmağım dönen harflerin üzerinde geziniyor ve şunu okuyorum: "Işık ortadan kaldırıldığında Karanlığa alışırsınız."

"Emily Dickinson şiirinin bir parçası. Tanrım, o kız tam bir deli, ama lanet olsun ki yazabiliyordu. Güzel şeylere sahip olmama izin vermem için iyi bir hatırlatma," diye açıklıyor ve sweatshirt'ünün tekrar aşağı düşmesine izin veriyor, ama elimi kapüşonun altındaki çıplak teninde tutuyorum ve başparmağımın kalçasında şekiller çizmesine izin veriyorum. Onun sert kasları üzerindeki yumuşak tenini hissetmek hoşuma gidiyor. Daha önce başka bir insanda dokunduğum hiçbir şeye benzemiyor. Hızla bağımlılık yapıyor.

"Yani..." diye yutkunuyor, "Sanırım bu da başka bir bedavaydı. Ne kadar da kolay vazgeçen biriyim. Lex bana her zaman insanların benden faydalanmasına izin vermememi söylüyor ama dinliyorum mu? Hayır. Asla. Gidip başka bir el göstermeden önce senden bir şeyler almalıydım."

Onu biraz daha yaklaşıtıyorum, siklerimiz artık birbirlerine tamamen bastırıyor. Ve sonra kendime engel olamıyorum. Ağzı tam orada duruyor.

"Sana ne borçluyum?" Fısıldıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

"Aman Tanrım," diyor neredeyse duyulmayacak şekilde ve sonra o bir karara varırken birbirimizin ağzının içine nefes alıyoruz.

"Daha fazla dile ve belki biraz hafif sevişmeye ne dersin? Ben de kuru sevişmeye karşı değilim. Aslında, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hiçbir şeye karşı değilim. Bana istediğin her yerde dokunabilirsin. Yapmak zorunda olduğundan değil, ama bilirsin, eğer sınırları belirliyorsak, yani."

Dudaklarım titriyor çünkü o çok sevimli. Başımı eğiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Ağzıma eğiliyor ve yüksek sesle inliyor çünkü tabii ki öyle yapıyor.

Bu adam çenesini kapatamıyor, dili ağzında olsa bile.

Elleri saçlarımin arasında kayarken kucağımda durmaksızın kıpırdanıyor, saç tellerimi çekiştirip duruyor. Tekrar inliyor ve sonra dilimi bir şeker parçasıymışım gibi emiyor.

Aletlerimiz birbirine doğru kayarken inliyorum ve elleri saçlarımda sıkışıyor. Şimdi bana karşı kabaca sürtünüyor, dili

doğru ilerlerken ağzımın içine giriyor.

Sonra ağzını benimkinden ayırıyor ve titreyerek nefes alıyor.

"Siktir," diyor, elleri hâlâ acı içinde saçlarımı kavırıyor. "Oh, *Siktir.*"

Aşağıya, tenteli eşofmanlarımıza bakıyor ve yüksek sesle inliyor. "Sana dokunabileceğimi söyle. Sikine dokunmak istiyorum."

"Bunun karşılığında ne alacağım?" Ben soruyorum ve Emery'nin kızarmış yanakları kararıyor. "Ne istiyorsun? Ben makul biriyim. *Çok makul* olabilirim."

Şişmiş dudaklarımı ıslatıyorum ve gözleri hareketi takip ediyor.

"Hımm," diye homurdanıyorum ve Emery'nin gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Tanrım, bunu yaptığında *The Witcher*'daki Geralt gibi konuşuyorsun. Bir daha yap."

Ona sırtıyorum, da bir göz kapağını aralıyor ve gülümsediğimi görünce kaşlarını çatıyor.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Komiksin."

"Bu komik değil. Bu ciddi bir iş. Yapın. Yap. Tekrar."

"Karşılığında ne istediğimi düşünmem gerekiyor. En iyisinden öğrendim."

Parmakları bana karşı sıkışıyor ve acıdan irkiliyorum, ama bir şey söylemiyorum çünkü hoşuma gidiyor. Sadece birazcık. Birlikte olduğum kadınlar hiç agresif olmamıştı, ama biraz hırpalanmak hoşuma gidecek gibi görünüyor.

"Acele et. Burada ölüyorum," diyor, kalçalarını tekrar döndürüyor ve karnımdan taşaklarıma doğru ilerleyen sıcak his karşısında nefesim kesiliyor.

"Hm," diye tekrar homurdanıyorum ve ağzı tekrar benimkine çarpıyor. Alt dudağımı kabaca ısırtıyor ve ağzını benden çekip kucağımdan kalkmadan önce acıdan .

Kasıklarına bakıyor ve sonra avucuyla kendi kasıklarını kapatıyor.

"Kahretsin, bu çok sertti. Çok sert davrandım."

Dilimle hassas alt dudağıma dokunuyorum ve o da bu hareketi takip ediyor. En lezzetli yerlerim ağrıyor. Ağzım, benim

kafa derisi, sikim. Tekrar yapmasını istiyorum. Çok mu sert? Hayır, daha sert istiyorum.

"Özür dilerim. Bir an için kontrolümü kaybettim. Kendimi biraz kaptırmaya meyilliyim. Seninle ilgili fantezilerim var."

Bunun üzerine kaşlarım kalkıyor ve bacaklarımı yukarı çekip kollarımı dizlerime doluyorum. "Benim hakkımda fanteziler mi kuruyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Duh."

Başımı eğiyorum ve Emery'nin kapüşonun ipleriyle oynayıp bir tanesini ağzına götürmesini izliyorum. O benim lanet olası tişörtüm ve onu emiyor. Bu neden bu hoşuma gidiyor?

"Ne hakkında fantezi kuruyorsun?" Kendime engel olamayarak soruyorum.

"Muhtemelen o kapıyı açmamalısın. Pandora'nın kutusu falan. İçinden ne çıkacağını asla bilemezsin."

"Ben de bunu istiyorum o zaman. Bunlar benim şartlarım. Pandora'nın Kutusu'ndan bir şey istiyorum."

Emery'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzındaki ipi çekiyor. "İyi. Ama senin hassas duygularını incitmek üzereyim kardeşim."

"Üvey kardeş."

Alay ediyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor.

"Yüzüne boşalmak istiyorum. O seksi dudaklarının üzerinde otuz bir çekmek ve sonra parmaklarımla boşalmamı ağzına sokup sana yedirmek istiyorum."

Görüntü bana saldırıyor ve kızardığımı hissediyorum. Emery beni izlerken kapüşonunun ipini parmağına doluyor.

"İlginç," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Oh, *bunu yapma*. Bana psikanaliz yapma. Annen bunu yeterince yapıyor. Dr. K ve annen yeterince kötü, ama *sen değilsin*." Ben bir şey söylemeyince biraz daha yaklaşıyor, gözleri kocaman.

"Neden ilginç?"

"Sadece bana yapacağın ilk şeyin bu olacağını düşünmemiştim... eğer bana sahip olsaydın."

Ama şikayetçi değilim. Aslında bundan çok hoşlanacağımı düşünüyorum.

"Yapabileceğim daha pek çok şey var," diyor bana bakarak. "Ama seni gerçekten mahvolmuş görmek isterdim. Tüm o mükemmellik biraz lekелendi. Parça parça dağılmanı izlemek...."

O titriyor ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum çünkü seks beni daha önce *hiç* mahvetmemişti. Ama içimden bir ses Emery ile bir şey olursa her şeyin farklı olacağını söylüyor. Zaten öyle ve biz neredeyse hiçbir şey yapmadık.

Ama parça parça ayrılmak istediğimden emin değilim.

Ya tekrar bir araya getirilemezsem?

Biraz dönüyorum ve acil durum battaniyesini açmaya başlıyorum. Elimde kırışarak aramızda ağır bir şekilde asılı duran sessizliği bozuyor.

"Her şeyi mahvettim, değil mi?" Emery usulca söylüyor. "Bu çok tuhaftı, değil mi?"

Yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum. Çünkü beni rahatsız eden şey seks kısmı değil. Eğer yaparsak hissedeceğim duygular.

"Sorun değil, Em. Yapmalıyız... benzin yakında bitecek. Ben sadece...." Gümüş işaret ediyorum, o da gözlerini dikip bakıyor.

"Tamam, evet. Tabii. Mantıklı. Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Sanırım iyiyim."

Emery şu anda kapüşonunun iki ipini de emiyor ve hafifçe titreyerek pencereden dışarı bakıyor.

Bir yanım onu içime almak, güvende tutmak istiyor ama diğer yanım uzak durmamı söylüyor.

Tehlikeli biri.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EMERY

(Tamam, bu işi *fena* batırdım. Yüzüne boşalmayı istediğimi söylememeliydim. Ama öyle görünüyordu ki içine. Aleti sertleşmişti ve yüzü kızarmıştı ve bunun için ne kadar ateşli olduğunu görebiliyordum. Benim için. Ve tabii ki, normal bir insan gibi iyice düşünmedim.

Hayır, ağzımdan kaçırdım. Ona tam olarak ne yapacağımı filtresiz söyledim.

Şimdi de garip davranıyor.

Yine de iyi davranıyor. Daha önce insülinimi aldı ve yemek yediğimden emin oldu ama lanet olsun, bile bakmıyor.

Daha da kötüsü, benzin bitti ve üşüyorum. Lanet olsun, üşümekten nefret ediyorum.

"Buraya gel Em," diyor ve bu lakap her seferinde kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Neden bana böyle sesleniyor ki? Adama biraz aşık olduğumu hissettiriyor ve tek yaptığı adımı kısaltmak. Ya başka bir şey yapsaydı?

Ben büyük P ile zavallıyım. Lex bana öyle söyledi. "Emery, sen haldesin" dedi ama ben sadece götlük yaptığını düşündüm. Kendime not: Değilmiş. Dürüst davranıyordu.

Üvey kardeşime aşığım çünkü beni öptü ve ismimi bayıltıcı bir şekilde kısalttı.

Çok saçma.

Aslında zavallılığı aştım ve üzüntüye doğru kaydım.

". Buraya gel. Üşümüşsün."

"tercih ederim," diye suratımı asıyorum ve August bir paket Skittles uzatıp biraz sallıyor.

"Ben köpek değilim," diye burnumu çekiyorum ama yine de birkaç santim yolundan çekiliyorum. "Bana öylece şeker sallayıp yola gelmemi bekleyemezsin."

Bacaklarını biraz açıp çantayı tekrar sallıyor ve tabii ki ben de ona doğru kıvranıyorum.

Skittles çantaya geri döndü ve kesinlikle benim olmayan bir diş fırçası tuttu. Pi kurusu yem attı.

"antanda seninkini görmedim. Arkadaşın dildonu koymuş ama diş fıranı koymamış," diyor August hafif bir kıkırdamayla ve fırçanın kıllarına biraz macun sıkıp bana uzatıyor.

"Evet, Lex yardım etmeye çalışıyor çünkü önemli şeyleri hatırlamakta çok zorlanıyorum ama biraz krn kre yol göstermesine benziyor," diyorum ve bir dakika dişlerimi fıraladıktan sonra elimdekini ona geri veriyorum.

DEHB'li beynim o kadar sık dikkatimi dağıtıyor ki bir şeyi hemen yapmazsam genellikle unutuyorum. Lex'in dairesinin her yerinde yapışkan notlar var. Çoğunlukla benim ama bazıları da onun. Hatırlamama yardımcı oluyorlar. Bazen.

Mesela banyo aynasına diş fıramı almamı hatırlatan bir tane yapıştırılmıştı. Ama belli ki o işe yaramamış. Eve döndüğümüzde, yastığımın altı ya da şifonyeriminst gibi rastgele bir yere sıkıştırılmış olarak bulacağım.

August fırçayı biraz suyla alkalıyor ve sonra kendi dişlerini fırçalıyor. Sıcak olmamalı ama sıcak. Bir diş fırçasını paylaşmamız olması gerekenden daha sıcak.

Dediğim gibi.üzücü. Çok, okzc.

Görünüşe göre, ağız hijyeninden kurtulabilirim.

"Pekâlâ, şimdi uyku tulumuna girmeliyiz. Hava çok soğuyor," diyor August, ellerinin iinefleyerek. Dahancezerimde olan, beni ona doğru tutan, yüzüme şefkatle dokunan o büyük eller neredeyse ağlayacaktım.

ılgınca bir şey yapmadannce toparlanmalıyım. Yalvarmak gibi. Ya da geri alamayacağım bir şeyi ağzımdan kaçırırım. Tekrar.

August bana bakmadan uyku tulumunun içine kayıyor ve ben onun çıplak olmasını çok istiyorum.

"İşte, şu acil durum battaniyesini al ve bana ver," diyor elini uzatarak.

Kırışık battaniyeye tutunuyorum sonra ona doğru sürünerek kendimi onun sert vücuduna bastırıyorum. Sonra uzuvlarımız ve homurtularımız birbirine karışıyor, uyku tulumunun içinde,üzerimizde acil durum battaniyesiyle sıkışıp kalıyoruz.

"Oldukça sıcak," diye mırıldanıyorum boynuna karşı, sertleşmemek için elimden geleni yapıyorum. İşe yaramıyor ve şimdi terliyorum.

"Biraz ısınıyorum aslında. sıcak. Burası Florida gibi. Bu battaniyenin şakası yok."

"Sweatshirt'ünü ister misin?" diye soruyor, hafifçe kıkırdayarak.

Başımı sallıyorum ve *"Evet, ben de seve seve tüm kıyafetlerimi çıkarırdım"* diye ısııyorum. Bu düşünceyi kafamın içinde başarıyorum ve iki dakika sonra rahatça fermuarımızı tekrar çekiyoruz ve başım göğsüne yaslanıyor. Kalbinin altımda yavaş ve düzgün attığını duyabiliyorum.

Bu sese bayılıyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Tanrım, evet, daha iyi. Hayatımın geri bu uyku tulumunun içinde onunla birlikte geçirmek istiyorum. Belki buna kış uykusu derim ve sadece baharda yemek yemek için dışarı çıkar, sonra da onunla birlikte tekrar içeri girerim.

"Evet."

Cevaplarımı kısa ve tatlı tutmalıyım. Önceden zaten korkmuştu. Kızıyla ilgili fantezilerimi de eklediğimi . Tanrım, beni kürekle bayılıp karın içine gömerdi. Bundan bin yıl sonra beni bulurlar ve Buz Adam derler.

"Uyuyor musun?" August usulca sorar. "Hayır. Uykudan nefret ederim," diye cevap veriyorum.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye mırıldanıyorum ve yüzümü boynuna yaslayıp derin bir nefes alıyorum çünkü beni bir kâbustan uyandırdığında August'un suratına yumruk attığım zamanı hatırlamamaya çalışıyorum.

Aylar önce, günün ortasında aptalca bir şekilde kanepede uyuyakalmıştım ve beni tutan ellerle uyanmıştım. Farkında olmadan dokunulmaktan nefret ederim. Kendimi çok çaresiz hissederim. Bu yüzden aniden saldırdım, yumruğum tam August'un gözüne geldi ve yüzündeki öfke ve küçümseme ifadesi kalbimi biraz kırdı.

Özür dilemeye çalıştım ama kelimeleri çıkaramadım. Boğazımda utancımın yumruları arasında sıkışıp kaldılar. Bu yüzden arkamı döndüm ve tek kelime etmeden evden çıktım.

Lex beni şehrin bir saat dışından aldı. Ondan sonra günlerce ayaklarım su topladı.

Kendimi suçlu
hissettim. Hala da
hissediyorum.

"Çok sessizsin," diyor
August. "Evet."

Altımda kaydığını hissediyorum, sonra elleri sırtımda yayılıyor ve yavaşça, şefkatle omurgama masaj yapıyor. Ve lanet olsun ona, içim eriyor çünkü hiç kimse bana böyle dokunmuyor, sanki umursuyormuş gibi. Annem hiç , babam kesinlikle dokunmuyor ve Lex de sevişmek istemediği sürece beni kol mesafesinde tutuyor. Ve o zaman bile, sadece hızlı, soğuk ve metodik. Ama bir şey yapmayalı uzun zaman oldu. Müsait değildim.

Tam burası yüzünden.

Geçen yıl üvey kardeşime saçma bir şekilde kafayı takmıştım.

Onunla böyle olacağını biliyordum. Ateşli ve yine de çok tatlı.

"Benimle konuşabilirsin," diyor.

"Hayır, teşekkürler. Yapabilirsem bunu içimde tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarım boynundaki damara değiyor.

Edward'ın Bella'ya neden bu kadar takıntılı olduğunu şimdi anlıyorum. Kesinlikle August'un yatağının üzerinde ürkütücü bir şekilde gezinir, onu uyurken izlerdim, çünkü atıştırmalık gibi kokuyordu.

"Bana yumruk attığın için seni suçlamıyorum. Şimdi anlıyorum, sanırım." Ona doğru iç çektim. "Tamam."

Sessizce uzanıyoruz ve sonra August diyor ki, "Bana kardeşlerinden bahseder misin? Bugüne kadar kardeşin olduğunu hiç bilmiyordum."

"Evet, iç karartıcı olduğu için onlardan bahsetmemeye çalışıyorum ama bilmekte ısrar edersen söylerim." Duraksıyorum ve sonra diyorum ki, "Dört var. Üç kız ve bir kardeşim. Hepimizin farklı babaları var."

"Neredeler?" diye soruyor, elleri hala sırtımdaki kaslara nazikçe masaj yapıyor ve ben tatmin olmuş bir iniltiyi ısıriyorum.

"İkisi biyolojik babalarıyla birlikte, diğer ikisi ise sistemde. Son duyduğumda annem en küçük iki çocuğun velayetini almak için çalışıyordu."

"Bunu nasıl başaracak?" August sorar.

"Sistem her zaman biyolojik ebeveynleri kayırıyor," diyorum ona. "Çoğu durumda yapmamaları gerekiyor ama yapıyorlar. Annem şu anda bir programa ediyor, onları geri almaya çalışıyor. Sosyal hizmet görevlisi ayık olduğunu söylüyor. Ama buna inanmak için görmem gerek. Ve eğer gerçekten ayıkta, uzun süre ayık kalacağından şüpheliyim. Bana sahipken bunu asla başaramadı."

August bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Umarım onları almaz," dedi.

"Tanrım, biliyorum. Ben de öyle. Koruyucu aileler aslında iyi insanlar. Hepsi istikrarlı bir yuva şansını hak ediyor, anlıyor musun?"

"Evet."

Gözlerimi bir dakikalığına kapatıyorum ve onu içime çekiyorum. Eğer yapabilseydim, sarar ve içerdim. Her gün onunla kafayı bulurdum.

"Amber, Lexi, Ruthie ve Jax. İsimleri bunlar." "Bu isimleri sevdim."

"Adımı beğendin mi?" Elimde olmadan soruyorum, gözlerimi kapattığım için kendimi çok yorgun hissediyorum ama bunu duymaya ihtiyacım var. Çünkü belki de adımı seviyorsa, beni de seviyordur.

"Evet, Em. İstiyorum."

İç çekiyorum ve sonra kendimi pervasızca bir şey yapmaya bırakıyorum.

Çünkü belki Ağustos beni rüyalarımda da güvende tutabilir. Bu yüzden uyumama izin verdim.

Onları duyabiliyorum, seslerini. Annem ve diğer iki adam.

Orada ne yaptıklarını biliyorum. Kokusunu .

Yüzümü çeviriyorum ve pis kokudan kurtulmak için kazağımın içine doğru nefes .

Bacaklarımı açıyorum ve baldırlarıma kramp girdiği için irkiliyorum ama onları sonuna kadar uzatamıyorum. Dolap çok dar. Parmaklarımı avucumun içine kıvrıyorum ve tırnaklarımın oradaki deriyi ısırdığını hissediyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımı lekeliyor ama panik yapamıyorum. Ses çıkaramıyorum.

Çünkü ağladığımı duyarlarsa... işte o zaman canavarlar gelir.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve derin nefes alıyorum ama içine gömülüyorum.

Umutsuzluk.

Hiç bitmeyen sarmal.

Titreyerek nefes alıyorum, elimi duvar boyunca gezdiriyorum ve tırnağımla bir oyuğu kazıyorum.

Sadece biraz daha uzun. Burada zaman dakikalarla ilerliyor. Günlerle değil. Günler çok uzun. Hafta sonu bittiğinde, belki beni dışarı çıkarır. O zaman okula gidebilirim.

Kısa bir süreliğine kaçabilirim.

"" diyor annem ve ben nefesimi tutuyorum.

Çünkü olmaktansa burada kilitli kalmayı tercih ederim. Dışarıda onlarla olmak hiç iyi değil.

"Hayır, bırak onu," diyor ve ben titreyerek nefes veriyorum.

Belki beni yalnız bırakırlar. Beton zemine gömülmek ve kimsenin beni bulamayacağı bir yerde kaybolmak istiyorum.

Ama sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve ışık üzerime süzüldü ve çığlık atmak için ağzımı açtım...

Nefes nefese uyanıyorum, tüm vücudum terliyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Karanlık ve için çabalıyorum ama hareket edemiyorum. Biri beni tutuyor, sıkıca tutuyor.

Yine mi?

Yine mi? Yüksek sesle bir çığlık attım, adamı, canavarı tırmaladım, tırnaklarımı geçirdim.

Ölene kadar savaşacağım. Vahşi bir hayvan gibi homurdanıyor ve öfkeleniyorum, bağlara karşı mücadele ederken ağzımda tükürük birikiyor.

Dışarı çıkmalıyım.

Kaçmam lazım.

"Emery. Shhh. Dur, iyisin" diye bağırان tanıdık bir ses beni paniğimden sıyrıyor ve vücudum . Hızla göz kırpiyorum ve bakıyorum

ay ışığında August'un yüzünü görmek için aşağı indi. Güzel, nazik August.

Bana sarılırken gözleri kocaman, yüzünün yan tarafında çizikler var, saçları buruşmuş ve dudağı şişmiş görünüyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, boğazımın arkasında bir hıçkırık düğümleniyor ve kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Uyku tulumundan çıkıp cipin arkasından karların içine doğru ilerlerken fermuar yırtılıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum ve her şeyin yandığına dair belli belirsiz bir farkındalık var ama hissedemiyorum. Gerçekten hissedemiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Ayağa fırlıyorum ve ayakkabımın olmamasını ya da soğuk havaya uygun giyinmemiş olmamı umursamadan karda koşmaya başlıyorum.

Umurumda değil çünkü onu incittim. Onun o mükemmel yüzünü mahvettim. Onu kabusumdaki hayvanlardan biri sanmıştım, geçmişimden.

şeyi berbat ettim ve onu tekrar incittim ve şimdi beni asla affetmeyecek.

Kendimi asla affetmeyeceğim.

Hepsi de gardımı düşürüp uyuyakaldığım için oldu.

Sonunda durduğumda takırdayan dişlerimin arasından "Aptal," diye mırıldanıyorum. Eğildim ve titreyerek nefes aldım. Ciğerlerim ağrıyor ve gözlerim yanıyor. "Hep böyle aptalca."

"Emery!" August uzaktan bağıyor, arkama bakıyorum ve karanlığı delen bir el fenerinin hareketini görüyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve her yerimin ıslak olduğunu fark ediyorum ve ayaklarım acıyor. Parmaklarımı hissedemiyorum. Ne zamandır buradayım?

"Em!" August paniklemiş bir sesle bağıyor ve ben kaçmak istiyorum ama o tam önümde belirene kadar hareketsiz duruyorum. Gözlerimi kapatıyorum, böylece onu görmek zorunda kalmıyorum - ona ne yaptığımı görüyorum.

"Em," diyor usulca ve sonra beni göğsüne çekiyor. Eli saçlarımda, ağzı boynumda ve vücut ısısı içimi ısıtıyor. "Hadi ama. Geri dönmen gerek. Geri dönmeliyiz."

Ben çömeliyor ve beni kucağına alıp cipine geri götürüyor. Ağırlığımla mücadele bile etmiyor, beni kollarına aitmişim gibi taşıyor. Çok güçlü, çok yetenekli, çok akli başında. Bana hiç benzemiyor.

Yüzümü boynuna çeviriyorum ve sanki bunu daha önce de yapmış gibi bir hisse kapılıyorum ama ne zaman olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

Yavaşça cipin arkasına indiriliyorum ve arka kapının çarparak kapandığını duyuyorum.

August ağır ağır nefes alıyor ama yine bakmıyorum çünkü bakarsam ağlayacağım.

"Seni soymam lazım," diyor usulca, ıslak giysilerimi er dikkatlice çıkarırken. Başımın yanında bir yığın oluşturduklarını duyuyorum. zaman hissediyorum.

Benimkine karşı çıplak ten.

Gözlerim hızla açılıyor ve August'un beni dikkatle izlediğini görüyorum. Yanağında hâlâ kırmızı çizgiler var, dudağı hâlâ şiş ve bu manzara kalbimi parçalıyor, ben de gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Hey, Em. Bir şeyin yok. Seni ısıtmamız lazım" diyor, uyku tulumunu ve ardından acil durum battaniyesini üzerimize çekiyor. "Çıplağım. Bu iyi mi?"

Mahcup bir kahkaha atıyorum çünkü tam bir duygusal tren enkazı olabilirim ve büyük olasılıkla hipotermiden ölüyor olabilirim, ama aletim hala onun kalçasına karşı toparlanmaya çalışıyor. *Bu iyi mi?* O soruyor. *Tabii ki sorun yok.* Eğer onu hırpalamamış olsaydım, bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

"Evet," diye fısıldıyorum.

August kalçalarını etrafıma sarıyor ve hafif bir yuvarlanmayla beni üstüne çekiyor.

Bir homurtu çıkıyor ve ardından elleri beni ısıtmak için sırtımı aşağı yukarı ovmaya başlıyor.

Ama o bilmiyor.

Her şeye rağmen burada benimle olmanın yeterli olduğunu bilmiyor. Kimse bana böyle sarılmamıştı. Kimse benimle böyle ilgilenmedi.

"Ne oldu?" diye soruyor bir süre sonra. "Neden kaçtın?" "Seni incittim," diye mırıldandım ve hâlâ yaptığım şeye bakamıyorum.

"Sorun yok, Em. İsteyerek yapmadın."

"Bu iyi değil. Çok üzgünüm August. Ne kadar üzgün olduğumu bilmiyorsun bile," diyorum yumruklarımı sıkıca sıkıp yüzümü ona dönerek.

"Hey," diyor ve bakışlarına karşılık vermediğimden çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırıyor. "Hey. Ben iyi olacağım. Önemli şey değil. Önemli değil."

artık acımıyor bile."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onun bunu gördüğünü biliyorum çünkü bakışlarıyla takip ediyor ve sonra başparmağıyla bastırarak gözyaşımı siliyor.

Lanet olsun, eğer bu sembolik değilse. Bunun hakkında şiirler yazabilirim.

"Em," diye fısıldıyor ve sonra dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor, ben de hevesle dudaklarına . Bana izin verdiği tüm iyiliği tüketiyorum. Zaten buna ondan daha çok ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım .

Çok fazla parası var; birazını ayırabilir.

Alt dudağımyı hafifçe ısıyor ve ben onun her santimini hissederek inliyorum.

Her bir santimini.

Bacaklarındaki kılların benimkilere sürtünmesinden, göğüs uçlarının göğsüme sürtünmesine, yüzündeki kirli sakalın içime doğru bastırırken benimkileri aşındırmasına kadar. Parmaklarım geniş omuzlarında kıvrılıyor ve kaslarının dokunuşumla nasıl ve kıvrıldığını hissediyorum.

Şimdi tamamen sertleştım, sikim pelvisine baskı yapıyor ve biraz sürtünme elde etmek için kayıyorum çünkü serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Kahretsin, bir şeye ihtiyacım var.

Hayır, *ona*
ihtiyacım var.

Sadece ona.

Kalçalarım onunkilere doğru eğilip yuvarlanıyor ve o da sürtünmeden dolayı sertleşiyor. Tanrım, aleti *benim yüzümden* sertleşti ve şimdi dili ağzımın içine giriyor, benimkine doğru kayıyor. Ve sonra en lezzetli sesi çıkarıyor.

Kısa, alçak bir hırıltı.

Siktir, orgazmik.

Sadece çıkardığı seslerden bile gelebilirim. O kadar nadirdirler ki onları yalayıp yutarım. Bir inilti benden kaçıyor ve onun ağzında yankılanıyor. Yutkunuyor ve kıcımyı kavıyor, bana rehberlik ediyor, beni tam istediğı gibi hareket ettiriyor. Etrafımızdaki hava soğuk ama nefes nefeseyken içerisi giderek nemleniyor, o içime girdikçe camlar buğulanıyor. Aletlerimiz damlıyor ve ben daha da yaklaştıkça birbirlerine doğru kayıyor.

Şimdi nefesim kesildi, her şeyden
yanıyorum. Lanet olsun, artık donma yok.
, içim dışım kavruldu.

Dışarıdaki karın erimemiş olmasına şaşırdım.
Termal görüntüleme uyduları bizi ıskalayamaz.

Ağızımdan kısık bir inilti çıkıyor ve sonra duyabildiğim tek şey
olana kadar büyüyor - sadece inlemelerim küçük alanı dolduruyor,
bu metal kutunun duvarlarında yankılanıyor. August'un elleri
üzerimde sıkılaşıyor ve neredeyse şiddetle yükseliyor.

"Kendini dinle," diye homurdanıyor, her kelimeyle birlikte kalçalarını
yukarı kaldırıyor. "Şunlar. Lanet. Sesler. Çok ateşlisin."

Kahretsin, onun sözleri, onun sesi. Ben gidiciyim.

"August," diye bağıriyorum ve o başını geriye atıyor, boynundaki
tendon derisinden dışarı fırlıyor ve ben de onu ısırıyorum.

Boşaldığımı hissediyorum, sıcak, kıvranan bedenlerimizin
arasından fışkırıyor. August kendi boşalmasını bulurken altımda titriyor.

"Kahretsin," inliyorum üzerine yığılıp kalırken.

"Em," diye nefes alıyor August ve ben hareket edemeyerek
homurdanıyorum. "İyi misin?"

"Hm."

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve fısıldıyor, "Bunu evet
olarak kabul ediyorum."

İç çekiyorum. Kelimeleri oluşturmamıyorum. Bunu yapmaktan acizim.

"Sanırım sonunda *kapatma* düğmesini buldum," diye kıkırdıyor
ve ben ona bakıyorum ve o yeşil gözlerin bana baktığını görüyorum.
Yani, onları tam olarak göremiyorum, ama tam rengini biliyorum
çünkü onları çok uzun süre inceledim.

Kolumda tam doğru tonda bir dövme var. Bulmam çok uzun
süрдü.

Özü tenime kazındı - benim için fazla iyi olduğunu hatırlatan bir
hatırlatma, ama belki şanslıysam, iyiliğinin bir kısmı bana da bulaşır.

Eli uzanıyor ve yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor ve kulağımın
arkasına sıkıştırıyor.

". "

"Bir dakika içinde," diyorum, gözlerimi kapatıyorum, zihnim onun ağzının benimkinin üzerinde olduğu, aletin bana doğru kaydığı düşüncelerle dönüyor. Diğer görüntüleri, acı verici bastırıyorlar.

Yarı uyanık yarı uykulu, sadece onun nefes alışını dinleyerek uyukluyorum. Ellerini sırtımda hissediyorum. İkimiz de kendi yatağımızda yatıyor olmamızı umursamıyor gibiyiz.

"Bu senin için garip mi?" Uykulu bir şekilde sordum. "Garip bir şekilde, hayır."

Ona bakıyorum ve o da bana usulca gülümsüyor. Bu bakışlara alışmaya başlıyorum. Onlardan vazgeçmek istemiyorum. Kurtarıldıktan sonra ne yapacağım? Ya bir daha bana bu şekilde bakmazsa?

"Tamam, irademi kaybetmeden önce bizi temizleyeceğim," diye mırıldanıyorum ve doğruluyorum. Karnımıza bulaşan kanı silmek için ne kullanacağımı bilemediğimden etrafıma bakıyorum.

August düşünmekte zorlandığımı biliyor gibi görünüyor çünkü bana atılmış bir gömlek uzatıyor. İkimiz de orta derecede temizlendiğimizde, onun yaralı yüzüne bakmama izin veriyorum ve her şey geri geliyor.

Rüya, onu incitme şeklim.

"İhtiyacım var...." Sertçe yutkunuyorum ve gözyaşlarımı kırpiştirarak yüzüne hafifçe dokunuyorum. August bileğimi kavırıyor, başparmağını hafifçe nabzıma bastırıyor, sanki kalp atış hızımı ölçüyormuş gibi.

"İşte burada," diyor, karanlığın içinden bir ilk yardım çantası çıkıyor. El fenerini yakıyor ve ani ışık gözlerimi hızla kırpiştiriyorum. Tanrım, bunu ışıktaki görmek daha da kötü. O kırmızı izler solana kadar karanlıkta yaşamayı tercih ederim.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve titreyen parmaklarımla ilk yardım çantasını açmaya çalışıyorum ama sonunda her şeyi yere döküyorum. Mırıldandığım küfürlerle hepsini toplamaya çalışıyorum. Ama buna fırsat bulamıyorum çünkü August aniden doğruluyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Hey," diyor usulca, parmaklarıma bir öpücük kondurarak. "Şu anda bunun bir önemi yok. Üşümüştün. Gel hadi."

Çantasına uzanıyor, bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek çıkarıyor ve bana uzatıyor. Bunlar onun kıyafetleri. Tanrım, sonsuza dek onun kıyafetlerini giymek istiyorum.

Onları üzerime geçiriyorum, sonra acil durum battaniyesini üzerime sarıyor ve tekrar ısıtıyorum. August'un kendi kıyafetlerini giymesini izlerken, onun önce benimle ilgilendiğini fark ediyorum. Aptal kalbim tekliyor ve bayılıyor, çünkü başka birinin beni ilk sıraya koyduğu bir zamanı hatırlayamıyorum. Ama August bunu hep yapıyor, bile, yapmaması gerekse bile. Beni her zaman ilk sıraya koydu.

August uyku tulumuna geri kaymadan önce hızla yüzünü temizler.

Tekrar üzerine tırmanmakta tereddüt bile etmiyorum. Konu ona yakın olmak olduğunda açlıktan ölüyorum. Kendimizi sıcaklığın içine sokuyoruz ve sonra ellerini sırtımda gezdiriyor. Parmaklarıyla gergin kaslarıma daireler çizerek masaj yapıyor ve ben bir yapışkan yığınının dönüşüne kadar onları gevşetiyor. Tamamen ve yine de kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim, karanlıkta bile.

"Biraz daha uyumaya çalışırsan yine olur mu?" diye sorarak beni transımdan çıkarıyor.

"Evet."

"Özür dilerim, Em."

Gözlerimi kapattım. "Lütfen, benden özür dileme. Seni incittim... Yanlış bir şey yapmadın."

"Hayır," diyor, dudaklarını başımın tepesine bastırarak. "Bu tür kâbuslara neden olacak şeyler yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu olmamalı... olmamalı..." sesi çatlıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bunların hiçbirisi senin başına gelmemeliydi. Hiçbir çocuk bunu hak etmez. Umarım bunu biliyorsundur, Em."

Burnunu çekiyor ve titreyerek nefes veriyor.

Hay sikeyim. Ağlıyor mu? Daha önce kimse benim için ağlamamıştı. Ben götürüldüğümde annem bile ağlamamıştı.

Varlığımı öğrendiğinde Thomas bile. Sadece hafif bir şokla bana bakmıştı.

Ama August'un sesi kırılıyor ve ben buna dayanamıyorum. "Sorun yok."

"Bu iyi değil. Bunların hiçbirisi iyi değil."

"Biliyorum, ama bu benim hayatım. İdare ettim."

August başımı tutuyor, çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma yumuşak, nazik bir öpücük konduruyor.

Sessizce uzanıyoruz ve zihnim on farklı yöne koşturuyor. Annemle ilgili düşünceler geçiyor aklımdan rengi, gözleri, boş boş bakışı, bir hayalet gibi, sanki gerçekten orada değilmiş gibi. İlk günden beri boktan bir anneydi. Beni gerçekten sevdiği bir gün olduğundan ya da sevmeyi bildiğinden emin değilim.

Sonra aklım babama ve ilk tanıştığımızda bana nasıl baktığına gidiyor. Kafası karışmış ve üzgündü. Haklı olarak. Hiçbir zaman çocuk istememişti ama birdenbire , on altı yaşında, istismara uğramış ve çözmem gereken bir yığın sorunum -zihinsel, fiziksel ve davranışsal- olan bir devlet vesayetiyle karşı karşıya kalmıştı.

Ama yine de beni eve götürmüştü, sessiz ve garip bir yolculuktu. Misafir odasındaki yatağa çarşaf sererken ikimiz de tek kelime etmemiştik.

"Şimdilik burada uyuyabilirsin," demişti ve ben bunu yakında gideceğim anlamına almıştım. Yani, hiçbir zaman gerçekten kök salamadım. Yıllarca sırt çantamda yaşadım, kimseyle yakınlaşmama izin vermedim.

Ama sanırım etrafta olmama alıştı, çünkü gitmemi hiç istemedi. Ben mezun olup taşınana kadar kibar oda arkadaşları gibi yaşadık.

Düşüncelerimi susturmaya ve şimdiki zamana odaklanmaya çalışırken August'un üzerinde kıvranıyorum. Onunla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmalıyım. Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum.

Ellerinin üzerimde sıkılaştığını hissediyorum, beni topraklamaya çalışıyor.

"Üzgünüm, kıpır kıpır olduğumu biliyorum. Çok sinir bozucu olduğuna ama sadece... Hareket etmem gerekiyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar hareketsiz kalmayı denememiştim. Heykele dönüşüyorum. Beni üzerinden gerekecek."

August küçük bir kahkaha atar ve sonra iç çeker. Düşünceli görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Keşke seni daha iyi tanısaydım... bilirsin, tüm bunlardan önce. Her şey çok daha anlamlı olurdu. Sana daha iyi davranabilirdim. Hayır, kesinlikle öyle ."

Alay ediyorum. "Bana karşı hep iyi oldun August. Muhtemelen tanıdığım en nazik insansın. Eğer biraz kaba davrandıysan, bunu hak ettiğim içindir."

Bir parmağımı kulak memesinde gezdiriyorum ve tekrar üstüne çıkıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Thomas sana benim hakkımda ne söyledi? Eminim bir şeyler söylemiştir...."

"Yeterince konuşmadı. Bazı şeyleri kendine saklıyor. Ama anneme bazı şeyler sordum...."

Başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Oh, öyle mi? Ne gibi?"

Biraz daha kıvranıyorum. "Tanrım, söyle bana, bu gerilim beni öldürüyor. Bir enayi daha istiyorum."

"Em, o kadar şeker yemek senin için iyi olamaz."

"Biliyorum ama hassas dengeyi buldum. Ya şeker ya da sert uyuşturucu. Daha az kötülük falan."

August buna homurdanıyor ve sonra soruyor, "Neden bir insülin pompanız yok? Bu glikozunu daha iyi düzenlemene yardımcı olmuyor mu?"

"Aman Tanrım. Thomas sana söylemedi mi? Çünkü bu konuda *günlerce* dırdır etti. Dırdır etti derken, bana bağırmaktan çok daha kötü olan sessizlik muamelesi yaptı demek istiyorum. Herkese anlatmıştır diye düşündüm."

"Bana söylemedi. Ama şimdi ilgileniyorum."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Sırıtarak ve kaşlarımı sallayarak soruyorum ve August oflayıp beni pis bir öpücük için kendine çekiyor. O kadar sıcak ki beynime kısa devre yaptırıyor ve ne konuştuğumuzu unutuyorum.

August uzaklaştığında, "Bana insülin pompasına ne olduğunu anlatacaktın" diye sorar.

"Doğru ya," diyorum dudaklarımı ıslatarak. "O şeylerin binlerce dolara mal olduğunu biliyorsun ve tabii ki ben benimkini kırdım. Hoppala. Nasıl olduğunu sorma, çünkü zaten bana inanmayacaksın."

August'un elleri üzerimde sıkılaşıyor. "Hadi, söyle bana. Sanırım bunu hak ettim."

Bunu nasıl hak ettiğini hatırlamak bile beni yeniden sertleştiriyor. "Tanrım, çok hak . , bekle. Bu önemli, o yüzden biraz konuyu dağıtmama izin ver. Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun? Yani,

az önce kaçtın ve benimle geldin. Bir erkek olan ve eskiden nefret ettiğin üvey kardeşinle."

"Senden hiç nefret etmedim ama iyiyim, Em. Çok sıcaktı. Hoşuma gitti. Konuşacak başka bir şey yok. Şimdi bana insülin pompasından bahset. Konuyu saptırmayı bırak."

"İyi, iyi. *İyi. İyi.* Tamam, eski insülin pompalarında size bağlı olan bir hortum vardı. Onu bir şeye takıp kopardım ve sonra tabii ki değiştirmem gerekti, ben de pompanın tamamını çıkardım ve Thomas'ın arabasıyla üzerinden geçtim. Parçalara ayırdım."

"Üzerinden mi geçtin? Pompanızı garaj yoluna koydunuz ve sadece... üzerinden mi geçtiniz? Ve bu... kazara mı oldu?"

"Evet. Hemen hemen."

Augusts bir an bana bakıyor ve sonra kahkahayı patlatıyor, derin kıkırdamalarıyla vücudu titriyor.

"Hey, o kadar da komik değil," diyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. Mutlu olduğunda yüzü o kadar muhteşem oluyor ki.

"Özür dilerim," diyor sonunda, gözlerindeki yaşları silerek. " et."

"Evet, Thomas ben daha sorumlu davranana kadar yeni bir tane almama yardım etmeyeceğini söyledi. Ama yıllar geçti ve bu asla . Yani, bana bir bakın. Sence bu DEHB'li hiç değişecek mi?" Homurdanıyorum. "Hayır, hayır, değişmeyecek. Bu sadece *birlikte yaşamak* zorunda olduğum bir şey. İlaçlar yardımcı oluyor, ama beni sadece bir çentik aşağı indiriyorlar. Bir çentik. Düşüncesiz, unutkan ve düzensizim. Bu asla . Yani evet, bir sonraki pompamı ve geçen değerli her şeyi mahvetme ihtimalim çok yüksek. Eğer kırmazsam, kaybedeceğim. Ben böyle çalışıyorum."

"Kahretsin."

"Neredeyse yürüyen bir sorunlar ansiklopedisiyim. Zavallı nöronlarım hangi yöne ateş edeceklerini bilemiyorlar. İnanın bana, bilmek bile istemezsiniz."

Hala altımda duruyor ve şöyle diyor: "Yine de istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Bana daha fazlasını anlat."

Bir an için yapmalı mıyım, *mıyım* diye düşünüyorum, çünkü bir kez öğrendi mi, artık *biliyordur*. O hindinin içine geri sokmak yok. Bir parçam, öğrendiğinde beni artık sevmeyeceğinden endişeleniyor.

tüm gerçeği biliyor. Çıglık atarak tepelere kaçacağını. Ama henüz kaçmadı ve sanırım yüzünü huysuz bir dağ aslanı gibi parçalamaktan daha kötüsü olamaz.

"Peki. Ama bunu sen istedin." Alt dudağıımı ısıyorum ve sonra her şeyi masanın üzerine bırakıyorum. "Yani, artık DEHB'yi biliyorsun çünkü, *duh*. Ben karma tipim, yani hem dikkatsiz hem de hiperaktifim. Hareket etmeden duramıyorum ve aynı zamanda çoğu gün bulutların üzerindeyim. Elbette doğuştan böyleyim ama terapistim yakın zamanda bana çocukken başıma gelen kötü şeyler nedeniyle TSSB yaşadığımı da söyledi. Geçen yıl ilk kez artık depresyonda olmadığımı hissettim, ancak hala çoğu zaman endişeli bir enkazım... ve sonra uykusuzluk kabuslar var. Üstüne üstlük, büyük bağlanma sorunlarım var. Bir türlü terk edemediğim büyük bir terk edilme korkum var. Lanet olsun, bu bir kelime oyunu değil mi? İngilizce öğretmeliyim. Bir kitap yazmalıyım, saçma, berbat hayatım hakkında bir otobiyografi...."

"Em," diyor August usulca ve ben ona bakarken sesim kesiliyor. Elini yanağıma bastırıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum.

"Bunu hafife almanıza gerek yok."

"Evet, öyle. Ya öyle yaparım ya da kontrolsüzce hıçkırığa hıçkırığa ağlarım. Bazen gülmek daha iyidir."

August bunu bir süre düşündükten sonra yumuşak bir sesle, "Eğer sen buysan sorun değil," dedi.

Nefes veriyorum, "Ne?"

"Her şey yolunda. Kim olduğunuzu değiştirmenize gerek yok."

"Terapistim aynı fikirde değil. Her zaman başa çıkma mekanizmaları ve kişisel gelişim üzerinde durur...."

"Biliyorum ve bu iyi bir şey, ama demek istediğim..." diye yutkunuyor. "Seni şu anda olduğun kişi olarak kabul ediyorum. Bunların hiçbirisi için kendini kötü hissetmene ya da utanmana gerek yok."

Lanet olsun. Bu adamla evlenebilir miyim? Kim şeyler söyler ki? Bizi lanet olası dağlarda kaybettim ve sonra uykumda onu dövdüm ve o romantik film tipi saçmalıklardan bahsediyor. "Beni tamamlıyorsun" mu yoksa "Keşke seni nasıl bırakacağımı bilseydim" mi demeliyim?

Burnumu çekiyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum.

"Lütfen bu kadar mükemmel olmayı bırak," diye mırıldandım. "Buna dayanamıyorum." "Ben mükemmel değilim."

"Oh, öylesin. Kaidenin üzerinde o kadar yükseğe çıktın ki artık aşağı inmen mümkün değil. Orada sıkışıp kaldın. Sana bakmak için boynumu eğmek zor."

Ofluyor ve ellerini sırtıma bastırarak beni topraklıyor.

"Benim de kendi sorunlarım var, Em. Mükemmel olmadığım halde beni mükemmelmışim gibi gösterme."

"Yanlış ," diye mırıldanıyorum ve August kıkırdıyor.

"Eğer böyle düşünüyorsan, seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmayacağım." "Böyle bir şey asla olmayacak."

August altımda kayıyor ve birkaç dakika sessizce oturuyoruz. Bir esneme kaçıyor, sonra bir tane daha.

"Belki de tekrar uyumayı denemeliyiz," diyor August. "Sesin yorgun geliyor."

"Ben her zaman yorgunum, ama bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir. Uyumak canavarların dışarı çıkmasını sağlar."

Ama yine de gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Ve sonra takılıyor ve başka bir şey düşünemiyorum.

August beni olduğum gibi kabul ediyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMERY

(Azdım. Dün gece zihnimde tekrar tekrar oynatılıyor ve biliyorum, *biliyorum*, aşırı odaklanıyorum, ama buna izin veremem

Git. Bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum.

August'un üstünde kayıyorum, o da homurdanıyor. "Sabit duramıyor musun?"

"Hayır, ama beni olduğum gibi kabul ediyorsun, o yüzden anlaşılm."

Kıkırdıyor ve sonra uyku tulumunu üstümüzden atıyor, ben de onun üzerinden yuvarlanıyorum. Nefesim beyaz bir puf gibi çıkıyor ve August acil durum battaniyesini omuzlarımdan çekip beni altına sokana kadar titriyorum. Sabah ışığında yüzündeki kızgın kırmızı çizgileri ve şişmiş alt dudağını görebiliyorum ama ikisinden de bahsetmiyor. Sadece bana usulca gülümsüyor.

Sanki bana tapıyor.

Bu çılgınca, muhtemelen halüsinasyon .

Görünüşe göre ölmek üzereyim.

"Gecenin geri kalanı nasıldı?" diye soruyor diş fırçasını çıkarırken.

"Sanırım biraz uyudun. Bir ara horluyordun."

Dişlerini fırçalamasını izliyorum ve sadece ağzına bakarak sertleştiğimi hissediyorum. Sonra bana diş fırçasını uzatıyor ve ben de dalgınca dişlerimi fırçalıyorum.

"Ben horlamam."

"Öyle. Çok tatlıydı."

Öfkelendim ve August bana baktı. "İyi uyudun mu?"

"Çılgılık atarak uyanmadım, yani görünüşe göre öyle."

"Güzel," diyor August ve sonra soruyor, "Kahvaltıda ne istersin?"

Mısır gevreğimiz ve biraz granola barımız var."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama o sadece elini kaldırıyor. "Şeker yok. Henüz olmaz."

Üç gibi surat asıyorum.

"Bana öyle bakma," diye kıkırdıyor ve bana bir granola bar ile içinde insülinim olan paketimi uzatıyor. İhtiyacım olacağını düşündüğüm miktarı ölçüp kendime enjekte ediyorum. August merakla beni izliyor ve ben de ona sırtıyıyorum.

"Bir dahaki sefere beni bıçaklamak ister misin? Sana kesinlikle izin veririm." "Seni incitmek istemem."

"Bana zarar veremezsin. İğnelere alışkınım. Tüm bu dövmelemleri nasıl yaptırdım sanıyorsun?" Sırıtarak söylüyorum. "Kan şekerimi test etmene bile izin vereceğim. Merak etme, parmak uçlarım zaten soğuktan uyuşmuş durumda, hiçbir şey hissetmem. Artık sürekli glikoz monitörleri yaptıklarını biliyor muydun, böylece artık parmaklarımı delmek zorunda kalmayacağım?"

"Bu harika."

"Evet ama çok pahalılar. Thomas'ın bir tane almama yardım edeceğini sanmıyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet, yani sormalıyım ama onu bu konuda rahatsız etmek istemiyorum." Gerçekten de reddedildiğimi hissetmek istemiyorum, bu yüzden konudan kaçıyorum ama bunu söylemiyorum.

Bunun yerine granola barımı bitiriyorum ve ekliyorum, "Thomas çocuk istemiyor, gerçekten istemiyor. Bir anda oluverdim ve o da bana takılıp kaldı. Ayakkabının altına yapışmış sakız gibiyim. Kazırsın, kazırsın ama asla çıkmaz. İmkansız bir şekilde yıllarca yapışır. Sonra bir gün bakıyorsunuz ve diyorsunuz *ki, hah, hala orada. Yazık.*"

August bana bir elma uzatıyor, ben de elini itiyorum.

"Sanmıyorum...." August başlar, o saldırgan meyve parçasının yuvarlanıp gitmesini izler.

"Sorun . Bunu kabullenmeye başladım." Atıştırmalık çantamı elime alıyorum, karıştırıyorum ve bir çıkarıyorum. Ağzıma atıyorum ve tatlılık dilime çarptığında neredeyse inleyeceğim. "Bak, onun kötü bir adam olduğunu söylemiyorum. Tam da beklediğim gibi biri... İlgisiz ve alakasız. Zaten bundan fazlasını istemiyorum."

August beni izliyor, bağdaş kurmuş oturuyorum, bacaklarım takıntılı bir şekilde zıplıyor. Emiciyi çılgınca ağzıma sokup çıkarırken acil durum battaniyesi her hareketimde kırışıyor.

O hâlâ kusursuz ve sarsılmaz görünürken ben gürültücü, gülünç bir karmaşayım. Belki şu anda biraz daha gerçek, ama yüzündeki çizikler ve hafif dağınık saçları onu daha da ateşli yapıyor.

"Peki, bugün ne yapacağız?" "Seks!" diye bağırmasını ve bacaklarımın arasına uzanıp onu yakalamasını umarak soruyorum.

Zihnim raydan çıkıyor. Şu anda tam hız ilerliyor.

Ama August sadece dışarıya bakar. "Emin değilim. En azından güneş çıktı," diyor. "Ailemiz şimdiye kadar kaybolduğumuzu bildirmiş olmalı. Belki de bizi arayan birileri vardır diye bir işaret fişeği göndermeliyiz."

"Oh, evet. Ateş ettiğin işaret fişeği tabancası mı? Ben de yapabilir miyim?" dağıtmaya çalışarak soruyorum. Pek işe yaramıyor. Hâlâ sevişmek istiyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor August, ayakkabılarını giyiyor ve işaret fişeği tabancasını alıyor. "Geliyor musun?"

"Keşke," diye mırıldanıyorum ve dışarı fırlıyorum.

Soğuk hava bana saldırıyor ama güneşin üzerimizde parlaması soğuktan kurtulmak için iyi bir fırsat.

August arkamda durmak için hareket ediyor ve fişek tabancasını ellerime yerleştirirken vücudunu benimkine bastırıyor. Elimde olmadan kıcımlı kasıklarına yaslıyorum ve aletini biraz sallıyorum. Bir kahkaha atıyor ama beni durdurmuyor, sadece silahı havaya doğrulturken kollarımı yukarıda tutuyor. Homurdanmalıyım çünkü o lanet şeyi kendi başıma doğru yöne ateşleyebilirim. Ama anlıyorum, ön camı patlatmak ya da ormanı yakmak gibi küçük bir şansım var.

Evet, biliyorum, kış mevsimindeyiz ve eşyalar alev almaz ama benim şansım çok kötü.

Beni kimin doğurduğuna baksana. Bundan daha kötüsü olamaz.

Karma bir sürtüktür ve ben geçmiş hayatımda Karindeşen Jack'tim.

Silah büyük bir gürültüyle ateş ediyor ve turuncu parlamanın gökyüzüne yayılışını izliyorum. Sonunda dağıldığında, yüzümde geniş bir gülümsemeyle August'a bakmak için dönüyorum.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum. Kaç tane var?"

Burnumun ucuna küçük bir öpücük konduruyor.

Ve *aman Tanrım*, kalbim on beden daha büyüdü. Artık göğsüme sığmıyor. Bedenimin dışında yaşamak zorunda kalacak. Belki de

August onu saklayabilir ve güvende tutabilir.

Ona baktım ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Sevişmek istiyorum. Sabahı seninle sevişerek geçirmek istiyorum. Yarın ya da bugün ölebiliriz ve ben önce seninle tüm iğrenç şeyleri yapmak istiyorum. Ondan sonra, İsa beni alabilir. Ya da Şeytan. İkisi de bana uyar."

August boğazını temizliyor, yanakları kızarıyor ve ben de *tam bir aptal* olduğum için enayiliğime yenik düşüyorum.

Neden çenemi kapalı tutamıyorum ki? Normal insanlar böyle şeyleri ağzından kaçırmaz. Bunun için çalışırlar, biraz flört ederler. Belki bazı ipuçları verirler. Ama ben öyle değilim. Bir roket fırlatıcısı kadar .

"Bilmiyorum...." sesi kesiliyor ve midem geliyor.

"Biliyor musun, söylediklerimi unut. Bu çılgıncaydı. Baskı yok. Spastik olduğumu biliyorsun. Sadece biraz heyecanlandım. Dün geceyi düşünüp duruyorum ve burada yapacak bir şey olmadığı için sıkıldım ve endişelendim. Onun yerine gidip biraz tur atacağım."

Ondan uzaklaşıyorum ve o da beni izliyor. Onu suçlamıyorum.

Bir daha dönmemek üzere ormana gitmeliyim. Her şey çok gotik olurdu. Bu illüzyonu gerçekten yaratmak için bir pelerin ve belki de eski bir baston bulmam gerekecek.

"Em," diyor August ve bana doğru ilerliyor.

Sonra elleri kollarımda ve beni tutuyor.

"Belki bunu eve döndüğümüzde tartışabiliriz. İkimiz de sağlıklı düşünebildiğimiz zaman."

"Bunu tartışalım. Yani seks yapmamızı mı tartışalım?"

Kelimelerim hırıltılı bir şekilde çıkıyor çünkü, lanet olsun. Bu oluyor. *Gerçekleşiyor!*

"Daha önce hiç... bir erkekle birlikte olmadım ve senin üvey kardeşim olmanla ilgili bazı sorunlar var. Ve dün gece... lanet olsun, güzeldi, ama bence böyle devam edersek, bu iş tersine dönebilir."

"Ben zaten yan yaşıyorum."

Bir kahkaha atar. "Biliyorum ama bilmiyorum ve eğer aramızdaki şeyler kötü biterse...."

Evet, anladım. Ailelerimiz evli. İşler gidebilir ve bu ikimizden daha fazlasını etkileyebilir. Ama dürüst olmak gerekirse, ben

gerçekten umurumda değil. Thomas'ı kabul edebilirim ya da bırakabilirim. O benim babam, ama gerçekte değil. Daha çok bir sperm donörü gibi. Yine de Lisa'yı severim. Hoş bir kadın. Yani, iyi bir iş çıkardığını anlamak için oğluna bakmanız yeterli.

yapmadan önce seks hakkında *konusmak* isteyen bir oğul. Evet, o tam bir izci çocuk.

Belki onu üniformayı giymeye ikna ederim, böylece üniformayı üzerinden çıkarabilirim. Ya da belki pantolonunu indirip onu mutfak tezgahının üzerine domatabilir ve o güzel yuvarlak kıçının arkasında diz çöküp dilimi kaydırabilirim....

"Ne düşünüyorsun? Sen başka bir yerdesin."

"Oh, bilmek istemezsin," diye sırtarak cevap veriyorum.

Biraz daha yaklaşıyor, nefesi beyaz bir hışımla çıkıyor.

"Sanırım biliyorum."

"Bilmeniz gereken tek şey, bunun pis bir şey olduğu ve sizi izci üniformanızla içerdiği."

August şişmiş dudağını dişlerinin arasına alıp bana bakıyor. "Vay canına, seni pis . Sanırım bu belki de ayarlanabilir."

"Bak şimdi, benimle alay ediyorsun. Çünkü böyle şeyler söylüyorsun ve ben de bundan heyecan duyuyorum." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve acil durum battaniyesini etrafıma doğru çekiyorum. "Ve şimdi sen gerçekten gerçekleştirene kadar buna aşırı odaklanacağım."

"Aşırı odaklandığınızda size ne yardımcı olur?"

"Şu anda bana yardımcı olacak tek şey inebilmem." August etrafımıza baktı ve sonra

"Devam et" dedi.

"Ne? Tam burası gibi mi? Eğer aletimi çıkarırsam, buzlu şeker gibi donar. Ve şu anda bizi izleyen ayılar olabilir. Atıştırmalık olarak isteyebilirler."

"Ayılar insanların mastürbasyon yapmasını izlemez. Ve sik dondurması yemezler."

"Nereden biliyorsun? Ben olsam sik dondurması yerdim."

Bana başını sallıyor ve gülümsüyor. "Hadi, ucube. Geri dönüp biraz kâğıt oynayalım. Belki birkaç saat sonra bir işaret fişeği daha atabiliriz."

"Başka bir şeyle oynamayı ve ateş etmeyi tercih ederim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Neydi o?" diye sorar.

"Hiçbir şey."

SUV'a geri döndüğümüzde, içeri giriyorum ve dikkat çekmeden sikimi okşamaya çalışıyorum, ama lanet olsun, bu battaniye çok gürültülü. Her buruşuyor ve kırışıyor. Bu şeyi kim tasarladı? Neden biri altında gizlice otuz bir çekemeyeceğin bir battaniye yapar ?

"Ne yapıyorsun orada?" August bana bakarak soruyor, elinde bir paket kâğıt beliriyor.

"Tamamen hareketsiz oturuyorum," diye yalan söylüyorum yüksek sesle kırışırken. Avucumu sikimin üzerine bastırıyorum ve aşağı doğru itiyorum.

"Hm," diye mırıldanıyor küçük bir sırıtışla ve ben gözlerimi deviriyorum. "O battaniyenin altında ne yapıyorsun?"

"Bilmek istemez miydin?" Kaşını kaldırdığında içimi çektim, "Tamam, belli ki senden hiçbir şey kaçmıyor. Belki de dışarı çıkmalısın. Uzun sürmez."

"Sert misin?"

"Elbette öyleyim. Dün geceyi düşünmeden edemiyorum. O yüzden lütfen gidin, ben de sorunumla ilgileneyim."

August dışarı bakar ve sonra yutkunur. "Hayır, teşekkür ederim."

"Hayır mı?" Neredeyse nefes nefese soruyorum. Ne hayır dedi ki? Ve çok da kibarca.

"İzlemek Eğer senin için de uygunsa."

Noktalı çizgiyi imzaladım, emanet kapandı. Satıldım.

Cevap bile vermedim. Sadece bacaklarımı hızla açıyorum. Battaniye her küçük hareketimde çatırdıyor ve kırışıyor ve ben nefesimin altında homurdanıyorum.

"Lanet olsun, bu şey havamızı bozuyor. Eğer bu hayatımızı kurtarmasaydı, onu ateşe verirdim."

Omuzlarımdan aşağı silkiyorum ve soğuk boynumu ısıırıyor ama hissetmiyorum çünkü August dudaklarını ıslatıyor ve muhteşem yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor. Ve tek düşünebildiğim bu.

Oh, evet. Biz birbirimize bakarken ben de mastürbasyon yapacağım. Eşofmanlarımı karıştırıyorum ve yeterince hızlı indiremediğimde küfrediyorum. Aletim bel bandına takılıyor ve hayal kırıklığı içinde tıslıyorum.

Sonunda karın kaslarıma sertçe vurarak dışarı fırlıyor ve hiç vakit kaybetmeden onu yakalayıp uzun, yavaş hareketlerle kendimi okşuyorum. Ağzımdan bir inilti kaçıyor ve sonra August'un gözlerinin kapandığını gördüğümde bir tane daha.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Kasıklarına bakıyor ve sonra bacaklarından birini uzatıp ayaklarımı birbirinden ayırıyor.

Biraz daha yaklaşıyor ve sonra gözleri benimkilere kayıyor. "Piercingin var."

"Neden evet, biliyorum," diye nefes alıyorum, sikimi elimde tutuyorum ve başının hemen altındaki deriden çıkıntı yapan haltere iyice bakmasına izin veriyorum. Bu piercing çok ve eğer yapabilirsem, onu göstermeyi seviyorum. İşte tam bu an, değdi.

"Acıdı mı?"

"Ağladım," diye itiraf ediyorum ve sonra "İstersen dokunabilirsin. İsteddiğini biliyorum."

Oh, lütfen iste.

August alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve sonra bir parmağıyla frenum piercingimin üzerinde hafifçe geziniyor.

Bu his karşısında inliyorum, pek bir şey hissetmiyorum ama hissettiğimi hayal . Hayal gücümle her türlü şeyi yapabiliyorum, August'u , onu yaymak ve sikini yemek gibi.

Parmağı başımın etrafında geziniyor ve bir iniltiyi yutuyorum. İşe yaramıyor. Azginken çok ses çıkarırım.

"Hep böyle sesli misin?" August dudaklarını tekrar ıslatarak soruyor.

"Evet, duygularımı ," diyorum parmak ucunu yarığında gezdirirken. "Kendiliğinden patlamaya meyilliyim. Ama sen , değil mi? Her şeyi atıyorsun. O iniltileri senden almak için çok çalışmam gerekecek."

Bana bakıyor ve sonra elini geri çekiyor, karşımdaki pencereye yaslanıyor ve parmaklarını dışarı sanki *devam et* der gibi fırlatıyor.

"Oh." Tek söyleyebildiğim bu. Bu çok sıcak.

O beni izlerken kendimi okşuyorum, gözleri hafifçe parlıyor. Ve aklımdan geçen tüm kirli düşüncelere rağmen, kendimi boşalmaya ikna edemiyorum.

"Normalde böyle bir dayanıklılığım yoktur. Sanırım performans kaygısı," diyorum uzun dakikalar geçtiğinde ve hala acı verici bir şekilde sertleştiğimde.

August'un gözleri benimkiyle aletim arasında gidip geliyor ve "Yardım edeyim mi?" diye soruyor.

"Sadece sen . Tartışmak istediğini biliyorum...."

Ama August çoktan önümde ilerlemeye başlamıştı, sonra elini uzattı ve elinin beni sardığını gördüm.

Eli üzerimde.

Gırtlaktan bir uğultu çıkarıp beni pompalamaya başladığında nefesim kesiliyor.

Gözlerim doluyor, inlemelerim daha da yükseliyor çünkü onun yumruğunu sikmek mutluluk verici. Üvey kardeşimin ciddi bir bilek hareketi var. Büyük eli şaftımdan yukarı kayıyor ve geri kaymadan önce başın etrafında dönüyor.

"August," diye inliyorum. "Lanet olsun. Bunu nereden öğrendin? Her ne yapıyorsan, sakın durma."

Cevap vermiyor, sadece biraz daha yaklaşıyor ve dilini ağzımın içine sokarken ağzımı kendine çekiyor. İğrenç ve samimi ve ben zaten çok yakınım. Bunu en başından yapmalıydı.

Etrafımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve kolunu daha hızlı hareket ettiriyor, hala her vuruşta başın etrafında döndürüyor ve kendimi pantolon ve inilti karmaşası içinde buluyorum. Kalçalarımı tekrar tekrar yukarı doğru iterken battaniye etrafımda kırışıyor, serbest kalmak için can atıyorum. Sonra taşaklarımın yukarı kalktığını hissediyorum ve karnımdan bir zevk fışkırıyor. Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve soluk soluğa, "August, , ben...." diyorum.

Onun avuçlarının içine boşalıyorum. Her damlasını yakalıyor ve orgazmın artçı şoku dişlerimi takırdatırken titremeye devam ediyorum.

Pencereye doğru yığılıyorum, bir eli hâlâ üzerimde, diğer eli de dağınıklığımı avuçluyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım, şimdiye kadar yaptığım en iyi el işi yüzünden kemiksiz kalmıştım. Tabii ki öyleydi.

Bu boku uyduramazdım bile.

"Çok etkileyici," diye nefes alıyorum, ağzına bakarak. Gerçekten günahkâr. "Sen hakem misin?"

Benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor. Elindeki dağınıklığa neredeyse düşünceli bir şekilde bakıyor. "Sanırım demek istediğin

yakalayıcı, ve hayır. Ben genellikle sol sahadayım."

Lanet olsun. Onu oynarken izlemem lazım. Onu her seferinde böyle hayal edeceğim. Maçlarından birine gitmeden önce kesinlikle mastürbasyon yapmam gerekecek.

Kirli bir tişörtle kendini temizliyor, ben de ona bakıyorum. "Böyle yeteneklerle profesyonel olabilirsin."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır, yeterince iyi değilim ama üniversitede oynadım. Şimdi sadece sezon boyunca intramural oynuyorum. Zamanım olduğunda kafeslere gidiyorum."

"Bir izlemek isterim," diyorum. "Bir sonraki maçın ne zaman?"

"Şu anda oynamıyorum ama gelip benimle topa vurabilirsin."

"İstersen eve gittiğimizde." Oh,

çok istiyorum.

"O küçük, dar beyzbol pantolonunu giyecek misin?" August uzanıp beni tekrar pantolonumun içine sokarken soruyorum. Evet, bunu yapmayı unutmuşum.

"İzciler ve beyzbol. Üniformalara karşı bir ilgin var mı?"

"Görünüşe göre üniformalı *sana* karşı bir şeyler hissediyorum. Cadılar Bayramı'nda seni düşündürtme bana. Yarı çıplak itfaiyeci? Seksi polis? Evet, lütfen."

August kıkırdıyor ve sonra beni bacaklarının arasına çekip uyku tulumunu üzerimize sarıyor.

"Geçen yıl Cadılar Bayramı'nda neydin?" diye soruyor.

"Tanrım, Lex bu aptal kostümleri bulmuş. Bir fiş ve bir priz. Gerçi o olmak istediği için tartışmıştık, ben de hayır Lex demiştim. Ben her zaman prizim."

August arkamda sertleşiyor.

"Yani... sen ve Lex... onun bir arkadaş olduğunu sanıyordum?"

Oh lanet olsun. Bunu ağızımdan kaçtırmamalıydım. "Şey, Lex ve ben bazen sevişen arkadaşlar gibiyiz. Ama bilirsin, bir şeyler yapmayalı uzun zaman oldu ve hiçbir zaman ciddi bir şey olmadı."

August boğazını temizliyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum çünkü August öylesine sevişecek bir adam değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Onu kafamda kurguladım ve muhtemelen bir sürü varsayımda bulundum.

Ama eğer tesadüfen sevişiyorsa, gecenin karanlığında asla kaçmayacağını düşünüyorum. Ve eğer bir sebepten dolayı aniden ayrılmak zorunda kalırsa.

Muhtemelen sabahları yastığa nane şekeriyle birlikte güzel bir not bırakır. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Hafifçe dönüp ona bakarak soruyorum.

"Seviyorum."

Tanrım, satır aralarını okumaktan nefret ediyorum. Berbatım. Sağ ol anne.

"Bana tam olarak ne *gördüğünüzü* söyleyebilir misiniz, çünkü bilirsiniz, algı herkes için farklıdır ve benim gördüğümü gördüğünüzden emin değilim."

"Sen ve Lex gelişigüzel sevişiyorsunuz ve eğer fiş hep sendeyse, o zaman... bunun ne anlama geldiğini tahmin edebilirim."

"Doğru, ama son zamanlarda hiçbir şey yapmadığımızı söylediğimi unutmamanız önemli. Bu sadece uygun bir durumdu... ta ki uygun olmayana kadar. Yani, Lex'i gerçekten sevmiyorum bile. Sinir bozucu biri. Sivrisinek ısırtığı gibi."

August beni izledikten sonra başını hafifçe sallıyor ve ben de bacaklarının arasında kıpırdanıyorum.

"Bence bunu tartışacağımız bir konuşma yapmalıyız. Bunu yapmamak için resmen ölüyorum. Yapacak başka bir şeyimiz de yok. Neden her şeyi ortaya dökmüyoruz? Gerçekten kurtarılanaya kadar beklememiz gerekiyor mu?"

Gergin bir şekilde bir kutu Gobstoppers'ı elime alıyorum ve iki tanesini ağızma atıp dilimin üzerinde yuvarlayarak bekliyorum.

"Bence eve gidene kadar bunu ertelemeliyiz," diyor August ve ben yüksek sesle onaylamadığımı söylüyorum.

Tanrım, bu adam çok saçma. Taşaklarım morarmadan ölmezsem, bu lanet olası tartışmayı beklemekten öleceğim.

"Peki," diye homurdanıyorum ve sonra yanağımı göğsüne yaslamak için dönüyorum. "Umarım şimdi biri gelir."

"Ben de," diyor August ve sonra kâğıt destesini uzatıyor. "Ama bu arada bir oyun oynamak ister misin?"

"Poker olmadığı sürece. Bende bir milyon tane var."

August kıkırdar. "Eminim öyledir. Go Fish'e ne dersin?"

August uyuklarken ona yaslanmış durumdayım. Uyuyamıyorum çünkü son birkaç saati zihnimde tekrar tekrar yaşıyorum. Go Fish oynadık çünkü başka bir şey oynama şansım yoktu. Ve onu hala kaybedenin soyunması gerektiğine ikna etmişim.

Ancak havanın kıyafetlerimizi çıkarmak için çok soğuk olduğunu fark ettik, bu yüzden dokunsal tüketim için bir vücut parçamızı sunmamız gerektiğine dair bir kural koydum.

Üstünde kıvranıyorum ve burnumu boynuna bastırıyorum. Kahretsin, günlerdir duş almıyoruz ve o hala taze çamaşır gibi kokuyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu adamı kilitleyip tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Acaba Mpreg gerçek bir şey mi... Eve gittiğimizde araştırmalıyım.

Neyse, nerede kalmıştım? Evet, kart oyununda. İki oyun hariç hepsini kaybetmişim, çünkü Go Fish hatırladığımdan çok daha zormuş. Ama kazandığımda, onun hangi vücut parçasını daha çok görmek istediğime karar vermekte zorlandım. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla yer vardı ve sonunda bir karara varana kadar kıvranıp kendi kendime mırıldandım. Ve size söyleyeyim, hayal kırıklığına uğramadım.

İlk kez kazandığımda onu sırt üstü yatırdım, gömleğini boynunun altına kadar kaldırdım ve ellerimin geniş göğsünü keşfetmesine izin verdim. Bir süre orada yattı, sadece meme uçlarını koparmama ve parmak uçlarımı kaburgalarından aşağı kaydırmama izin verdi. Pantolonunun bel bandına geldiğimde bakışlarıyla karşılaştım, parmaklarım gittikçe aşağıya iniyordu.

Kendisiyle savaştığını görebiliyordum, ama sonra boğazını temizledi ve oturdu, gömleği aşağı düştü ve tüm o güzel, lekesiz teni örttü.

Sonraki birkaç oyunu kaybettim ve August bana dövmeleğim hakkında uzun uzun sorular sordu. Parmaklarını ve gözlerini gezdirerek altı yılımı harcayarak topladığım karmaşık, renkli tasarımları taradı ve ben de her saniyesinden keyif aldım.

Hatta bir noktada durup pazumdaki, gözlerine uyması seçtiğim yeşilin tam tonuyla gölgelendirilmiş kaplumbağa resmini inceledi. Yıllarca Google'da sembolizm araştırması yapmış, August'un sahip olduğu her şeyi temsil eden harika bir tasarım bulmaya çalışmışım.

sakin ve korunmuş hissettirdi ve sonunda kaplumbağanın üzerine indi.

Parmak uçlarını üzerinde kaydırırken, *bildiğini* düşünerek tam bir dakika boyunca nefesimi tuttum. Fark edecek ve çıldıracaktı. Ama fark ettiyse bile bundan hiç bahsetmedi, sadece başparmağını o deri parçasının üzerinde gezdirdi ve sonra elini omurgamda gezdirdi.

"Bana bu dövmeden bahsedecek misin?" diye sordu, sırtımın alt kısmındaki büyük bir resmin izini sürerken. Zaman sınırını aşmıştı ama şikâyet etmiyordum. August bana bütün gün dokunabilirdi ve ben de şikâyet etmezdim.

"Eğer hak ," diye nefes aldım.

Eğilip beni öptü ve sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında nefes nefese kalmıştım ve başım dönüyordu.

"Lanet olsun sana," dedim ve o da kıkırdadı.

"Bu sembolik bir şey. Bakımsız ve çalılarla kaplı bir ev görüyorsunuz. Benim hayatım gibi. Bazen anılar beni tüketiyor, beni ele geçiriyor. Bunu birkaç yıl önce, özellikle kötü bir dönemimde yaptırmıştım. O zamanlar anılarımın beni mahvettiğini hissediyordum. Beni yıkıyordu."

"Em," dedi üzüntüyle ve ben başımı salladım.

"Biliyorum, biliyorum, ama artık iyiyim. Ve gerçekten, o itirafı benden bir Ölüm Yiyen gibi emdin ve şimdi bununla yaşamak zorundasın."

Bir eliyle çeneme dokundu ve gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım. Bana karşı her zaman çok nazikti, beni yatıştırmak için hep o ellerini kullanırdı.

"Umarım yeni anılar biriktirebilirsin, Em. İyi anılar."

kaçırmak zorunda kaldım. "Evet, August. Ben de öyle."

sonra kendimi ondan uzaklaştırdım, biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Ve bir sonraki raundu mucizevi bir şekilde kazandım. Bana izin verdiğine dair içimde bir şüphe var. Ama artık bir önemi yok. Çünkü hala toplamam . Onu yüzüstü yatırdım ve pantolonunu kışına doğru çektim. Bir hediye açmak gibiydi. Yavaşça yaptım, ortaya çıkan her santimin tadını çıkardım. Şimdiye kadar geçirdiğim tüm Noellerden daha güzeldi.

Sonra ellerimi kaslarının üzerinde gezdirdim ve deliğine uzun uzun bakmak için yanaklarını ayırdım.

O da bunu yapmama izin verdi, başını çapraz kollarına yasladı ve gözlerini kapattı. Yüzü kızarmıştı ve o anda Lex'in kayganlaştırıcı almayı düşünmüş olmasını diledim çünkü August'un onunla biraz oynamama izin verebileceğine dair bir his vardı içimde.

Ama onu zorlamayacaktım, bu yüzden parmak ucumu üzerinde gezdirdim ve bu his karşısında nefesinin kesilmesinden zevk aldım. Sonra elimi geri çektim ve büyük bir isteksizlikle pantolonunu kalçalarının üzerinden yukarı çektim.

Bir daha bundan bahsetmedi, ben de bahsetmedim. Ama o zamandan beri bunu takıntı haline getirmiş durumdayım. Bunu yapmama izin vermesi ne anlama geliyor? Eninde sonunda beni içine alacak mı?

"Hâlâ uyanık mısın?" August soruyor ve ben iç çekiyorum, şehvetli yarıda kesiliyor ve yok olup gidiyor.

"Tabii ki."

"Ne ?"

"Kıçın," diyorum ve o da şaka yapıyormuşum gibi kıkırdıyor.

Şaka yapmıyorum. Bu çok ciddi bir konu ve o hazır olduğunda ben de tartışmaya hazırım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ve August elini sırtımda gezdiriyor.

"Hiçbir şey."

Ona bakıyorum, saçlarım yanağıma düşüyor ve August saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Gerçekten hiçbir şey düşünmüyor muydun?"

August dudağını ısırır ve sonra iç çeker. "Sadece babamı düşünüyordum."

"Evet, peki onun hakkında ne düşündün?"

"Bilmiyorum. Sadece seni düşünüyordum ve sonra annemi ve Thomas'la ne kadar mutlu görüldüğünü düşünmeye başladım. Sonra da babamla hiç bu kadar mutlu olup olmadığını merak ettim."

"Eminim öyledir."

"Bilmiyorum. Gerçekten depresyondaydı." August yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "Öldüğünü biliyorsun, değil mi?" Ben sallayınca ekledi: "Kendi kıydı. Kendini vurdu. Onu annem buldu."

"Tanrım, çok üzgünüm," dedikten sonra August'un yüzüne tutunup bakışlarıyla buluşuyorum çünkü bilmek zorundayım. "Bu senin için de bir sorun değil, değil mi?"

August başını sallar. "Hayır. Hayır, ben iyiyim. Bununla mücadele etmiyorum. O sadece... annem mutlu olmadığını söyledi. Bir süredir mutlu değildi. Böyle bir şey yapmak için çok acı çekiyor olmalısın, anlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Keşke onu tanıyabilseydim. Nasıl olduğunu hep merak etmişimdir ama onu hatırlayamıyorum. Çok gençtim."

"Evet, acaba sana benziyor muydu?"

"Öyle," diyor August ve ben de ona

gülümsüyorum. "Bana fotoğraflarını göster, tamam

mı? Bu ateşliyi görmeliyim." August kıkırdıyor.

"Göstereceğim."

Bir süre sessiz kaldık ve sonra August şöyle dedi: "Annem uzun yıllar boyunca yalnızdı, Em. Beni tek ebeveyn olarak büyüttü ve her zaman önceliği bana verdi. Yüksek boyunca bile hep yanımdaydı. Thomas'la birlikte olmak hayatı boyunca ilk kez kendini ön planda tuttuğu bir şeydi. Onun için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum."

Başımı salladım. "Asla yapamazsın."

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Hayatın tek bir kişiyi bile hayal kırıklığına uğrattığını sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve sonra eğilip onu öpüyorum. Yumuşakça. Boynumun arkasına tutunuyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor.

Tanrım, çok iyi öpüşüyor. Tam kıvamında ahlaksızlık ve geri kalanı saf tatlılık.

"Em," diye nefes alıyor August, ağzını benimkinden ayırarak. "Bunu duyuyor musun?"

Nefesimi tutuyorum ve sessizliğin havaya nüfuz etmesine izin veriyorum.

Sonra uzaktan motor sesleri geliyor.

"Bizi buldular," diye fısıldıyor ve altımdan sıyrılıp ayakkabılarını giyiyor. Hızla tökezleyerek arka kapıdan çıkıp karın içine giriyor ve ben de biteni izlemekle kalıyorum.

Her şey çok gerçeküstü geliyor ve heyecanlı mıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğradım karar veremiyorum. Küçük samimiyet balonumuz patladı ve geri döndüğümüzde ne yapacağımızı hiç

konuşmadığımızı fark ettim.

Ev. August seks olasılığından bahsetti ama gerçekten ciddi miydi? Yoksa sadece duygularımı incitmemeye mi çalışıyordu? Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmamızı mı isteyecek?

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Em, !" August bağılıyor, genişçe gülümsüyor ve iki kar motosikleti yoldan aşağı doğru hızla gelirken ellerini çılgınca sallıyor.

Ayakkabılarımı giydim, acil durum battaniyesini omuzlarıma çektim ve dışarı atladım. Bizi buldukları için mutluyum, gerçekten, ama lanet olsun belki biraz daha bekleyebilirlerdi.

Göz ucuyla bakıyorum ve August'un bir adamla konuştuğunu, sonra da omzuna bir tokat attığını görüyorum. August beni işaret ediyor ve sonra bana doğru koşmaya başlıyor. Tabii bunu yaparken bir süper model gibi görünüyor ve benim tek yapabildiğim ağzım açık bakmak.

Kollarını bana sıkıca sarıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Eve gidiyoruz," diye fısıldıyor.

Ve yüzüme zorla bir gülümseme çünkü dediğim gibi, mutluyum. Çok mutluyum.

Ama aynı zamanda, .

BEŞİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS

(Kar motosikletlerinin arkasına bindiğimizden beri soğuk ve mesafeliydi. Bana bakmadı bile. Ve şimdi de

ve Emery birden herkese pislik gibi davranmaya başladı.

"O iyi mi?" diye soruyor annem elimi tutarak. Ağlamaktan gözleri kızarmış ve tüm bunlardan dolayı bu kadar telaşlı görünmesinden nefret ediyorum.

Zavallı hemşiresine karşı geveze ve sabırsız davranan Emery'ye endişeyle bakar. Ona gözlerini deviriyor ve ellerini kendisinden uzaklaştırmaya çalışarak onu rahat bırakmaları gerektiğini savunuyor.

"Evet, o iyi. Muhtemelen sadece tedirgin. Bir süredir onu dürtüyorlar ve sanırım bunu atlattı," diyorum ama bunların hepsi saçmalık. Nesi var bilmiyorum. Bilmiyorum çünkü bana bakmıyor bile. Pişman mı? Benden pişman mı?

"Haklısın. Ben sadece... İkiniz için çok endişelendim," diyor annem ve sarı at kuyruğunu çekiştiriyor, endişeli gözleri benimkilerle buluşuyor. Elini yüzümdeki çiziklerin üzerinde gezdiriyor ama nasıl olduğunu sormuyor. Zaten biliyor olmalı. "Orada seninle olduğu için çok mutluyum August. Onun hayatını kurtardın, biliyorsun."

"Evet," diyorum bir elimi saçlarımda gezdirerek. Geniş gözlerle oğlunu izleyen Thomas'a bakıyorum. İkisi birbirine çok benziyor Aynı saçlar ve aynı kahverengi gözler. Aralarındaki tek fark yanaklarının eğimi ve Emery'nin vücudunu kaplayan dövmeler.

Thomas koltuğunda kayıyor ve bir elini çenesinde gezdirerek oğluna bakıyor. Daha önce hiç fark etmemiştim ama söz konusu Emery olduğunda hem aşık hem de kafası karışık görünüyor.

Evet dostum, seni anlıyorum. Tam onu çözdüğümü sandığım anda davranmaya başladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye tükürüyor Emery ve sonra hastane yatağından atlayıp yanımdan geçip gidiyor. Bana bakmıyor bile, sadece yanımdan geçip gidiyor, banyoya girerken önlüğü bacaklarının arasında dalgalanıyor. Kapı çarparak kapandı ve herkes ona bakakaldı.

Thomas şakaklarını ovuşturuyor ve annemin kaşları iniyor. "Belki de onu biraz rahat bırakmalısın," diyorum. "Yapabilirim... sadece kalmama izin ver

Bir dakikalığına buraya gel ve nasıl hissettiğine bak. Sanırım bunalmış durumda. Zor birkaç gün geçirdi."

Hemşire, annem ve Thomas başlarını sallıyorlar ama onlar küçük alandan çıkamadan ben uzanıp Thomas'ın koluna dokunuyorum.

"Ona biraz şeker getir. Lolipop, gibi meyveli bir şey."

Thomas hızla başını sallıyor ve sonra ne mutlu ki yalnız kalıyoruz. Banyonun kapısını açıyorum ve Emery'nin duvara yaslanmış, başını ellerinin arasına almış olduğunu görüyorum.

"Em," diye fısıldadım. "Selam."

Başını kaldırıyor, kara gözleri benimkilerle buluşuyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi.

"Seni kontrol etmek istedim," diye başlıyorum ama Emery elini bana doğru sallıyor.

"Git buradan August. Biraz zamana ihtiyacım var. Bundan daha fazla zamana."

"Ne için zaman?" Diye soruyorum ve onun bir ayağından diğerine geçtiğini, parmaklarının elbisesinin kumaşını kavradığını görüyorum.

"Kendimi toparlama zamanı. Senin yanıdayken seni öpmemek ya da sana dokunmamak çok zor."

İtirafı karşısında göğsüm daralıyor. "Bu yüzden mi bana bakmıyorsun?"

"Tabii ki öyle. Sana bakıyorum ve anında sertleşiyorum," diye tıslıyor. "Bu elbiseler hiçbir şeyi saklamıyor. Şimdi lütfen git buradan. Oraya geri dönmeden önce kafamı toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. O cadı hemşire tamamen benim alanımda."

Kasıklarına bakıyorum ve inliyor. "Yardımcı olmuyorsun, pislik."

Elimi enseme gezdiriyorum ve karnımın sıkıştığını hissediyorum. "Hey, bütün öğleden sonra bana kötü davrandın. Yapmasan olmaz mı?"

"Bak, *bütün öğleden sonra* olmadı. Bizi bulduklarından beri bir pislik gibiyim. Ailelerimizi hâlâ birbirimizden nefret ettiğimize ikna etmeye çalışıyorum. İstedğin değil mi? Çok inandırıcı olabilirim. Lex oyunculuk yapabileceğimi söylüyor."

"Em," diye iç geçirdim. "Bana pislik gibi davranmayı bırak, tamam mı? Bundan hoşlanmıyorum." Oflayıp pufluyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

"Tamam. Özür dilerim. Bunların hiçbiri hakkında konuşmadık ve kafam çok karışık. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bulunduğumuzda ne olacağı hakkında konuşmalıydık. Bu benim suçum."

Bana baktı ve fısıldadı, "Bunun hakkında hiç konuşabilecek miyiz?"

"Evet, bu geceye ne dersin?" Ben soruyorum ve Emery hevesle başını sallayıp dudaklarını ıslatıyor.

"Evet, güzel. Ama o zamana kadar savunmamı yüksek tutmalıyım, yoksa şüphelenecekler ve o zaman oyun bitecek."

"Tamam. Evet, anladım."

Emery banyonun öbür ucundan bana bakıyor ve ben ona gitmemek için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum.

"Gitmen gerek," diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallayarak banyodan çıkıyorum. Neyse ki hâlâ yalnızız ve hastane yatağının üzerine kayarak Emery'nin gelmesini bekliyorum. Birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor, yanımdan geçip hastane yatağına tırmanıyor ve dizlerini göğsüne bastırıyor. Yüzünü benden çeviriyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Eminim gözlerini benden uzak tutmak içindir.

Ama bunu daha yeni konuşmuş olmamıza rağmen, bu beni hâlâ rahatsız ediyor. Gözlerinin sürekli üzerimde olmasını istiyorum.

Birkaç dakika sonra bizimkiler dönüyor ve Thomas beceriksizce Emery'nin oturduğu yere gidip ona küçük bir şekerleme torbası uzatıyor. Emery poşeti açıp bir tanesini açmadan önce onlara bakıyor.

Gözlerini bana dikti ve kaşlarını çattı.

"*Lanet olsun sana*," diyor ve sonra lolipopu ağzına tıktırıp bir kez daha diğer tarafa bakıyor.

Saatler sonra, tahlil sonuçlarımız geldikten ve doktorlar gitmemize izin verdikten sonra, kulübeye geri dönüyoruz.

"Kulübe" kelimesini hafifçe kullanıyorum çünkü yanaştığımızda bu şeyin devasa olduğunu fark ediyorum. Üç kat yüksekliğinde ve otuzdan fazla odası varmış gibi görünüyor.

"Kahretsin, Thomas. Gösteriş yapmana gerek yok. Kadını çoktan kaptın," diyor Emery, üç arabalık garaja girdiğimizde bacağı zıplıyor.

Thomas boğazını , "Hepimizin yayılması için yeterli alan istedim. Ve kızak kaymaktan bahsettiğini biliyorum. Bu evin arka bahçesinde sadece bunun için bir eğim var."

"Gerçekten mi?" Emery gözleri büyüyerek sorar.

Bacağımı onunkine vuruyorum ve o da bakışlarımı karşılıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve başını sallıyor, "Harika, Thomas. Çok heyecanlıyım."

Thomas biraz şişiniyor ve bir elini ağzına götürerek gülümsemesini gizliyor.

Arabadan çıkıyoruz ve Emery spor çantasına uzanamadan ben onu omzuma atıp ona gülümsüyorum.

Emery bana gözlerini deviriyor ve sonra uzanıp ceketle oynuyorum, çünkü o kadar sevimli ki kendime engel olamıyorum. Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve Emery sadece iç geçirip Thomas'ı içeri kadar takip ediyor.

Annem bana bakıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Sorma," diyorum ve o da bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

Garajın kapısını açık tutarak, "Açmayacağım," diyor ve ben de sıcak içeriye adım atıyorum. Merdivenlerden ana kata çıkıyoruz ve Emery'nin duvara yaslanmış, parmakları telefon ekranında uçuşurken görüyorum.

Bana bakmasını istiyorum ama . Gözlerini telefonundan ayırmıyor. Lex'e mi mesaj atıyor?

Annem koridoru işaret ediyor. "Senin ve Emery'nin odası. İkiniz banyoyu paylaşıyorsunuz. Umarım sorun olmaz. Thomas ve ben mahremiyet için üst katta kalıyoruz."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet, bunun için teşekkürler anne."

Gülüyor ve beni kucaklıyor. "Tanrım, iyi olmana sevindim. Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

"Biz iyiyiz. Söz veriyorum. Kendini üzme."

İç çeker ve sonra sorar, "Yapmamaya çalışacağım ama bunu gerçekten sindirmek birkaç gün sürebilir. Bizimle film izlemek ister misiniz? Yoksa sadece yatmayı mı tercih edersiniz? Bugünün çok yorucu geçtiğini biliyorum."

Kahretsin, annemle vakit geçirmek istiyorum ama zamanda Emery'yle de birlikte olmak istiyorum -bütün gün beni kol mesafesinde tutan adamlar.

Başımı sallıyorum ve şakaklarımı ovuyorum. "Sanırım ben yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum."

Annem başını sallıyor ve sonra beni bir kez daha kucaklıyor.

"Elbette öylesin. Seni seviyorum dostum," diyor. "Yarın görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum."

Sonra merdivenlerden yukarı doğru kayboluyor ve ben de üzerimi değiştirip çok ihtiyacım olan sıcak duşu alıyorum. Odama döndüğümde bir süre etrafta dolanıp odamı inceliyor ve Emery'nin gelmesini bekliyorum.

Ama tabii ki gelmedi. Ben de kendimi yatağıma uzanmaya ve en iyi arkadaşım Magnus'un kayıp olduğumuz süre boyunca bana gönderdiği yaklaşık beş yüz mesajı okumaya zorladım.

Magnus: Tanrıya şükür. Kaybolduğunda annen beni aradı. Çılgına döndüm.

Ben: Ben güvendeyim. Merak etme.

Magnus: İyi olduğuna söz veriyor musun?

Ben: Ben iyiyim.

Magnus: Ama Emery ile günlerce vahşi doğada mahsur kaldınız. O hâlâ hayatta mı? Seni hapisten çıkarmam gerekiyor mu?

Ben: Hayır, o güvende. İkimiz de iyiyiz.

Magnus: Bana bir şey söylemiyorsun. Hissedebiliyorum.

Ben: Ben açık bir kitabım.

Magnus: İçimde bir his var ama gerçekten bilmek için seni görmem gerek. Eve döner dönmez bir araya geleceğiz.

Evet, .

Tanrım, Magnus'tan uzak durmalıyım. O haklı. Bana bir kez bakacak ve anlayacak. Ya da ben telaşlanacağım ve her şey ortaya dökülecek. İçimden itirafları çekip çıkarmanın bir yolunu buluyor.

Telefonumdaki bakıyorum ve neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum ve Emery'den hâlâ bir iz yok.

Kendimi yataktan itiyorum, bir elimi saçlarımda gezdirirken biraz volta atıyorum. Ona gitmeliyim. Ya iyi değilse? Ya bugün onun için çok fazlaysa? Ya uyuyakalmışsa ve kâbus ?

Onu aramak için odamdan çıkmak üzereydim ki kapı açıldı ve Emery içeri süzüldü.

Ağızından bir lolipop çubuğu çıkıyor ve kapalı kapıya yaslanıp duyulabilir bir klik sesiyle kilitliyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve birbirimize öylece bakıyoruz, ikimiz de gölgelere bürünmüşüz. Çabucak bir lambayı yakıyorum ve odaya sıcak bir parıltı yayılıyor.

Derin bir nefes veriyor ve sonra bana doğru ilerliyor. Bir çift koyu mor boxer külot dışında neredeyse tamamen çıplak ve yaklaştığını görünce kalbim küt küt atıyor. Kasları ve sanatıyla yürüyen bir duvar gibi, teninin neredeyse her santiminde dövmeler var. Bir modele benzediğimi söylüyor. Dergilerin kapağında olması gereken kişi o... ve sertleşen sikim *evet, porno dergileri* diye sesleniyor. Sus, sik, şimdi olmaz.

Emery benden birkaç santim ötede duruyor ve lolipopunu yavaşça ağızından dilinde ve dudaklarında gezdiriyor. Nefesindeki vişne kokusunu alabiliyorum ve onu tatmayı çok istiyorum. "Siktir, seni özledim," diye mırıldanıyor ve sonra yavaş, şeker dolu bir öpücük için bana doğru eğiliyor. Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, dilimi ağızımda gezdiriyorum, hala onun tadına bakıyorum ve sonra
bir elimi
ensemde.

"? Saatler oldu."

Emery omuz silkiyor. "Lex'le konuşuyorum ve bazı telefon oyunlarıyla dikkatim dağılıyor."

"Ciddi misin?" Sinirli bir iniltiyi bastırıyorum çünkü ben burada çıldırırken o telefonuyla uğraşıyordu. Belli ki farklı dalga boylarındayız.

"Biliyorum, *biliyorum*. Kızma bana. Sadece dikkatimi dağıtmam gerekiyordu çünkü senden ayrı kaldığım için biraz kafayı yiyordum. Sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Olur böyle şeyler. Olmaya da devam edecek. DEHB, hatırladın mı? Zaman benim için farklı işliyor."

Nefes veriyorum ve sonra onu kendime çekiyorum. Göğsü benimkine ve ben de kalçalarımı onunkilere bastırıyorum. Tüm vücudunu bana karşı hissetmeyi özlüyorum.

"Kızgın değilim. Anlıyorum," diye cevap veriyorum ve sonra soruyorum, "Ailelerimiz uyuyor, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, ışıklar kapalıydı, o yüzden öyle olduğunu varsayıyorum." "Güzel. Bu iyi bir şey."

Onu yatağa götürüyorum ve ikimiz de bacaklarımız birbirine değecek şekilde oturuyoruz. Emery patlağı ağzına sokup çıkarıyor, sanki ona kafa atıyormuş gibi. Bu müstehcen ve başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Bu haftaya kadar nasıl fark etmedim?

Belki de ona çok sert bakmamaya çalıştığım içindi. Sanki beynim bilinçaltımda batacağımı biliyordu.

Hafifçe titriyor ve ben de bir battaniye alıp omuzlarına doluyorum.

"Konuşmamız gerek," diyorum boğazımı temizleyerek. Emery başını sallıyor.

"Aynen ."

Bacağını zıplatıyor ve ben de elimi bacağına bastırıyorum. Muhtemelen bu iyi bir fikir değil çünkü tenim onunkine çok cazip geliyor. Bana ellerimi vücudunun düzlemleri boyunca onca zamanı hatırlatıyor. Sikim bacaklarımın arasında seğiriyor ve titrek bir nefes veriyorum.

"Öncelikle ailelerimize ne söyleyeceğimizi tartışmalıyız.

Bizim hakkımızda."

Emery başını sallıyor. "Ben derim ki onlara hemen söyleyelim, her şeyi açık açık anlatalım. Sadece 'çocuklar, karda mahsur kaldığımızda ortalığı dağıttık ve bundan sonra sevişeceğiz' deyin. Bunu kabullenin. Kolay, limon sıkar gibi."

Yutkunuyorum ve yere bakıyorum, elim göğsüme gidiyor. Ovalıyorum ve Emery bacağını bir kez daha hareket ettirmeye başladığında yatağın zıplamaya başladığını hissediyorum.

"Oh. Oooh. Bunu *tamamen* yanlış okumuşum. Bunu yapmak istemezsin," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse incinmiş gibi çıkıyor. "Beni bir sır olarak saklamak istiyorsun, değil mi?"

"Em," diyorum usulca. "Daha yeni evlendiler. Sence bizim için sorun olur mu...?" Söyleyemiyorum bile ve Emery fark ediyor. *Fark etti.*

Kaşları çatılır. "Bilmiyorum. Thomas muhtemelen umursamazdı ve annen de iyi biri. Homofobik falan değiller, değil mi?"

"Hayır ama...."

Benden biraz daha uzaklaşıyor ve bana tam olarak için vücudunu eğiyor. "Ama ne?"

"Sadece bunu onun için mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum, anlıyor musun? Uzun yalnız kaldıktan sonra onu yeni buldu ve eğer bunu onun için berbat etme ya da onu tekrar strese sokma ihtimalim varsa...." Sözlerim bir fısıltı gibi çıkıyor ve muhtemelen yarısını bile .

Emery iç geçiriyor, benden başka her yere bakıyor. "Tamam. Evet, . Eğer istediğin buysa, yapacağımız şey de bu."

İstediğim bu *değil* ama istediğim şeyin doğru olup olmadığından da emin değilim. Bu süreçte kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Emery. Annemin. Benim. Ve lanet olsun, ben de kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve o da başını sallayarak şekerini dişlerinin arasında kırıyor.

"Evet, ben de," diye fısıldıyor ve sonra ayağa kalkmak için hamle yapıyor, ama ben uzanıp kolunu tutuyorum.

"Bekle," diye başlıyorum ve sonra sertçe yutkunuyorum. "Her şeyden vazgeçmemiz gerektiğini söylemiyorum, sadece tedbirli olmamız gerektiğini söylüyorum."

Emery bana bakıyor. "August, ağzımı sıkı tutamam, özellikle de senin hakkında. Bunu ya açık açık yaparız ya da hiç yapmayız. Sırlar konusunda berbatımdır ve ellerimi senden uzak tutmakta çok zorlanırım."

Sikeyim.

Kalçalarını sıkıca kavriyorum ve yüzümü karnına bastırıyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum ve bana karşı titriyor.

"Lanet olsun sana," diye mırıldanıyor, parmakları saçlarımin arasına giriyor.

Sonra saç tellerini çekiştiriyor, ben de ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Bu bir felaket olacak," diyor. "Bunu ikimiz için de mahvetmeyeceğime söz veremem. Eğer bu riski almak , denemeye hazırım. Ama bunu sonsuza dek yapmak istemiyorum August. Akıl sağlığı için bir zaman sınıırım olmalı."

"Adını söyle," diyorum, dudaklarım teninde gezinirken. "Herhangi bir şey."

"Bu yolculuğun sonuna kadar ona söylemelisin. Ya çıkarız ya da hiçiz. Tekrar dolaba tıklamak istemiyorum. Dolaplardan nefret ederim. Birinde yeterince uzun yaşadım."

Dudaklarımı dişlerimin arasında döndürüyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Evet, tamam."

İnliyor ve sonra lolipopunu çöpe doğru fırlatıyor. İçeri bile giremiyor. Teneke kutuya çarpıp yere yuvarlanıyor ama umurumda bile değil çünkü vücudu üzerimde, beni yatağa bastırıyor ve ağzı benimkinin üzerinde.

"Başka şeyleri de konuşmamız gerek," diyor boynumu yalarken. "Mesela ne zaman sevişeceğimizi...."

"*Ne zaman?* Eğer değil mi?" Nefes nefese kalıyorum, sert omuzlarına tutunuyorum ve kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum. Tanrım, daha yirmi dört saat bile olmadı ve ben onun için yanıp tutuşuyorum. Ona karşı kızgınlıktan başka bir şey hissetmezken nasıl oldu da *bu hale geldim?* O kadar sertleştim ki canım acıyor.

"Eğer bu hafta böyle devam ederse... *Seni* becereceğim. İçinin derinliklerinde olacağım, o ateşli kıcını kaya gibi sert aletimle dolduracağım ve bunu senin için o kadar iyi yapacağım ki, daha fazlası için bana yalvaracaksın. Anladın mı?"

"Siktir. Evet," diyebiliyorum, çünkü beynim otomatik pilota geçti ve bu uçağı artık sikim uçuruyor.

Tepkim Emery'yi kızdırmışa benziyor çünkü şimdi çılgına dönmüş durumda. Beni çekiştiriyor, saçımı çekiyor ve çoğunlukla çıplak olan vücudunu bana doğru sallıyor. Terli bir ten ve birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir karmaşayız ve o gittikçe daha yüksek sesle bağılıyor ve ben ailelerimizin duyacağından endişeleniyorum.

"Em, sessiz ol," demeyi başarıyorum nefes nefeseyim ve boynumu ısıırıyor.

"Seninleyken sessiz kalmak o kadar zor ki," diye fısıldıyor ve sonra yüzünü boynuma gömüp kuru bir şekilde mırıldanıyor

beni unutturdu.

Tekrar omzumu ısıyor ve bir iniltiyle bana doğru geliyor ve hemen ardından ben de onu takip ediyorum. İkimiz de bitkin ve nefessiz kaldığımızda -serbest bırakılmamız her tarafımıza, iç çamaşırlarımıza ve çarşafırlara döküldü- üzerime sürünüyor. Battanileri ikimizin üzerine örtüyorum ve o da memnuniyetle iç çekiyor.

"August," diyor esnerken. "Çok yorgunum. Kötü bir rüya görürsem beni uyandır."

Avuç içlerimi sırtına bastırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Evet, Em. Yapacağım."

Yatak odasının kapısının çalınmasıyla derin uykumdan sıçrayarak uyanıyorum. Emery yanımda yatıyor, dağınık saçları alnına dökülüyor. Gürültü üzerine gözlerini kırıştırarak açıyor ve yavaşça bana odaklanıyor. Dün gece canlı renklerle geri geliyor.

Gecenin bir yarısı nasıl ağladığını. Onu nasıl ikna edip uyandırdığımı. Emery'yi kucağıma aldığımda kollarımda nasıl titrediğini, parmağımla nabzına bastırıp kalp atışlarını izlediğimi. Ve yeterince yavaşladığında, tekrar üzerime uzanmıştı. Aç bir şekilde ağzımı kemirdi, sonunda çekilip yanağını kalbime yaslayana kadar beni yavaşça yedi.

"August?" diyor annemin sesi kapının diğer tarafından.

Sesi endişeli geliyor.

"Evet?" Gözlerim kapının kilidine kayarak sesleniyorum. Küçük düğmeye basıyorum ve rahatlıyorum.

"Uyandırdığım için üzgünüm ama Emery'yi gördünüz mü?" diye soruyor.

Kahverengi gözler bana göz kırıyor ve elimde değil. Uzanıp saçının bir tutamını Emery'nin kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Tenim tenine değdiği anda gözleri kapanıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Göğsüm daralıyor ve bu manzara karşısında sertleştiğimi hissediyorum.

Sikeyim.

Bundan sıkılacağımı düşünebilirsiniz ama hayır. Tekrar gitmeye hazırım. "Hayır, bıkmadım," diye cevap veriyorum, başparmağımı çenesinde gezdiriyorum ve

Yüzünü içine alıyorum. Dokunuşuma doğru eğildi.

Annem bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tamam, onu bulamıyoruz ama iyi olduğuna eminim. Her neyse, Thomas ve ben kahve içmek için şehre ineceğiz. Sen bir şey ister misin?"

Emery'nin yüzünü biraz daha yaklaşıtıyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum. "Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler anne."

"Bu arada arabanız tamirhanede. Onu çekmeyi başardılar ve tamirciler her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ediyorlar. Eve dönüş yolculuğumuz için hazır olmalı."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, ısıldayan kahverengi gözlere bakarak.

"Tamam, , uyandırdığım için özür dilerim. Birazdan döneriz."

Ayak seslerinin kapıdan uzaklaştığını duyuyorum ve Emery bana yaklaşıyor.

"Ona bu konuda yalan söylemek istediğine emin misin?" diye fısıldıyor ve ben saçlarıyla oynuyorum, parmaklarımı kafasının tıraşlı kenarlarında ve tepesindeki uzun tellerde gezdiriyorum.

"Bilmiyorum ama ona söylemeye hazır olup olmadığımı da bilmiyorum. Birkaç günümüz daha var, değil mi? O zamana kadar bir çözüm bulabilirim."

"Bu çok düşüncesizce görünüyor. Çok düşüncesiz birine benzemiyorsun," diyor Emery. "Bütün bunlar sana hiç yakışmıyor. Belki de ben kötü bir etkiyim. Bence bu işin sonu kötü bitecek."

"Olmayacak," diyorum elimi yüzüme sürerek ve iç geçiriyorum.

"Ama kafamı toparlamak için birkaç güne daha ihtiyacım var."

"Kendine çok yükleniyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

Emery bana bakıyor ve sonra kendini iterek banyoya giriyor. Çıplak kışının kapının arkasında kayboluşunu izliyorum ve bir dakika sonra dişlerinin arasında benim diş fırçamla dışarı çıkıyor. Gözlerim bacaklarının arasından sarkan uzun sikine kayıyor ve piercing'inden çıkan metal topun sadece bir parıltısını görüyorum.

Bacaklarını biraz açıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum, çünkü bu çok baştan çıkarıcı.

"Ee," diyor bir ağız dolusu diş macununun etrafında. "Bugün bunu nasıl oynayacağız? Dün yaptığım gibi senden nefret ediyormuş gibi mi yapayım?"

Cevap veremeden gözden kayboluyor ve bir saniye sonra geri dönüyor, diş fırçası yok ve hala muhteşem bir şekilde çıplak. O kadar renkli, canlı ve seksi ki. Midem bulanıyor çünkü birden onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel insan olduğunu fark ediyorum. Bu beni mutlu etmeli ve ediyor da, ama aynı zamanda beni gerçekten korkutuyor.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve sonra banyoya geri çekiliyor. Derin bir nefes alıyorum, kendimi yukarı itiyorum ve onu takip ediyorum. Aynada kendine bakıyor ve bir havluyla yüzünü siliyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Ortadan kaybolup duruyorsun. Sorularına cevap bile veremiyorum."

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Siktir. Özür dilerim, yüzümde bir şey hissettim ve odaklanamadım."

Ona bakıyorum ve sonra geçiyorum, ellerimi çıplak kalçalarına koyuyorum. "Sorun yok."

Emery havluyu tezgâhın üzerine bırakır ve nefes verir.

"Sana ne sorduğumu bile hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?"

Onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum, kıcı kasıklarına çarpıyor. Dün gece boxer giymiş olmam çok kötü çünkü olsaydım sikimi çıplak tenine sürtebilirdim.

"Burada olduğumuz sürece benden nefret ediyormuş gibi davranıp davranmayacağını öğrenmek istemiştin. Cevabım hayır. Bundan hoşlanmadım. Bence onların yanında arkadaşça davranmalıyız."

"Dostça mı?" diyor bana karşı kırırdanarak. "Tek istediğim seni becermekken bu zor olacak. Ellerimi çok fazla kullanabilirim. Dostça tokalaşmak isterken yanlışlıkla elimi pantolonunun içine sokabilirim."

Bunun üzerine kıkırdıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. "Ciddiyim August. Elim kurabiye kavanozundayken yakalanma ihtimalim çok yüksek. Ya da dilimle. Ya da sikimle."

Parmakları tezgâha vuruyor ve ben ona doğru eğilip yüzümü boynuna bastırıyorum.

"En azından kendini kontrol etmeyi deneyebilir misin?"

Bana daha iyi erişebilmek için boynunu yana çeviriyor ve iç çekiyor. "Bunu atlatmak için daha fazla şeker ihtiyacım olacak."

"İstersen bugün markete gidip bir şeyler alabiliriz." "Tamam, evet. Eğer ağzımı meşgul edecek bir şeyim olursa *arkadaş canlısı* olabilir. Muhtemelen. Olabilir. Üniversiteyi deneyeceğim. Ama üniversitede hiçbir zaman iyi olamadım, o yüzden...."

Tenine karşı gülümseyip ona bakıyorum ve bakışlarımız çarpışıyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, ben sorumlu tutulamam."

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve yavaşça kulağına doğru öpücükler kondururken Emery titriyor ve sonra kulağının memesini usulca ısıırıyorum. Aleti bacaklarının arasında sertleşiyor ve ben uzanıp onu tutma dürtüsüne direniyorum.

"Sana kahvaltı hazırlayayım," diyorum usulca ve Emery inliyor.

"Ciddi misin? Bana doğru bastırılmış, tenimi kemiriyorsun. Ve bana ne yaptığını açıkça görebiliyorsun." Zorlanan aletini işaret ediyor. "Ve sen de beni boşaltmak yerine gidip benim için yumurta çırpmayı mı öneriyorsun?"

Kıkırdıyorum ve sonra ondan uzaklaşıyorum ve Emery gözlerini kapatıyor.

"Tanrım, sen çok kötüsün." Zorlanan aletini tutuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi ama ben şuruplu krep istiyorum. Çok ama çok şuruplu. Kreplerin çığlık atmasını istiyorum çünkü şurup denizinde boğuluyorlar."

Ona göz kırpiyorum, o da inliyor.

"Sen şeytansın," diye tıslıyor ve ben kıkırdarak dışarı çıkıp mutfığa gidiyorum. Kendime bir bardak meyve suyu dolduruyorum ve bize kahvaltı hazırlamak için ihtiyacım olan her şeyi alıyorum ve sonra nihayet dışarı çıkıyor, kutsanmış bir şekilde giyinmiş ama yine de tamamen sevimli ve rahat görünüyor.

"Bir barış teklifi," diyorum insülinini ölçerken. Önüne bir fincan sıcak çikolata koyuyorum ve o da içine bakıyor.

Gözleri gözlerime çarpıyor ve sesini alçaltıyor. "Minik şekerlemeler mi? Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Çünkü buna gerçekten gerek yok. Ben zaten senin için en sürtük fahişeyim."

Ailelerimizin henüz dönmediğinden emin olmak için kapıya bakıyorum ve ardından krep karışımını alıp başlıyorum.

Emery büyük bir yudum alıyor ve ben de "Şekersiz." diyorum.

Emery'nin nefesi kesiliyor ve "Bana ihanet ettin" dediğinde sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Uzun bir hayat yaşadığını görmek isterim, Em. Çok fazla şeker tüketmek senin için iyi değil."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra iç çekiyor. "Peki. Ama bunun için bana borçlusun."

"Sen ne istersen."

"Kıçına ödeyemeyeceğin çekler yazma," diyor sırtarak ve sonra üst dudağı beyaz köpüklerle kaplı uzun bir yudum daha alıyor. Lanet olsun, bu adam benim ölümüm olacak. Her şeyi cinselleştiriyor.

"Dudağın," diyorum yüzünü işaret ederek.

Emery dilini üzerinde gezdirip yalayarak temizliyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Onu şu anda öpersem ailelerimizin ortaya çıkma ihtimali çok yüksek ve bunu açıklamaya hazır değilim. Bunu çözmek için gerçekten birkaç güne daha ihtiyacım var. Ve çözeceğim de. Çözmek zorundayım.

Yüksek sesli bir höpürtü beni tekrar arkama döndürüyor ve Emery'nin iç çektiğini görüyorum.

"Az önce... Az önce onu içine mi çektin?" Boş bardağa bakarak soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor ve karnını sıvazlıyor. "Bunlardan on tane içebilirim."

Hafifçe kıkırdıyorum ama annemle babamın ön kapıdan içeri girmesiyle kesiliyor. İkisi birbiriyle sohbet ediyor ama mutfakta ikimizi görünce sesleri kesiliyor.

Onlar yaklaşırken Emery koltuğunda kıpırdanıyor, ben ocağa doğru dönerken parmakları fincanla .

"Kahvaltı hazırlıyordum. Bir şey ister misiniz?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak soruyorum.

Annem kendini Emery'nin yanındaki bar taburesine bırakıyor.

"Tabii. Krep?"

"Evet."

Emery'yi dirseğiyle hafifçe dürtüyor. "Bu sabah kafeden bir şey isteyip istemediğini öğrenmek için seni bulmaya çalıştım ama gitmiştin."

Omuz silkiyor. "Yürüyüşe çıktım."

Annem pijama pantolonuna bakıyor ve sonra bana doğru bakıyor. Ama göz teması kurmuyorum, yoksa yüzümdeki suçluluk duygusunu görebilirdi.

"Biraz ıslandım ve üzerimi değiştirdim. Bavulumu ona göre hazırlamadığım söylendi," diye açıklıyor Emery ve sonra arkasına yaslanıp mutfakta garip bir şekilde duran babasına bakıyor.

"Bir sandalye daha var Thomas. Oturabilecekken ayakta durmana gerek yok," diyor Emery.

Thomas karısının yanındaki sandalyeye bakıyor ve sonra tek kullanımlık kahve fincanını elinde tutarak kendini sandalyeye bırakıyor.

"Kahve dükkanı nasıldı?" diye sordum.

Thomas boğazını temizler. "Güzel. Küçük bir yer için hiç fena değil."

"Harika, belki sonra deneriz. Aslında Em'le konuştuk ve markete gitmemiz gerekiyor."

Annem başını eğiyor ve ben ne yaptığımı anlıyorum.

Emery bir elini yüzünde gezdiriyor ve parmaklarının arasından bana bakıyor.

Sana söylemiştim, diyor ve ben bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. "Tabii, siz ikiniz istediğiniz zaman arabaya binebilirsiniz," diye araya giriyor Thomas, Neler olup bittiğinden tamamen habersiz.

Emery konuyu değiştirmeye çalışarak, "Söz veriyorum araba kullanmayacağım," diyor. "Muhtemelen bir daha asla araba kullanmamalıyım. Belki şu elektrikli Razor scooterlardan alırım. Ya da bir uçan kaykay! Uçan kaykay üzerinde çok havalı görünürdüm."

Annem bakışlarını benden uzaklaştırıyor ve ben de rahatlayarak nefes veriyorum. Belki de bu gizli kapaklı yaptığımız şey iyi bir fikir değildir. Belki de Emery haklıdır ve bunu açıkça söylemeliyiz. Ama sonra tüm tepkiler zihnimden süzülüyor ve neredeyse felç oluyorum.

Annemin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Kimse seni suçlamıyor, Emery. Hatalar olur. Hayat bu. İkimiz de güvende olduğun için mutluyuz."

"Tanrım, ben de öyleyim," diye yanıtlıyor Emery. "August orada bir süper kahraman gibiydi. İçinde kalmamız için bir kar mağarası kazacaktı.

sos kepçesi büyüklüğünde bir kürek."

"İhtiyacımız olsaydı alırdım," diyorum yanaklarım kızarak "Ama neyse ki ihtiyacımız olmadı."

"Oh, ve beni aylardan korudu." "Ayı falan yoktu."

"Ve baykuşlar," diyor Emery ve ürperiyor. "Çok ürkütücü. Döner kafalı küçük hayaletler gibi."

Annem şimdi gülüyor ve Thomas sırtarak gurur ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla oğlunu izliyor.

"Ve bu küçük buruşuk acil durum battaniyesini de paketlemişti. Sarılmak zorunda kaldığımızda bizi sıcacık tuttu."

Spatulam kayıyor ve neredeyse krep hamurunu döküyordum ama neyse ki Emery battaniyenin altında yaptığımız her şeyi açığa vurmuyor. O küçük bilgiyi kilit altında tutmayı başarıyor.

"August bana Kartal İzci olduğunu söyledi. Sanırım dışarıda sıkışıp kalacak onca insan varken onun olmasına sevindim. Eğer Lex olsaydı, ikimiz de ölmüş olurduk. Ben donarak öldüm, Lex de muhtemelen arabanın hoparlöründen 'Don't Fear the Reaper' şarkısını açar ve kendini ateşe verirdi. Bir zafer ateşi içinde sönerdi."

Lex'ten tekrar bahsettiğini duyunca içimi bir kıskançlık sızısı kaplıyor ve göğsüm daralıyor. Böyle hissetmeye hakkım yok. Bunu biliyorum ama yine de elimde değil.

"Ah, meşhur Lex," diyor Thomas ve Emery gülümsüyor.

"Evet, sana çok aşık. Gerçekten iğrenç."

Krepleri diziyorum, zihnim yarı yarıya onların konuşmalarını dinliyor ve sonra herkese servis yapıyorum, Emery'nin tabağını şurup içinde yüzene kadar ıslattığımdan emin oluyorum.

"Tanrım," diye inliyor Emery bir ağız dolusu ve oturduğum için şükrediyorum çünkü aletim bu sesi fark ediyor. Dili boğazımdayken çıkardığı seslere benziyor.

Sonunda işimiz bittiğinde annem ikimizi de mutfaktan kovuyor, böylece markete gidebiliyoruz.

Thomas'ın arabasındayken ve dağdan aşağı inerken Emery, "Kahretsin, çok yakındı," dedi. "Annen sanki biliyormuş gibi bize bakıyordu. İşte bu yüzden saklanıp yalan söyleyemiyorum August. Baskı altında çatlıyorum."

"Harikaydın," diyorum ve sonra uzanıp elini sıkıyorum. "Özür dilerim. Çok şey istediğimi biliyorum."

İç geçiriyor ve sonra parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek bana bakıyor. "Bu kadar ateşli olman iyi bir şey, çünkü bunu başkası için yapmazdım."

"Biliyorum ve teşekkür ," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

"Sadece iki gün daha, August, ve sonra bunun hangi yöne gideceğine karar vermelisin. Bana kalsa, her şeyi ortaya koyar ve onunla koşardım."

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Arabayı küçük bakkalın önüne park ederken, "İki gün daha," diyorum.

Emery zıplayarak dışarı çıkıyor ve ceketini çekiştirerek kapatıyor, sonra ikimiz içeri giriyoruz. Küçük koridorlarda ilerlerken eski ahşap zemin her adımda gıcırıyor ve Emery birden keyifle inliyor.

"Cennet," diye mırıldanırken büyük bir şekerleme poşetini eline alıyor, yırtarak açıyor ve içinden yeşil elmalı bir lolipop çıkarıyor. "Oh, evet," diye mırıldanarak ağzına atıyor ve ben ona bakıyorum. "Mutluluk."

"Bunların parasını siz yağmalamadan önce ödemeliydik," diyorum.

"Bekleyemedim," diyor ve sonra koridorda yürüyüp raflardaki tüm şekerleri neredeyse temizliyor.

"Hiçbir şeyi senin şekerini sevdiğin kadar sevdiğimi sanmıyorum. Şeker bağımlıları için rehabilitasyon merkezleri var mı?" diye sordum.

"Muhtemelen. Amcam Leroy çok fazla havuç yediği için rehabilitasyona gitti. Görünüşe göre, yüksek dozda beta karoten nikotini taklit ediyormuş. O kadar çok yemiş ki cildi turuncuya dönmüş ve bırakmaya çalıştığında da titremeye başlamış."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona göz kırparak söylüyorum.

"Hayır, bu gerçek bir şey. Reddit'te gördüm. ."

Market sepeti şimdi her türlü şekerlemeyle dolup taşıyor ve sonra tişört bölümüne geçiyor. Tıka basa dolu sepeti yere bırakıyor ve rafları karıştırıyor, bir tişörtü göğsüne tutuyor ve sonra bir başkasını çıkarıp aynı şeyi yapıyor. Önce bir gözünü, sonra diğerini kapatıp dikkatle bana bakıyor.

"Hm, karar vermek zor. O kadar seksisin ki beynim sadece seni çıplak hayal etmeye odaklanıyor."

"Ve tişörtlere ihtiyacımız var çünkü...?"

"Bu olayı anmamız gerekiyor. Kızı üvey kardeşimle sevişerek geçirdim."

Gözlerimi ona dikiyorum ama bana hiç dikkat etmiyor.

"Aynı tişörtlerden mi alsak?" diye soruyor. "Bunu başarabiliriz. Peki ya bu, bu 'ikiz ilişki' diye bağırıyor mu?"

Homurdanıyorum ve tişörtü elinden alıp ona doğru tutuyorum.

"Sana çok yakışmış."

Emery onu alır ve sonra aynaya bakmak için döner. Omuz silkiyor. "Evet, fena değil ama bence kesinlikle bir beden küçüğünü almalısın ki sen onu giyerken ben de kaslarını seyredebileyim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve raftan doğru beden tişörtü çekiyorum. Sonra ikimiz, üniversite çağındaki bir kızın telefonunu karıştırdığı tezgâha doğru ilerliyoruz.

"Merhaba," diyor Emery çapkın bir gülümsemeyle.

Ses tonundan ve vücudunun ona doğru eğilme şeklinden anında rahatsız oluyorum.

Onu kadınlarla görmedim değil, ama bu *daha önceydi*. Benden önceydi. *Bizden* önce.

Kız onun sepetine bakıyor ve sonra sırtıyor. "Vay canına, çok mu tatlısın?"

"Hiçbir fikrin yok." Ona göz kırptıyor. "Ağızımdaki tatlı şeylere bayılırım, bayılırım."

Kızarıyor ve gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Ve dövmelelere bayılırım."

"Sende var mı?" diye soruyor ve ben buna dayanamıyorum.

Dirseğimle onu dürtüyorum ve "şunu, Em." diyorum.

Emery bana dönüyor ve sonra dudağının bir köşesi yukarı kalkıyor. Eğildi ve yüksek sesle fısıldadı. "Kıskandın mı kardeşim?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve anda eskiden beni neden bu kadar sinirlendirdiğini hatırlıyorum. Düğmelerime basmayı seviyor ve bu beni deli ediyor.

"Dışarıda olacağım," diye homurdanıyorum ve satın alacağım tişörtü tezgâhın üzerine fırlatarak uzaklaşmak için dönüyorum.

Siktir . İstemiyorum.

Kaldırımda onu bekliyorum, midem düğüm düğüm.

Birkaç dakika sonra Emery koşarak dışarı çıkıyor ve buzlu zeminde kayarak bana çarpıyor. Onu sabitlemek için uzandım.

"Kahretsin, beni burada bırakacağını sanmıştım."

"Seni hiçbir yerde bırakmayacağım," diye mırıldanıyorum ve şeker dolu plastik torbayı elime alıyorum. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Başını sallıyor ve sonra ceketinin içine uzanıp iki tişört çıkarıyor. "Bunu senin için aldım. Dışarıda acele ettiğin için."

Bir göz attıktan sonra elinden çekip alıyorum. "Teşekkürler."

"Kızgınsın. Seni ben kızdırdım," diyor, ben arabaya doğru hızlı adımlarla yürürken o da yanımda koşuyor. Tekrar kayıyor ve ben uzanıp onu kendime çekiyorum. "Sadece aptallık ediyordum. Aslında onunla ilgilenmiyordum."

Onaylarcasına homurdanıyorum ve arabanın kilidini açıp içeri kayıyorum, Emery de yolcu koltuğuna geçiyor.

Arabayı çalıştırıyorum, onun için kaloriferi yükseltiyorum ve o bir elini havalandırmaya doğru tutarken diğer eliyle gazozunu ağzından çıkarıyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu ama hâlâ kızgınım ve ona bakmaya edemiyorum.

"Bak, bazen ilgi çekmek için aptalca şeyler yapıyorum. Ama ben sadece seni istiyorum. Bunu bilmen gerek. İlk tanıştığımız andan beri sadece seni istiyorum. Seni gördüm ve çok güzel ve tatlı görünüyordun. Bir melek gibiydin ve ben gidici olduğumu biliyordum."

Sonunda ona dönüyorum, yanaklarım ısınıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Ama o zamanlar bana baktığında gözlerinde hiçbir şey görmedim, kesinlikle sıfır ilgi. Ve ne zaman birlikte olsak beni görmezden geliyordun. Bu yüzden asla biliyordum. Senin için asla yeterince iyi olamayacağımı. Pek sayılmaz. Ama oldu, değil mi? Oldu ve her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Peki, şimdi olmayacak mı? Haklı mıydım? Yeterince iyi değil miyim?"

Dökülen sözleri aramızda asılı kalıyor ve bu adamın insanların gitmesine alışkın olduğunu hatırlamak için kendimi zorlamam gerekiyor. İnsanların böyle çalıştığına inanıyor.

En iyi arkadaşım tanıdığı en sadık insan olduğumu söylüyor. Daha önce kimseyi hayal kırıklığına uğratmadım. Şimdi de bırakacak değilim. Özellikle de hafif bir kıskançlık vakasından muzdarip olduğum için.

"Em," diyorum ve sonra gözlerimi kapatıyorum. "Sen yeterince iyisin. Elbette öylesin."

"Ama bunun hiç olmasını diliyorsun? Pişman ?"

Elindeki şekeri sinirli bir şekilde çiğniyor ve koltuğunda kıpırdanıyor, gözlerini öfkeyle kırıştırıyor.

Uzun, derin bir nefes alıyorum, lolipodu ağzından çekip çıkarıyorum ve bardak tutucusuna atıyorum ve sonra onu kendime doğru çekmek için yüzünün iki yanından tutuyorum.

"Hayır."

Ve ağzım onunkine çarpıyor. Birden konsolun üzerinden kucağıma atladı. Sırtını kornaya dayadığında korna yüksek sesle çalıyor ve ikimiz de ağır nefes alarak birbirimizden ayrılıyoruz. Ama sadece ikimiz olduğumuzu fark ettiğimizde, ağızlarımız bir kez daha buluşuyor, elleri saçlarımda beni kendisine doğru tutuyor.

"Sadece seni istiyorum. Bana inandığını ve bunu bitirmeyeceğini söyle. Söz ver bana August. Buna dayanamıyorum," diye fısıldıyor nazik, ağzı açık öpücükler arasında. Birbirimize doğru hareket ederken korna tekrar çalıyor ama ikimiz de yaptığımız şeyi durdurmuyoruz.

"Anlat bana."

Ellerim onun üzerinde sıkılaşıyor. "Söz veriyorum."

İç geçiriyor ve sonra alnını benimkine yaslıyor. "Güzel. Orada beni korkuttun."

"Seni asla öylece bir yerde bırakmam, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum."

İç çekti. "Tamam, evet, ben de."

Bakışlarımı karşılıyor ve bana usulca gülümsüyor. "Sana alışmak biraz zaman alıyor, August. Sen benim normalim değilsin."

"Hemen arkadayım. Gerçi seninle daha keskin bir öğrenme eğrisi var."

"Tanrım, bunu bilmiyor muyum?" diyor kıkırdayarak. "Ben hala kendimi . Eğer sana daha fazla güç."

Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Onlar yine kaybolduğumuzu düşünmeden önce kulübeye dönmeliyiz."

Emery kucağımdan kalkıyor ve atılmış şekerine özlemle bakıyor.

"*Sakin* onu alıp ağzına geri koyma," diyorum. "Onun yerine yeni bir tane aç."

Emery iç çeker. "Mükemmel bir enayi ve mahvoldu. Yine de buna değdi." Şekeri bardak tutucusundan çıkarıp inceliyor ve bana inat olsun diye tekrar ağzına atmasını bekliyorum ama yapmıyor. Sadece çantasına koydu ve kemerini .

"Pekala, bizi eve götür. Biraz dinlenmeye hazırım. Belki kucağıma bir battaniye alıp yorganın altında oyalanabiliriz," diyor kaşlarını bana doğru sallarken. "Ama tercihen gürültülü kırışik battaniye olmasın. İnan bana, o şeyler mastürbasyon için tasarlanmadı."

Başımı salladım ve arabayı geri vitese taktım.

"Sanırım sağduyulu tanımlarımız farklı."

"O kelimeyi bile bilmiyorum, yani evet. Tamamen farklı."

ALTINCI BÖLÜM

EMERY

(Birlikte geçirdiğimiz son tam gün ve kulübede geçirdiğimiz bu zaman bir rüya gibiydi. Mutluluk verici bir şey. Müsait olduğum her anı

Ağustos, karda eğlenmek, dinlenmek, konuşmak ve yalnız kaldığımızda azgın gençler gibi öpüşmek. Cidden, hayat bundan daha iyi olabilir mi? Yani, etrafta gizlice dolaşmak ve saklanmak zorunda olmasaydık güzel olurdu, ama kahretsin, buna değmezse.

Sonunda Ağustos'um geldi.

Lafı açılmışken, jakuzide yanımda oturuyor -çünkü tabii ki bu malikanenin yamaçlara bakan güvertesinde bir tane var- ve biz rahatlarırken bacağım suyun altında onunkine dolanmış durumda. Yakında elimi bacaklarının arasına sokmayı planlıyorum çünkü onun yanında oturup ona dokunmamak benim sahip olmadığım bir irade gücü.

Uzanıp bir Jolly Rancher paketini açıyorum ve ağızma atıyorum. August beni izliyor ve muhtemelen dün gece yaptıklarımızı hatırlayarak yanakları olduğundan daha fazla kızarıyor.

Hava karardıktan sonra gizlice odasına girdim ve August'u yatağında sadece külotuyla bir tür Rönesans figürü gibi uzanırken buldum. O kadar ateşliydi ki nefes bile alamıyordum. Hemen terlemiştim ve odanın diğer ucundan ona bakıyordum. Sanırım biraz salyam bile aktı ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Sonra Lazarus gibi yataktan kalktı ve kocaman güçlü ellerini kullanarak beni duvara doğru itti. Beni o kadar derinden öptü ki sonunda hava almak için kalktığımda Jolly Rancher'ım ağızındaydı.

Lanet olası ağızındaydı.

Ayağımı bacağında aşağı yukarı gezdiriyorum ve o da dudaklarını ıslatıyor.

Ona doğru bir santim kadar eğiliyorum, belli etmemeye çalışıyorum çünkü ailelerimiz içeride. August'un isteklerine saygı göstermeye çalışıyorum ama lanet olsun, tek yapmak istediğim kucağına tırmanıp onu ağızımla boğmakken bu çok zor... ve başka şeyler.

"Düşünüyorsun, değil mi? Bir tane ister misin? Tadı güzeldi, değil mi?"

August gözlerini benden kaçırıyor. "Tadın güzeldi."

Tanrım, beni eve götür. Bu çok saçma. Bana söylediği şeyler. O benim ıslak rüyam. Gecenin bir yarısı onu düşünmeye başlıyorum.

"Biraz gizlice kaçabilir miyiz? Çünkü aklıma bir fikir geldi ve pamuk şekeri denemek istiyorum...."

Thomas mayosuyla görüş alanımda belirlediğinde sözlerim yarım kalıyor. Tanrım, tabii ki öyle. Anı mahvetmek için yaşıyor. *Bütün* anları mahvediyor.

"Hey," diyor, sıcak küvete doğru işaret ederek. "Size katılabilir miyim?"

Neden olmasın ki? Sik bloğu çok mu, baba?

"Elbette," diyor August gülümseyerek. Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben bacağımı ona doluyorum.

Sakın buna cüret etme, kardeşim.

Thomas, August'un buharlı suya girerken verdiği mücadeleden habersiz. Ama yine de Thomas benimle ilgili her şeyden habersiz olma eğiliminde.

Thomas koyu renk gözleriyle yamaçları taradıktan sonra ikimize dönerek, "Burası çok güzel," diyor. "Ne yazık ki yarın sabah eve dönmek zorundayız."

İç çekiyorum ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Evet, berbat.

Gerçek dünyaya dönelim."

Thomas dilini tıkırdatıyor ve sonra boğazını temizliyor.

Thomas, "Bugün o dairelerle eğleniyor gibiydiniz," diyor ve ben ona bakıyorum. Gerçekten mi, ahbap? Bizi bunun için mi böldün? Kızak hakkında konuşmak için mi?

August gülüyor. "Evet, eğlenceliydiler. Yine de en iyisi değillerdi. Benimkiler çok çabuk kırıldı."

"Senin o kıçın yüzünden," diye mırıldanıyorum ve August bir kahkaha atıyor.

"En azından hepiniz eğlendiniz," diyor Thomas ve yanıtlımı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Koltuğumda kayıyorum.

"Evet, eğlenceliydi. Belki gelecek yıl kayak ya da snowboard yapmayı öğrenebilirim."

Thomas hızla başını sallıyor ve bakışlarımı karşıladıktan sonra hızla başka tarafa bakıyor.

"Evet, bunu ayarlayabiliriz. Sana ders aldırırız."

August'a bakıyorum ve tenindeki nem taneciklerini yalama isteğine direniyorum.

"Gelecek yıl benimle ders alır mısın?" Ona sordum.

Bana bakıyor ve ağzının kenarı kalkıyor. "Evet, Em. Bunu yapacağım."

Bir süre hepimiz sessiz kaldık ve sonra August Thomas'a "Sence arabam yarın hazır olur mu?" diye sordu.

"Evet, tamirci bizim ayrılmamız için zamanında hazır olacağını söyledi. O yüzden sizi eve dönerken bırakacağız."

Gözlerim heyecanla açılıyor ve August'a bakıyorum. Tanrım, belki eve dönerken gece bir otelde kalır ve . Oh, biraz kayganlaştırıcı ve prezervatif almalıyım, bir prezervatif, sadece içine girmeme izin verirse diye. Onu elleri ve dizleri üzerine yatırıp o geniş omuzlarını kavrar ve sikimi *santim santim* içine sokardım....

Hay aksi. Mayday. İptal! Babam tam karşımda otururken burada sertleşemem. Çabuk, beyin, seksi olmayan şeyler düşün... tek boynuzlu atlar, çimenler, beyzbol. Kahretsin, şimdi August'u dar beyzbol üniformasıyla bir tarlada tek boynuzlu ata binerken hayal ediyorum. Neden böyle oldum ki?

August sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi boğazını temizliyor ve "Bu iyi. Bebeğimin güvende olmasına sevindim."

Bir an August'un benden bahsettiğini düşünüyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. Ama sonra gerçekler yüzüme çarpıyor ve onun SUV'undan bahsettiğini anlıyorum. Bu noktada ben hâlâ kirli bir sırdım. Kimsenin bebeği değilim.

Tanrım, tam bir eziğim. Adama kafayı tamamen takmış durumdayım ve o hâlâ bizden kimseye bahsedip bahsetmeyeceğine bile karar vermedi.

August diziyle beni dürtüyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Bu bakış ne için?" August soruyor.

"SUV'un senin bebeğin mi?" Homurdanıyorum. "Bu çok üzücü."

August beni hafifçe itiyor ve ten tene temastan cildim alev alıyor. Ahh. Bu durum hakkında psikiyatristimle konuşmam gerekiyor, belki ilaçlarımı artırabilir ve bu aptal aşkı atlatmamı sağlayabilir.

Thomas'ın dudakları bizi izlerken yukarı kalkıyor ve şöyle diyor: "Görünüşe göre ikiniz iyi anlaşıyorsunuz. Belki de yakında başka bir aile tatili planlamalıyız."

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldanıyorum, şekeri ağzımda yuvarlarken. "Hawaii. Oyum Hawaii'ye."

Sonra August'mayoyla, yarı çıplak göreceğim. O vücuduna güneş kremi sürmemi isteyecek ve kabanalarda sevişebileceğiz. Ayrıca hava da sıcak olacak. Karın canı cehenneme. Plaj ve güneş istiyorum. Bol bol güneş.

Thomas başını sallıyor ve kollarını jakuzinin arkasına doğru açıyor. "Evet, belki bunu yapabiliriz. Bunu önce Lisa'yla konuşmam gerekecek, sonra hep birlikte oturup planlayabiliriz."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum kuru bir sesle ama Thomas anlamıyor.

Hayır, benim yanıtlarımı bizimle uzun süre oturması için bir davet olarak algılıyor. Saçlarım ağarmaya başladı ve kemik erimesinin başladığını hissedebiliyorum. Hiç çekip gidecek mi?

Sonunda jakuziden çıkıp içeride kaybolduğunda titreyerek nefes veriyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Tanrım, hiç sandım."

"Em, gerçekten çaba gösteriyor," diyor August. "Sana nasıl baktığını görüyorum ve bence onu tamamen yanlış anlıyorsun. Sana ayakkabının altına yapışmış bir sakızmışsın gibi bakmıyor."

. "O zaman nasıl oluyor da bana bakıyor?"

"Sanki sizi tanımak istiyor ama yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyor."

O kadar sert homurdanıyorum ki Jolly Rancher'ım boğazıma kaçıyor. Yanlış tüpten aşağı tünel açmaya başlıyor ve hayatım gözlerimin önünden geçiyor. En büyük pişmanlığım: August'u yatağın içine sokmamak. Tanrım, tekrarı var mı? Bana bir tane lazım.

Göğsüme vuruyorum ve sonra bir mucize eseri onu yerinden çıkarıyorum.

Sonunda tekrar nefes almayı başardığımda, "Ah, orada neredeyse ölüyordum. O kadar komikti ki." Boğazımı temizliyorum.

"Bil diye söylüyorum, Thomas'ın beni tanımak için yılları oldu ve her şey hâlâ aynı. Sanırım kaderimizde birimiz ölene kadar birbirimizin yörüngesinde dönmek var. Muhtemelen ilk giden ben olacağım...."

August beni tekrar hafifçe dürtüyor ve ben de ona biraz daha yaklaşıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve serçe parmağımı onunla suyun altında birleştiriyorum.

"İnsanları içeri almıyorsun, Em."

"Beni bu şekilde hayal kırıklığına uğratamazlar."

İç çeker ve der ki, "Onu içeri almalısın. En azından ona bir şans verin."

"Bak, iyi niyetli olduğumu biliyorum çünkü kocaman bir kalbin var ama bir süre aile terapisi yaptık. Ve tahmin edin ne oldu? Bir yıl kadar sonra gitmeyi bıraktı. Sadece gelmeyi bıraktı. Muhtemelen artık benimle uğraşmak istemedi."

"Em."

"Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum. değil," diyorum, gözlerimi başka tarafa çevirip beyaz yamaçlara bakarak. "Anlıyorum. Çok fazla işim var. Thomas'ın kendi hayatı var."

"Sen onun çocuğusun. Daha iyisini yapmalı."

Omuz silkip başka tarafa bakıyorum ama August parmaklarını arasından geçirdiğinde kalbim hâlâ kontrolsüzce çarpıyor.

"Sen buna değersin, Em."

Lanet olsun. Her zaman beni hıçkırığa hıçkırığa ağlatacak şeyler söylüyor. Ben buna uygun değilim. Bir tür kertenkele gibi kalın bir dış deri , böylece onun lanet olası tatlı sözleri bana nüfuz edemez.

Kendimi korumak için aramıza duvarlar örmem gerekirken, beni kendisine da aşık . Bunun sonu benim için hiç iyi olmayacak.

"Ben içeri giriyorum," diye mırıldanarak kendimi sudan çıkardım ve ani sıcaklık farkından titreyerek bir havluya tutundum. Şeker çantamı yerden alıp içeri giriyorum ve kanepede birbirlerine sarılmış olan Thomas ve Lisa'nın yanından geçiyorum. Bana bakıyorlar ve ben de yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyorum.

Yatak odama geçip üzerime kuru şeyler giydikten sonra komodinden telefonumu alıp bakıyorum.

Lex: Annesine söyledi mi?

Hayır. Son teslim tarihi yarın sabah.

Lex: Konuşarak kurtulmasına izin verme. Onun gibi adamlar sinsidir.

Ben: Ne gibi erkekler?

Lex: Sadece deney yapmak isteyen heteroseksüeller.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve duvara yaslanıp bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum. August'un bana bakan tatlı yüzünü, buna değdiğimi söyleyen ağzını hayal ediyorum. Hay sikeyim. Telefonumu tekrar kaldırıyorum ve başparmaklarım ekranda uçuşuyor.

Ben: Sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Sadece annesi için endişeleniyor.

Ben: Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.

Lex: Ebeveynler onları hayal kırıklığına uğratmamız için yaratıldı. Bu iş tanımında .

Ben: Normal ebeveynlerin ne yapması nereden bilebiliriz ki? Bizimkiler ölmemizi dileyen kötü niyetli uyuşturucu bağımlılarıydı.

Lex: Doğru. Hayat boyu Psikopat Anneler Kulübü. Sür ya da öl, kaltak.

Ben: LOL

Göğsümü ovuşturuyorum çünkü evet, bir ebeveyni hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Beni her zaman hayal kırıklığına uğratan annemdi. Hayır, bundan daha fazlasını yaptı. Hayatımı ve normal olma şansımı mahvetti. Ve Thomas'ın benden gerçek bir beklentisi olduğunu hiç sanmıyorum. Beni kabul edebilir ya da terk edebilirdi.

Lex: Tek söylediğim silahlarınıza sadık kalın. Sır olarak saklanmamayı hak ediyorsun.

Ben: Evet. Biliyorum. Buna değdiğimi söyledi. Bunun bir anlamı olmalı.

Lex: Acı kalbim 'göreceğiz' diyor.

"Hey," diyor arkamdan yumuşak bir ses ve dönüp baktığımda kapımda August'u görüyorum. "Ortadan kaybolmuşsun."

"Evet, üstümü değiştirmem gerekiyordu ve Lex bana mesaj atıyordu. Dikkatim dağıldı."

Elimi kaldırdım ve telefonumu havada salladım.

August ona bakıyor ve sonra bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor. "Seni yalnız bırakmamı ister misin?"

"Yok artık," diye fısıldıyorum ve telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum. "Ama muhtemelen onlardan biri şüphelenmeden önce oraya gitmeliyiz."

"Evet," diye yanıtlıyor ama sonra odanın içine giriyor ve kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyor.

Ve kalp atışlarım hızlanıyor çünkü ne olacağını biliyorum. Beni şaşırtmasına ve kontrolü ele almasına bayılıyorum. Belki o da benim onun için hissettiklerimi hissediyordur.

Bana doğru ilerliyor ve gözlerim onun her santimini yalıyor. Geniş göğsü, dar kalçaları ve eşofmanının önündeki belirgin çıkıntı.

"Bana sanki beni yemek istiyormuşsun gibi bakıyorsun," diye fısıldıyor. "Çünkü istiyorum."

Önümde duruyor ve dudaklarımız sadece santimetre aralıklarla havada asılı kalıyor. Nefesinin ağzıma değdiğini hissedebiliyorum ve beklentiden dolayı biraz başım dönüyor.

"Bu gece seni yatağında istiyorum," diyor ve kalın kalçasını bacaklarımın arasına kaydırıp ereksiyonuma bastırdığında nefesim kesiliyor.

"Evet, sadece beni durdurmayı dene," demeye çalışıyorum soğukkanlılıkla, ama kulağa çok soluksuz ve muhtaçmışım gibi geliyor.

Saçlarımı çekiştiriyor, başımı eğiyor ve sonra beni öpüyor, acı verecek kadar yavaş ve yumuşak. O uzaklaşmadan önce sadece birkaç saniye sürüyor, ama tüm bedenimi ateşe vermeye yetiyor.

Sonra dönüp kapıya doğru lanet bir alaycı gibi yürüyor.

"Dışarıda görüşürüz," diyor bana gülümseyerek ve ben onu tersliyorum çünkü şu anda oraya gitmemin hiçbir yolu yok. Pijama pantolonumun içindeki çadır o kadar büyük ki, içinde dört kişilik bir aile kamp yapabilir.

Lanet olsun ona.

Öylece içeri girip beni mahvedebileceğini ve bundan kurtulabileceğini sanıyor. Annem bana bir şey öğrettiyse, o da intikamın oldukça tatmin edici olabileceğidir.

Kapıdan çıkmadan önce ona doğru hamle yapıyorum ve onu yatağa geri . Önce karnı düştü. Yatak bir *gümbürtüyle* duvara çarpıyor ve o çalışırken ben kıkırdıyorum.

"Ne oluyor Em?" diye homurdanıyor ama ben dar kalçalarına binip eğilerek ağzımı tam kulağının yanına getiriyorum.

"Sen tam bir baş belasısın. Beni öyle öptün ve sonra da gittin. Son iki gündür kendimi toparlamaya çalışırken ölüyordum. Senin için."

Altımda kıvranıyor, beni boşaltmaya çalışıyor. Çok az şey biliyor, ben mükemmel bir üstüm. Hayatım pahasına tutunabilirim. Boynunun arkasını yalayıp emiyorum ve gözleri kapanıyor, ağzından kısıp bir inilti dökülüyor.

"Em, her an buraya gelebilirler."

"Bırak ," diye fısıldıyorum, kulak memesini ısıriyorum ve nefesi kesiliyor. "Nasıl olsa onlara yarın söyleyeceksin, değil mi? Bizi biraz daha erken öğrenmeleri kimin umurunda?"

August altımda sertleşiyor ve kıkına bir kez sürtünüyorum. Tamam, belki bir kez daha çünkü lanet olsun, beni azdırıyor. Bu şekilde boşalabilirim.

"Em," diye *homurdanıyor* ve sonra bir tür insanlık dışı güçle ayağa fırlıyor ve ben bir gümbürtüyle sertçe yere düşüyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor August ve önümde çömeliyor, gözleri kocaman, eli yüzümde. "Özür dilerim. Siktir, yaralandın mı?"

Elini itiyorum ve ağrıyan kıkımı ovuşturarak kendimi yukarı itiyorum. "Sorun değil," diye mırıldandım.

"Özür dilerim. Sadece panikledim."

İç çekiyorum ve sonra yataktan battaniyeyi alıp omuzlarıma

"Önemli bir değil."

"Öyle. Çok sert davrandım. Ben..." elini ağzına götürüyor. "Bakabilir miyim? Çürük olmadığından emin olmak için."

Gözlerim yanmaya başladığında önemli bir şey değilmiş gibi çalışıyorum. Kışım yandığı için değil ama ima edilen reddedilme yüzünden. "İtiraf et. Sadece bakmak istiyorsun."

"Em, bu bir şaka değil."

Ona öylece baktığımda gözlerini deviriyor ve sonra bana tutunuyor.

"İyi olduğuna emin misin? Seni asla incitmek istemem, Em. Asla."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum ve sonra ondan uzaklaşıyorum çünkü gözlerindeki samimiyet tekrar ağlamak istememe neden oluyor. Lanet olsun, regl falan mı oluyorum? Bu erkeklere de oluyor mu? Daha sonra bakmam gerek.

Kapıya doğru işaret ediyorum. "Dışarı çık. Ben hemen arkada olacağım."

August bana ihtiyatla bakıyor. "Tamam. Eğer eminsen?" " amına koyayım. Sadece git," diye mırıldandım.

Başını sallıyor ve sonra kapımdan çıkıp gidiyor. O gittiğinde yumruklarımı gözlerime karşı sıkıyor, nefes almaya ve düşünmeye çalışıyorum.

Ne yapıyorum ben?

O gece yatağında uzanmış Candy Crush oynarken kapım açıldı. August kapıyı usulca arkasından kapattı ve kilitledi.

Saate bakıyorum ve neredeyse gece yarısı olduğunu fark ediyorum. "Benden kaçıyordun," diyor.

Dirseklerime yaslanıyorum ve başımı eğiyorum. "Yapmadım. Bütün günü seninle geçirdim."

August dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Evet, ama yemekte benimle neredeyse hiç göz teması kurmadın ve gecenin büyük telefonunla konuştun."

"Evet, ben sadece istediğinizi yapıyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum."

August ayaklarının üzerinde kayar. "Meşgul müsün? Gitmemi ister misin?"

"Kalmak istiyorsan hayır," diyorum ve arşaflları geri çekiyorum. Bana bakıyor ve sonra yanıma kayıyor. Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum ve bacaklarımız birbirine dolanıyor. Kapüşonunun iplerini parmağıma doluyorum ve onu biraz daha yaklaştırıyorum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin? Ne istediğini ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim için delirecekmişim gibi hissediyorum. Ona söyleyeceksin, değil mi?"

Yutkunuyor, boynumdaki dövmelele bakıyor ve yüz ifadesini okuyamıyorum. Gözlerime bakması için çenesini kaldırıyorum ve kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Evet. Yarın. Ayrılmadan önce," diyor ve dudaklarını kısa bir süreliğine dudaklarıma değdiriyor.

Rahat bir nefes aldım. "Tamam."

"Bu şekilde uzun bir yolculuğa çıkıp durumu ve hepimiz eve vardığımızda her şey yoluna girmiş olacak."

"Güzel. Bu iyi," diyorum ve sonra onun üstüne sürünerek ağzımı onunkine bastırıyorum.

Kollarının zaman etrafımda dolanıp beni sıkıca tutmasını seviyorum, sanki beni yerimde tutuyor - beni topraklıyor.

Daha önce hiç köklerim olmamıştı ama August ile belki biraz kök hissediyorum. Onunla birlikte olmak çok doğru geliyor. Onun kolları, şimdiye kadar bulunduğum her yerden daha çok evim gibi hissettiriyor.

"Bir şey denemek istiyorum," diyorum August'a bakarak ve o da alt dudağını ısıtıyor.

"Tamam, ne gibi?"

"Sana sürpriz yapmama ne dersin? Bana güveniyor musun?" Ben soruyorum ve August'un beni kavrayışı sıkılaşıyor.

"Evet. "

"Lanet olsun," diyorum, ona doğru eğilerek ve sonra dikkatim dağılmasın diye üzerinden yuvarlanıyorum. "Tamam, duş al. Şimdi."

August bana göz kırptıyor ve ben de ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Güven, öyle mi?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve yataktan kayarak çıkıyor. Sonra beni banyoya kadar takip ediyor. Suyu açıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Soyun."

August gömleğini çıkarıyor, sonra pantolonunu indirmeye başlıyor ve ben ona doğru sendeliyorum.

"Dur. Bekle. Fikrimi değiştirdim. Bunu yapmak istiyorum."

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı eşofmanının bel bandına sokup yavaşça aşağı çekiyorum. Aleti serbest kaldığında, kalçalarımın üzerine yaslanıyorum ve ona bakıyorum çünkü henüz onu yakından ve kişisel olarak görmemiştim ve kesinlikle mükemmel.

"Ördeği sikeyim," diye mırıldanıyorum ve sonra bakışlarıyla buluşuyorum. "Senin hiçbir sorunun , değil mi? Muhteşem birisin."

Kızarıyor ve elimde olmadan elimi kalın tabanına doluyor ve onu okşuyorum. Ben bunu yaparken August'un nefes alış veriş hızlanıyor. Göğsündeki kasların kabardığını ve sikişinin elimde zıpladığını görebiliyorum. "Sana böyle dokunan ilk erkek mi?" Soruyorum ve o da poposunu ısırtıyor.

du

da "Evet."

k. "Beğendin mi?"

"Evet."

Taşaklarını kavramak için elimi aşağı kaydırıyorum. Kalçalarını kaldırdı

avucumun içinde yuvarlarken.

"Sana her şeyi yapmak istiyorum. Seni emmek istiyorum ama aynı zamanda kışını da yemek istiyorum. Hm. Kararlar, . Kendimi klonlamalıyım ki hepsini aynı yapabileyim."

Küçük bir homurtu çıkarırken gözleri kapanır.

Onu okşamaya devam ediyorum, pantolonu dizlerine kadar iniyor ve sonunda kararımı geri çekilip ayağa kalkıyorum. August'un gözleri açılıyor ve pantolonuna doğru elimle işaret ediyorum.

"Çıkar onları ve duşa gir."

Bana göz kırptıyor ve beynini kızarttığımı anlıyorum. Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum çünkü bu bir başarı. Ödülümü sakla, sonra alırım.

August aniden muhteşem bir şekilde çıplak kalıyor ve bir anlığına onu içime çekiyorum. Kahretsin, bu adam ona dokunmama izin verdiği için çok şanslıyım. O benim ligimin çok dışında. O farkına varmadan acele etmeliyim.

"İçeri," dedim, kıyafetlerimi çıkarırken. "Ve kışını yıka."

August hafifçe tökezliyor ve ben ona sırtıyorum, başım dönüyor. Suyun altına girdiğinde neredeyse ayaklarımın üzerinde zıplıyorum ve su onun sert vücudundan aşağı akıyor.

Gözlerim güçlü elleri sabunlarken ve sonra gövdesinin kaslı düzlemleri boyunca gezdirirken takip ediyor, ama kıcına ulaştığında sözünü kesiyorum.

"Bekle! Fikrimi yine değiştirdim. Arkanı dön, eğil ve görmeme izin ver. Görmek istiyorum."

"Em," diye itiraz ediyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Bunu benden çalma August. *Görmek* istiyorum."

Kabaca yutkunuyor ve sonra avuçlarını duş duvarına dayayarak yavaşça eğiliyor, kalın bacaklarını iyice açıyor. Ve işte orada.

"Yap," diye fısıldıyorum ve sonra eli yanaklarının arasına uzanıyor. Bana bakıyor, yanakları kıpkırmızı, neredeyse utanmış gibi. Ama utanmasına gerek yok. Hayır, kaya gibi sertim ve bunun için buradayım.

Artık dayanamıyorum bile. geçiyorum, ellerimi kalçalarına bastırıyorum ve sırtına yaslanıyorum, ağzım kulağına değiyor.

"Şimdi kıcını yiyeceğim. Dilim deliğine o kadar ki öğüreceksin."

Geri çekilip sırtının ortasına bastırarak onu da eğilmeye zorladığımda August titreyerek nefes veriyor. Kıcı şimdi havada, tüketime hazır.

"Dua edelim," diyorum dizlerimin üzerine çöküp kaslı kık yanaklarını kavrayıp açarken.

Benim için kalmazsa, en azından üstün seks yeteneklerimin onu burada kalmaya ikna etmesini umuyorum.

"Almak üzere olduğumuz bu hediyeler için teşekkürler Tanrım," diyorum ve ardından kıcının çatlağından deliğine kadar yalayarak ilerliyorum.

August bu hisle öne doğru eğiliyor, elleri durduğu yerden biraz kayıyor. Bu hoşuma gidiyor, kontrolünü kaybetmesi hoşuma gidiyor. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar, ta ki bana yaslanana kadar.

Her kaslarının kasıldığını ve gevşediğini hissediyorum. Onu gelecek olanla kızdırırken nefesi kesiliyor. Sonunda onu becerdiğimde, bunun çok iyi olacağını bilmesini istiyorum. Bunun için bana yalvaracak.

Sonunda dilimi deliğine soktuğumda, etrafına uzanıyorum ve sert aletini kavriyorum. Onu elimle pompalarken ve dilimi darbelerken inliyor.

Adımı kadar sessiz inliyor ki neredeyse duyamıyorum. Ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses. Onu kaydetmek ve sonsuza dek tekrar tekrar çalmak istiyorum.

Birkaç vuruş daha ve siki elimde seğirirken nefesi kesiliyor. Tam zamanında aşağı bakıyorum ve düşün zeminine fışkırdığını görüyorum.

elimi çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Sonra August'un omuzlarına tutunup sikimi kış yanaklarının arasına sıkıştırıyorum. Usulca pantolonunu indirirken başı omuzlarının arasından sarkıyor ve onu kullanmama izin veriyor. Çok uzun sürmüyor çünkü çok heyecanlıyım. Yaklaşık üç ya da dört hamleden sonra sırtına boşalıyorum. Boşalmam üzerimize yağan suyla yıkandı.

Yanağımı omurgasına yaslıyorum ve ona sarılıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, bir adım öne çıkıp alnını duş duvarına dayarken.

"İyi mi?" Dilim o egzersizden dolayı neredeyse ağrıyor, soruyorum.

Ayağa kalkmak için hareket ediyor ve ben sadece sırtına yapışıyorum, kollarım sıkıca ona sarılıyor.

Ellerimden birini kaldırıyor ve bir an için kendisinden uzaklaştıracağını düşünüyorum ama sadece ağzına götürüp öpüyor.

"Bu . Teşekkür ."

Vay canına, bu adam teşekkür ediyor. Hayatım boyunca birinin kışını dillediğim için hiç teşekkür almamıştım. Bunu sık sık yaptığımdan değil, ama lanet olsun bu adam çıtayı çok yükseğe koyuyor; şimdi beklentilerim olacak. Bu kötü oldu. Çok düşük standartlara sahip olmak her zaman daha iyidir, o zaman asla hayal kırıklığına uğramazsın.

"Suyu kapatmalıyız," diyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Eğer suyu akıtmaya devam edersek, bir sızıntı olduğunu düşünecekler. Aramaya gelebilirler."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve neredeyse utangaç görünüyor. Ondaki bu bakışı seviyorum. Her zaman kendinden çok emin ve özgüvenlidir, ama ben onun kızarmasını ve savunmasız olmasını seviyorum.

"Utanmana gerek yok, August. Kışın çok lezzetliydi. Bunu her gün tekrar yaparım. Sormana bile gerek yok. Sadece trou bırak ve işaret et."

Küçük bir kahkaha attı ve suyu kapatmak için uzandı. "Tamam ama bunu yapmaktan hoşlandığına inanamıyorum."

İnleyerek onu duştan çıkardım ve bir havlu uzattım. "Neden yapmayayım ki?"

"Bu bir eşek."

"O senin kışın," diye düzeltiyorum onu. "Ama merak etme, dişlerimi fırçalayacağım, hatta senin için gargara yapacağım. Çünkü gecenin geri seni öpmeyi planlıyorum."

August sanki hazırlık yapıyormuş gibi dudaklarını ıslatıyor ve ben boynumu döndürüyorum.

Tanrım, bu adam çok mükemmel.

Bundan asla geri dönmeyeceğim. Pek istemiyorum.

Oluyor işte.

August bu sabah uyandığında sanki bir görevdeymiş gibi görünüyordu. Giysilerimizi topladı ve annesinin ortalığı süpürdüğü mutfığa gitmeden önce beni derinden öptü.

On beş dakika içinde çıkmamız gerekiyordu. son dakikaya kadar erteledi, ama anlıyorum. Korkunç bir şey.

Ona söylediğinde yanında olacağımı söyledim ama o sadece başını salladı ve bunu yalnız yapmak istediğini söyledi.

Beni neden orada istemediğinden emin değilim ama ruhen oradayım.

Hayır, pek sayılmaz. Aslında koridorda saklanıp onları dinliyorum.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var," dediğini duyuyorum. "Emery ve I.... hakkında."

Burnunu sokmanın yanlış olduğunu biliyorum ama bunu duymak zorundayım. Hiç kimse benim için kendini ortaya koymamıştı. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Yani, ummuştum.

Umudumu her zaman korurum, korumamam gerekse bile.

Köşeden bakıyorum ve Lisa'nın uzanıp oğlunun elini sıkıldığını görüyorum.

"Bir saniyeliğine araya girebilir miyim?" August başını salladığında Lisa genişçe gülümser. "İkinizin bu kadar iyi anlaşmasına çok sevindim. Sadece bunu bilmenizi istiyorum. Hiç kardeşin olmadığı için kendimi hep kötü hissettim ve babandan sonra...." Sesi kesiliyor ve yutkunuyor. "Ama şimdi her şeye rağmen sana bir kardeş vermeyi başarmışım gibi hissediyorum."

Oh, Tanrı aşkına.

Kalbim sıkışıyor. August'un yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu kesinlikle olmayacak.

"Oh," diyor August, sesli bir şekilde yutkunarak. Yutkunduğunu durduğum yerden duyabiliyorum ve sonra elini saçlarında gezdiriyor.

"Evet, Emery... o harika."

Siktir et onu.

Bu durumda *harika* iyi bir kelime değil. Ona çok seksi olduğumu ve ellerini üzerimden çekemediğini söylemeli.

"İkinizin iyi geçinmesine çok sevindim. Biliyorum...." sesini alçaltıyor ve ağzından çıkan kelimeleri duyamıyorum ama da gerek yok. Çünkü görebiliyorum.

August'un nasıl solduğunu, ayaklarının nasıl kaydığını görüyorum. Ve aslında duymadan verdiği kararı görüyorum.

Kahretsin, eğer midem .

Bir an sonra annesini kucaklamak için içeri çekiyor ve içimdeki iyi her şeyin akıp gittiğini hissediyorum ve geriye kalan tek şey en küçük ışık şeridi, belki de her şeyi yanlış okuduğuma dair bir umut çekirdeği.

Ama köşeyi dönüp beni gördüğünde, o ışık parçasının yavaşça siyaha dönüştüğünü hissediyorum.

"Kahretsin," diyor, elini saçlarında gezdirirken ve bu sefer gerçekten de saçları biraz dağınık. Kötüye alamet. Çok, çok kötü.

"Konuşmamız gerek," diyor sessizce, beni yatak odasına çekip kapıyı kapatıyor. Titreyerek nefes alıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor.

"Üzgünüm, Em. *Kahretsin*, ama bunu yapamam. Bu... bu bitmeli."

Evet, o şerit gitti. Puf. Güle güle.

"Ne? Neden?" Sormak zorundayım.

"Koridordaydın, değil mi? Duydun."

"Evet, yani? Ne olmuş yani? Kardeş olduğumuzu sanıyor. Ona bundan daha fazlası olduğumuzu söyle. Anlayacaktır. O iyi biri."

August başını sallar. "Ben... yapamam. Henüz yapamam. Hazır değilim." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Lanet olsun, gözlerim yanıyor.

"Tamam."

"Siktir, Em. Özür dilerim."

"Evet."

"Em, bana bak," diyor ama bakamıyorum. Bakamıyorum. O seçimini yaptı. Lex haklı. Silahlarıma sadık kalmalıyım ve eğer ona bakarsam, pes ederim. Parçalara ayrılır ve teslim olurum. Sonra da bunun için kendimden nefret ederim.

Bunu annemle defalarca yaptım. Kendimi ona verdim ve o kalbimi kırdı.

Bunu tekrar yapamam.

Onu bu kadar çabuk içeri almam benim hatam. Büyük, çirkin bir hata.

"Hayır, teşekkürler. Yapmamayı tercih ederim. Sen seçimini yaptın ve ikimiz de bununla yaşamak zorundayız."

"Em, lütfen," diyor, sesi çatlayarak.

Başımı sallıyorum, yere bakıyorum, yenilmiş ve kızgınım. Mırıldanıyorum, "Bana bir iyilik yap. Benden uzak dur."

İKİNCİ BÖLÜM

1 Ay Sonra

YEDİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS

("Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum içkimden bir alıp en iyi arkadaşım Magnus'a bakarak. Onun dairesindeyiz video oyunları oynuyor ve şarap içiyor. Magnus şarap içiyor. Ben Jack and Coke içiyorum ve ekranda öldürülüyorum.

Geçen ay kalbimin hissettiği gibi. Ama bu çok acınası bir durum çünkü hepsi benim seçimimdi. O zaman bunun doğru bir karar olduğunu düşünmüştüm ama günler haftalara dönüşürken artık emin değilim. Aklımdan yüzlerce kez geçirdim ve doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, bir hata yaptığıma dair içimde bir his olduğu.

Magnus'un kaşları kalkıyor ve bana doğru eğiliyor, kumandası bir anda unutulup kucağına atılıyor. "Oh, tatlı bebek İsa'ya şükürler olsun. Uzun zamandır bir sır saklıyorsun ve bunun ne olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Sem bana sabırlı olmam gerektiğini söyledi, ama biliyorsun ki ben uzun boylu olduğum kadar sabırlıyım."

ve içkimden uzun bir yudum daha alıp ona bakıyorum. "Kocan nerede?"

"İşte. Yakında evde olur. Yani, her şeyi anlatmak için biraz zamanın var. *Tüm kirli, sulu detayları*. Ve sana söyleyeyim, hepsini istiyorum, August."

Kumandamı yere bırakıp koltuğa yaslanıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Kahretsin, nereden başlasam ki? Bütün bir ay bok gibi geçti. Pekmezin içinde debeleniyormuşum gibi hissediyorum. Zaman çok yavaş ilerliyor ve kafam pek çok şey hakkında çok karışık.

"Yani, zaten tahmin etmişsinizdir... ama Emery ve benim karda mahsur kaldığımız zamanı hatırlıyor musunuz...?"

"Nasıl unutabilirim ki? Öldüğünü sanmıştım. Ve sana hatırlatmama izin ver, bana geri dönmek için tatlı zamanını kullandın.

Asla ama *asla* unutmayacağım."

Ona bakıyorum ve *devam et* der gibi elini sallıyor. "Evet, şey... orada bir şey oldu...."

"Oh, evet! Lütfen bana ikinizin bir uyku tulumunu paylaştığınızı söyle. Zorla yakınlık ateştir."

Magnus yüzünü yelpazeliyor, kızarmış görünüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kendine gel, Mag. Yeterince sevişmiyor musun yoksa?"

"Tanrım, hayır. Sem her zaman azgın ve kığım iki kat ağrıyor, ama bu benimle ilgili değil. Bilmek istiyorum. Hayatta kalmak için çıplak sarıldınız mı?" diye soruyor bana doğru eğilerek. "Söyle bana. Bana yalan söyle. Sadece evet de."

Zihnimde Emery'nin üstümde olduğu, kalçalarının içime girdiği, dilinin ağzımda olduğu görüntüler canlanıyor. Kığım da. Her şey bir uyku tulumunu paylaşmaktan çok daha fazlasıydı. Ve en iyi arkadaşımın bunu gördüğünü biliyorum, yanaklarımın hayal meyal nasıl pembeleştiğinden.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, tabii ki öyle yaptık. Sıcak kalmamız gerekiyordu.

Hava buz gibiydi."

"Biliyordum!" Magnus inliyor. "Bunu görebiliyorum. İkiniz sarmaş dolaşsınız.

Dahası da var. Bana daha fazlasını anlat."

"Şey, sonra bazı şeyler oldu ve biz... şey, sana söylersem... bunu kendine saklamamı istiyorum."

Magnus şu anda neredeyse kucağımda, gözleri kocaman. Nefesini mi tutuyor? Morarmaya başladı.

"Tanrım, nefes al dostum," diyorum küçük bir atarak. "Ve evet... biz... bilirsin, birkaç çizgiyi aştık."

Magnus yüksek sesle nefes verir. "Seni küçük sürtük. *Biliyordum* amına koyayım. Ne zaman onu sorsam kızarıyorsun. Suçlu bir koro çocuğu gibi görünüyorsun."

Alay ediyorum. "Alay etmiyorum. Ve yüzüm kızarmıyor."

Magnus heyecanla ellerini çırpıyor, beni dinlemiyor bile. Tanrım, işte geliyor.

"Nasıldı? Dövmeler vücudunu tamamen kaplıyor mu? Aletinde de var mı? Öpüşme nasıldı? Çünkü onu öpüşürken gördüm ve oof, çok ateşli. Sanki diliyle ve dişleriyle şu şeyi yapıyor..."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve her şeyi düşünüyorum. Haftalardır bunun hayalini kuruyorum. Acı ve ihtiyaç içinde uyanıyorum ve o orada değil. Acımasızlık bunu tarif etmenin bir yolu. Ama aynı zamanda, silahlarına sadık kaldığı için onunla gurur duyuyorum. Emery onu saklamayacak birini hak ediyor. Benden daha güçlü, daha iyi birini hak ediyor.

"... evet. İyiydi."

Magnus ellerini çırpmayı bırakıyor ve dönüp bana bakıyor. "İyi mi? Tüm söyleyeceğin bu mu? İngilizce sözlükteki tüm sıfatlar arasından seçtiğin bu mu?"

"Şey, bilirsin, iyiden de öteydi." "Bu daha da kötü. Başka bir tane seç."

"İyi, hayatımı değiştirdi, tamam mı?"

Magnus şimdi zıplıyor. "Çok daha iyi. Peki, hepiniz ne yaptınız? Bana işin içinde dil olduğunu söyle. Oh, lütfen bana penis hareketi olduğunu söyle."

Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum. "Evet. İkisi de vardı."

"Oh evet!" Koltuktan fırlıyor ve tuttuğu takım gol atmış gibi yumruğunu havaya kaldırıyor. "Biliyordum. Emery sana sanki içinde yaşamak istiyormuş gibi bakıyor."

Gözlerimi arkadaşşıma dikip onu oturması için geri çekiyorum. "Öyle değil."

"Çok seviyor," diye cevap veriyor ve beni dürtüklüyor. "Sana aşık gibi. Duygularını itiraf etti mi? Bana itiraf ettiğini söyle."

Elini geri ittim. "Yapmadı. İşler yolunda gitmedi... Benim gitmem gerekiyordu...."

Sesim kesiliyor ve Magnus bana doğru eğiliyor, gözleri yumuşuyor. "Ne oldu?"

"Anneme bizden bahsetmem gerekiyordu ama bunu yapamadım. Söyleyecektim. Gerçekten yapacaktım ama sonra annem bazı şeyler söyledi ve onu hayal kırıklığına uğratacakmışım gibi hissettim. Yapamadım. Yani evet, oldu ama artık bitti."

Ve kahretsin, ona söylediğimde Emery'nin yüzündeki ifade. O görüntüyü beynimden silmek isterdim. Çok üzgün görünüyordu. Onu incittiğim için nefret ediyorum. Ona asla zarar vermeyeceğimi söyledim ama yine de yaptım.

Magnus uzanıp elimi tutuyor ve sıkıca kavlıyor.

"İyi misin?"

Yutkunuyorum ve sonra içkimden büyük bir yudum alıyorum.
Kavruldum. "Peki."

"Oh, siz heteroseksüel erkekler. Hep şöyle iyisiniz, böyle iyisiniz... Bekle, şimdi de erkeklerden mi hoşlanıyorsun? Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Sadece kadınlardan hoşlandığını sanıyordum."

Tek yapabildiğim omuz silkmek çünkü bunu saatlerce analiz ettim ve hala beynimde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Neden ilk seferinde onu öptüm? Neden bunu yapmaya devam ettim? Bunu istemem dışında bir açıklamam yok.

Onu istedim.

Onunla ilgili o kadar ilgi çekici bir şey vardı ki gözlerimi ondan alamıyordum. Ve geçtiğimiz her çizgi çok iyiydi, buna değerdi.

"Ne olduğumu bilmiyorum ama muhtemelen bu noktada heteroseksüel değilim.

Tüm sonra olmaz."

"Tamam, tamam, bu gerçekten büyük bir mesele değil, bilirsiniz işte, *hayatın* düzeni içinde. Demek istediğim, savaşlar ve açlık var, bu yüzden cinsel tercih büyük bir şey değil. Bunu etiketlemek zorunda değilsin. Önemli olan senin iyi görünmen." Bana doğru eğilip yüzümü inceliyor. "Sağlam görünüyorsun. Büyük bir kimlik krizi yok, değil mi?"

"Hayır... Hoşuma gitti Mag."

"Bu çok iyi. Peki bittiğinden beri onunla mu?"

"Hayır," diyorum göğsümü ovuşturarak. "Bu konuda gerçekten üzgündü.

Bana uzak durmamı söyledi, ben de öyle yaptım."

Zihnimde, sekiz saatlik yolculuk boyunca vücudu huzursuzca kıpırdayan ama ağzı tamamen kapalı olan Emery'nin eve dönüş yolculuğundaki istenmeyen sahnesi canlanıyor. Benimle tek kelime bile konuşmamıştı.

Bu bir işkenceydi.

Onu Lex'in dairesine bıraktığımda, Emery veda etmek için yüzüme bile bakmadı. Sadece spor çantasını aldı ve içeride kayboldu.

Sonra aklım üç gün öncesine gidiyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Emery'yi dersten sonra şehrin karşısındaki bir kafede görmüştüm ve yanında uzun boylu, sırık gibi, gümüş saçlı bir adam vardı. Adam alışılmadık bir şekilde çekiciydi, kollarında ve boynunda yılan gibi kıvrılan dövmeler ve yüzünde piercingler vardı. İkisinin birbirlerine yaslanmalarını izlerken hissettiğim çaresizlikten nefret ediyordum,

Emery'nin ona gülümsemesi. Adam Lex olabilirdi, ama ya değilse? Bunu bilmeme imkân yoktu. Öyle olsa bile, Lex'le bir geçmişti olduğunu biliyordum; yine birlikte yatıyor olabilirlerdi. Sonra Emery bana doğru döndü ve gözleri benimkilere takılınca ısıltılı gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı.

Bunca zamandır mutsuzken, onu özlerken, onun başka bir adamla mutlu ve huzurlu olmasını izlemeye devam edemezdim.

Ben de içimi bırakıp çıktım. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım.

Onun hayatına devam ettiği ya da en azından etmeye çalıştığı çok açık, bu yüzden benim de denemem gerekiyor. Bu işin peşini bırakmalıyım. Her ne kadar öyle hissetmesem de kendime böylesinin daha iyi olduğunu söyleyip duruyorum.

Magnus bana bakıyor ve sonra soruyor: "Ama eninde sonunda onu görmek zorunda kalacaksın, değil mi? Ondan *sonsuza kadar* kaçamazsın. O senin ailen."

Kahretsin, yapabilseydim, yapardım. Özellikle de onu başkasıyla gördükten sonra. İşte bu yüzden en başta bunun olmasına asla izin vermemeliydim. Onu *ben olmayan* biriyle görmek *beni* perişan edecek. Gümüş saçlı adamı Noel'e ya da doğum gününe davet ettiğini düşünsene. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Evet, ama yeterince zaman geçerse... her şey yoluna girecek," diye yalan söylüyorum. "İdare ederiz. Aptalcaydı. Bir hataydı. Bir daha olmayacak."

Magnus ikna olmuş görünmüyor çünkü ben bile kendimi ikna edemiyorum. Tam ağzını açıp bana bunu söyleyecekti ki kilit tıkladı ve Sem kapıda belirdi. Cüssesi yüzünden neredeyse her şeyi kaplıyordu. Anahtarlarını yere bırakıp Magnus'a doğru bir hamle yapıyor ve onu kaldırıp göğsüne .

"Maggie," diyor sanki onu bir yıldır görmemiş gibi.

Tanrım, bu adam takıntılı.

Sem başını çevirip bana selam verdikten sonra en iyi arkadaşımın ağzına uzun bir öpücük konduruyor. Ben de utanmadan izliyorum çünkü bu bana Emery'nin bana yaslanışını, o şişmiş, ıslak dudakların benimkilerin üzerinde gezinişini hatırlatıyor.

Magnus sadece genişçe gülümser ve kızarır. "Tamam koca adam, misafirimiz var. Bunu daha sonrası için işaretleyelim."

Sonunda ikisi de nefes nefese uzaklaştığında ayağa kalkıp ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Evet. Bu benim . Gitmeliyim."

"Hey, hayır, zorunda değilsin. Yemeğe kal," diyor Magnus, dönüp bana bakarak. Yüzü biraz buruşmuş ve Sem'in yüzünü kocasının boynuna bastırarak onu içine çektiğini görüyorum.

"Hayır, siz ikinize iyi eğlenceler. Ben eve dönerken yemek yerim."

Magnus itiraz etmeye başlar ama Sem çoktan onları yatak odasına götürmektedir.

"Seni arayacağım," diye bağıyor Magnus arkamdan. "Bunu tartışmayı bitirmedik. Bu çok, çok önemli-" sesi kesildi. Muhtemelen Sem'in ağzından. Bu adam ciddi tuhaf, ama en iyi arkadaşşıma karşı inanılmaz derecede korumacı, bu yüzden hak ettikleri sonsuz mutluluğa kavuştuklarına sevindim.

Sürüne sürüne arabama gidiyorum ve doğruca eve gidip yatak odamda debelenmek yerine, vuruş kafeslerine gidip omuzlarım ağrıyana kadar toplara vuruyorum. Ancak bitkin düştüğümde nihayet eve gidiyorum. Anneme gerçeği söylemeli miydin diye düşündüğüm o uzun geceden korkuyorum.

Ama sonra Emery'nin hayatına devam ettiği gerçeğini düşündüm. Muhtemelen bir şey söylemediğim iyi oldu. Belki de ben onun için sadece geçici bir kolaylıktım ve ilgisini kaybetti. Ya da belki de içinde bulunduğumuz hayatta kalma durumu yüzünden birbirimize bağlanmıştık.

Yavaşça araba yolundan çıkıyorum ve anahtarlarımı karıştırarak içeri giriyorum. Tanrım, huzursuz bir uykuya dalmadan önce önümüzdeki birkaç saat boyunca ne yapmam gerekiyor? Nasıl batırdığımı mı düşüneyim? olsaydım şimdi ne yapıyor olurdum acaba?

Ama oturma odasına girip kanepede kimin oturduğunu gördüğümde tüm bunlar dağılıyor. Göğsüm o kadar daralıyor ki nefes almak için iyi bir yol bulamıyorum.

Gözlerimiz çarpışırken ağzım açılıp kapanıyor. O lanet gözler.

"Bakın kim ," diyor annem, Emery'nin hemen yanına tünemiş.

"Ben de tam seni aramak üzereydim."

Tek söyleyebildiğim "Uh," oldu.

Onun elini tutuyor ve sonra ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor.

"Çok üzgünüm ama daha fazla bekleyemem. Thomas'ı işten almam gerekiyor ve sonra dışarı çıkacağız." Sesini alçalttı ve bana, "İptal etmemizi ister misin? İyi görünmüyor."

Kanepede kıpırdanan Emery'ye bakıyorum, ağzından bir lolipop çubuğu sarkıyor. Harika görünüyor. Belki biraz daha yorgun ama ciddi bir şey yok. Tam bir imaj.

"Hayır, her neyse ben halledebilirim. Sen git arkadaşlarınla eğlen."

Annem beni kucakladıktan sonra Emery'nin yanına gidiyor ve eğilip kollarını ona doluyor. Emery bu hareket karşısında sertleşiyor ama annemin kolunu nazikçe okşuyor.

"Yarın akşam ikimiz de evde olacağız. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara" diyor annem.

Emery'yi yalnız bırakmaya isteksizim, belki biz konuşmaya fırsat bulamadan kaçır diye. Ama yine de annemin eşyalarını arabasına taşımasına yardım ediyorum. Sonunda arabasıyla uzaklaştığında, küçük oturma odasında bir ileri bir geri volta atan Emery'ye dönüyorum.

Şekeri ağzına atıp çıkarıyor, dudakları kıpkırmızı. Bu görüntünün tanıdıklığı karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir tutam saç yanağına düşüyor ona doğru bir adım atıp kulağının arkasına sıkıştırma dürtüsüyle savaşıyorum. Açıkçası, sadece ona dokunmak, onu içime çekmek istiyorum. Onu nasıl bu kadar çok özlediğim beni çok etkiliyor.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Dilim aniden çok kalınlaşmış gibi hissederek soruyorum. Kelimelerim neredeyse birbirine karışıyor. Az önce ne dediğimi anlaması bile şaşırtıcı.

Emery bana baktı ve "Seni birkaç gün önce gördüm." dedi.

"mü?" Sakin görünmeye çalışarak soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Evet, August. Birbirimizi gördük. Ve sen kaçtın."

Yanaklarım alev aldı. Yakalandım. "Hayır. Ters yöne doğru yürüdüm.

Arada fark var."

"İçkinizi tezgahın üzerinde bırakmışsınız. Tamamen doluydu. Lex içti. Dedi ki, 'Emery, bu boşa gitmemeli. Appalachia'da açlıktan ölen çocuklar var.' Sonra da höpürdeterek . İçkiyi. Bıraktığın içkiyi. Kaçtığında."

Omuz silkiyorum, nabzımı kulaklarımda hissediyorum. Oh, kahretsin. Demek Lex buydu. Ara sıra becerdiği adam. Şimdi de onunla mı yatıyor? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ne olduğu önemli değil."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırıp derin derin nefes alıyor. "Neden kaçtın lan sen?"

Yutkunuyorum ve bir elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Çünkü Em, bana uzak durmamı söylemiştin. Hatırladın mı?"

Emery bana göz kırpmıyor ve sonra kaşlarını çatarak bana doğru yürümeye başlıyor. Elleri aniden saçlarımda ve sanki bana değil de saçlarıma kızmış gibi hırslayarak saçlarıma karıştırıyor.

Ve geri adım attığında lolipopu tekrar ağzına sokup çıkarıyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Ne oluyor be?" Nefes nefese kaldım. "Bunu neden yaptın?"

"Kendimi daha iyi hissetmek için. Artık insan gibi görünüyorsun."

Bir elimi tekrar içinden geçiriyorum ve Emery ona bakıp başını sallıyor. "Siktiğimin droidi."

"Bana ne dedin?" diye sordum.

"Bir droid. Bir bot. Bir çeşit cyborg. İşte sen busun, seni duygusuz pislik."

Ona bakıyorum ve sonra elindeki şekeri yüksek sesle çıtırdatmaya başlıyor. "Neden... Neden ki?" Takip bile edemiyorum

Düşünce treni. Farklı bir boyutta iletişim kuruyor.

"Sen. Beni baştan çıkardın ve sonra terk ettin. Ve bunun için üzgün görünecek kadar bile insanlıktan nasibini almamışsın. Ayırdığımız süre içinde en azından biraz daha az güzelleşebilirdin. Gecenin üçünde sarhoşken beni arayıp sonsuz sevgini itiraf eden tutarsız bir sesli mesaj bırakma nezaketini bile göstermedin. Ne oluyor, August?"

"Bana uzak durmamı söylemiştin!"

"Ve sonra beni gördüğünde kaçtın. Bir şey bile söylemedin.

Merhaba!"

"Yine uzak dur demiştin!" Bağırmıyorum ama lanet olsun. istiyorum. Neden bu? Neden bu kadar kafa karıştırıcı?

"demek istemedim!" Şimdi nefes nefese ve şeker çubuğunu önünde bir silah gibi tutuyor. "Öyle demek istedim ama

Gerçekten!"

"Benden ne istiyorsun, Em?" diye sordum. "Sadece ne istediğini söyle. Söyle bana."

Emery ayağını yere vuruyor ve bağıyor, "Birinin bana yardım etmesini istiyorum.

bir kez olsun *benim* için savaş, lanet olsun."

Nefesim beni bir anda terk ediyor ve sönüyorum. Olduğum yerde donup kaldım. Sessizlik aramızdaki uçurumu dolduruyor.

"Bunu söylediğimi unut," diyor, omuzları çöküyor. "Buraya bunun için gelmedim... Geldim çünkü... Kahretsin, neden geldim?"

Cebine uzanıp bir parça şeker çıkarıyor el yordamıyla alıyor. Yere düşüyor ve küfrediyor.

"Em," diyorum ona doğru ilerleyerek. Gözleri hâlâ yerdeki şekerde ama almak için hareket etmiyor. Kıpırdamadan duruyor, gözlerini kırıştırıyor.

"Em," diyorum usulca ve sonra uzanıp yüzüne hafifçe dokunuyorum.

Tanrım, ona tekrar dokunmak.

Nefesi biraz kesik kesik geliyor ve o büyük, kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor. Dökülmemiş gözyaşlarıyla cam gibiler ve kalbim ikiye ayrılıyor.

"Özür dilerim. Bilmiyordum...."

Elimi kendisinden uzaklaştırıyor.

"Nasıl yapabildin? Akıl okuyan biri değilsin. Ve uzak durmanı istedim, ama gerçekten değil. Fiziksel olarak gitmiş olsan bile, yine de kendini belli etmeyi başardın. Nasıl hem bu kadar sessiz hem de bu kadar gürültülü olabiliyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sen neden ?"

"Oh, *çok sinir bozucusun*. Yani Thomas'ın aniden Lex'lere gelip yemeğe çıkmak istemesi senin işin değil miydi? Ya da gizemli bir şekilde aile terapisine yeniden başlamak istemesi? Ya da lanet olası insülin pompası ve glikoz monitörü? Hepsi senin işin değil miydi, August?"

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Bunu sen yaptın, değil mi? Bu kadar mükemmel olduğun için seni sikeyim. Sen böyle şeyler yaparken ben nasıl hayatıma devam edebilirim? Başka biri nasıl seninle boy ölçüşebilir ki?"

Ellerimi kazağımın ceplerine sokmak zorunda kalıyorum çünkü ona tekrar uzanmak istiyorum ama o bunu istemiyor. İstemiyor.

ona dokunmamı istiyor.

"Ben sadece... bu gece bu yüzden geldim. Size teşekkür etmek ve bu kadar harika olmayı bırakmanızı söylemek için çünkü buna dayanamıyorum. Ve kaba olmaman gerektiğini söylemek için. Ve beni şehrin öbür ucundaki bir gördüğünde selam söyle. Çünkü ben hâlâ varım August. Sen öyle olmamı istesen bile ben hayalet değilim."

Oflayıp pufladıktan sonra telefonu çalıyor ve ona bakıyor. "Lex burada. Gitmek zorundayım."

"Bekle," dedim. "Kalabilirsin...."

"Eğer kalırsam, pişman olacağım bir şey yaparım." "Pişman mı ?

Üzüntüyle iç çeker ve mırıldanır, "Hayır, sorun da bu zaten."

Avuçlarının topuklarını şakaklarına bastırıyor ve gözlerini kapatıyor. Pantolonunun cebindeki telefonunun vızıltısını duymazdan gelerek birkaç kez nefes alıp veriyor.

Lex. Ona mesaj atıyorum.

Nefesim küçük pantolonlar halinde çıkıyor ve onları tutmak için yutkunuyorum.

"Sen... sen onu beceriyor musun?" Sormayı başarıyorum ve Emery'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne?"

"Lex. Yine birlikte misiniz?"

Emery başını sallar, "Hayır, tabii ki hayır. Hâlâ başka birine takılmış durumdayım."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve etrafımdan dolaşarak ön kapıya doğru ilerliyor. Durdu, eli kapı kolundaydı ama arkasını dönmedi.

"Sadece... Tüm bunları söylemek zorundaydım ve şimdi daha iyi hissediyorum. . Aslında biraz daha kötü hissediyorum ama bunun nedeni...." Sesi kesiliyor ve sonra kapıyı açıyor, ben de onu takip ediyorum. Çünkü henüz gitmesine izin veremem.

Daha fazla zamana ihtiyacım var. Sadece birkaç saniye ya da bana vereceği herhangi bir şey. "Çünkü neden?

"Bu noktada seni gerçekten ilgilendirmez," diyerek dışarı çıktı.

"Seni geçireyim," diyorum ve Emery alay ediyor.

"Tanrım, kendine engel , değil mi?"

Soğuk rüzgâr çıplak kollarına çarptığında titriyor ve ben de hızlıca kazağımın fermuarını açıp silkeleniyorum.

"Al," diyorum ve ona uzatıyorum.

Emery tökezleyerek verandada duruyor ve aramızda asılı duran giysilere bakıyor.

", Em. Üşümüştün. Al şunu." Ona doğru ilerliyorum ve kazağı omuzlarına geçiriyorum. Bana yavaşça göz kırpmıyor, sessizce kollarını kollardan geçiriyor ve ben de fermuarını çekiyorum. Ellerim yakasında duruyor ve .

Gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Daha iyi misin?" Ben soruyorum ve Emery sadece derin bir nefes alıyor.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandı ve sonra benden uzaklaşıp bekleyen arabaya doğru yürümeye başladı.

Evet.

Yanlış seçim yapmışım. Lanet olsun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

EMERY

"W bu o mu?" Lex sırtarak soruyor. Gümüş rengi saçları sahte bir şal şeklinde toplanmış ve üzerinde siyah pantolon, parlak mor bir bando tişörtü ve savaş botları. Bana doğru eğilirken ellerinden biri direksiyonun üzerinde rahatça sallanıyor. Dudak halkasını ağzına götürüyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Oydu, değil mi? Şu yakalanması zor üvey kardeş? Onu kafeden hatırlıyorum. Tanrım, bu adamın içki konusunda harika bir zevki var."

Pislik. Bu işin peşini bırakamıyor, tek arkadaşım olduğu için her şeye burnunu sokabileceğini sanıyor.

"Neden daha sık mastürbasyon yaptığını anlıyorum. Çok ateşli. Sonrasında neden ağladığını da anlıyorum. Ben de ağlardım. *Bunu* yaşamış olmak çok iç karartıcı ve şimdi..." avucuna üflüyor ve kaşlarını çatıyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kıpkırmızı. "Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Hayır, yani ciddi. Çalışmalısın. Nasıl oldu da bir yıldır bu adamın etrafındasın ve hala onu uçurmadın? Dev gibi yürüyor."

Tırnağımı çiğniyorum ve en iyi arkadaşıma bakıyorum çünkü evet, August'un aleti mükemmel sayılır. Ama Lex'in bunun hakkında konuşmasını istemiyorum. Hatta düşünmesini bile. Bu onun değil. Benim. Sayılır. Bir dakikalığına öyleydi.

"Hayatında bir kez olsun kendi işine bakabilir misin?" "O adam dünyada yaşarken bunu nasıl yapabilirim ki?"

O , " Lex arkasına yaslanır ve inler.

Ona ters ters bakıyorum.

"Ve çok iyi birine benziyor. Vay be. Hatta gerçek sırtındaki kazağı sana verdi, seksen yaşında bir büyükanneymiş gibi üzerine örttü. Acı kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağladı. İnsanlığa yeniden inanmamı sağladı."

"O böyle biri işte. değil. O doğmuş."

Lex bir kaşını kaldırıyor ve sonra koluna hafifçe vuruyor. "Nasıl istersen, Eminem. Unutma ki geçen hafta kızardığında bana her şeyi anlatmıştın. Ağlıyordun ve hislerin olduğunu söyledin...."

Oflayıp ondan uzaklaşıyorum ve yerdeki poşetten bir paket Sour Punch Straws çıkarıyorum. Midem ağrıyor ama sadece şu anki ruh halimi yansıtan bir şeyler yemek . Kan şekerim de son zamanlarda çok yüksek. Sadece son birkaç gündür kontrol altına almayı başardım.

Lex elini uzatıyor. "Yeşil olanları bana ver. O zavallı kışını buraya kadar getirdiğim için bana borçlusun."

Lex'e iki tane yeşil uzatıyorum ve ikisini de ağzına tıkıyor. "Tanrım, çok güzel."

Bir tanesini dişlerimle parçalıyorum ve çiğnerken başımı arkaya yaslıyorum.

"Peki, bu akşam için planın ne? Yastıklara sarılıp ağlamak mı? Mutfakta karşılıklı mastürbasyon seansı mı?"

"Tabii ki hayır."

"Demek kendine bazı standartlar edinmişsin. Aferin sana. Zaten planlarım var. Ve sen etrafta dolanıp durmadan Radiohead dinlerken seninle takılmaktan daha eğlenceli. Kahretsin, bu bok iç karartıcı."

"Planlar mı? Kiminle?"

"Huzurevindeki bazı yaşlı hanımlar. Beni evlat edindiler. Sperm donörüne kocaman bir f-you olarak soyadlarından birini almayı düşünüyorum. Ne dersiniz?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da bana sırtıyor. "ama, kıskançlık yapma. Seni bir ara davet edebilirim ve hep birlikte takılabiliriz. Bu hafta onları video oyunları ile tanıştırdım. Çok komik. Doksan yaşında büyük bir büyükannenin *Grand Theft Auto* oynadığını görene kadar gerçekten yaşamamışsın demektir."

Sadece ona bakıyorum ve hayatında ne halt ettiğini merak ediyorum. O bir gizem. Tam onu çözdüğümü düşündüğümde, gidip o kadar beklenmedik bir şey yapıyor ki, onun hakkında bildiğim her şeyi sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

Birkaç dakika sonra Lex beni onun evine bıraktı.

"Hayatımı sikeyim," diyorum boş daireye girip kanepeye uzanırken ve yüzümü August'un bana verdiği kazağa çevirirken. Öylece uzanıyorum ve onu soluyorum.

Bu koku. Tanrım, şimdiden sertleşmeye başladım. Yani, bir aydır umutsuzca onu unutmaya çalışırken sertleştim. sonsuz acının yerini hiçbir şey dolduramadı.

Ve onun yerine başka birini koymak istemiyorum. Henüz değil. Çok acı verici olsa da bunu biraz daha sürdürmeliyim. Başka biri için hazır değilim.

Yana kayıyorum ve duvara bakıyorum. Pek çok pişmanlığım var ama bunlardan biri onun evine habersiz gitmek. Oraya gitmemeliydim. Uzak durmalıydım ama bakışlarımız kafede çarpıştığında zombi kalbim yeniden çalışmaya başladı.

Bunca haftadır ortalıkta rağmen.
Pek sayılmaz.

Thomas iki hafta önce Lex'in dairesine gelip beni yemeğe davet ettiğinde, bunun August'un işi olduğunu biliyordum. Bunun olmasını o sağlamıştı. Lex öğle yemeği boyunca babamla flört ederken *onu* düşünmeden edemiyordum.

Ve geçen hafta Thomas'tan insülin pompası ve glikoz monitörü siparişi için gelen telefon.

Kanepeyi yumrukluyorum ve inliyorum. "Lanet olsun. Orospu çocuğu!"

Kahretsin. Bununla başa çıkamam. Neden bu kadar zor? Neden gitmesine izin veremiyorum? Neden en gitmesine izin verdim ki?

Çok aptalca.

Telefonum hayal kırıklığı içinde nefes alıyordum.

Lex: Seni duyabiliyorum. Topla kendini.

Beni izlemeyi kes, sapık.

Lex: Elimde değil. Her yerde kameralar var. Bana Sauron de.

Duvarları kapatıyorum ve telefonum tekrar çalıyor.

Lex: Kaba.

Lex'in beni gözetlemesine katlanamıyorum, her zaman bir sürüngen gibi izliyor. Bu yüzden kendimi zorlayıp dairesinden çıkıyorum. O her hareketimi analiz etmeden *hissetmek* için alana ihtiyacım var. Bir Uber çağırıyorum ve daha fazla düşünmeden August'un evinden bir blok ötede oluyorum. Yolda gökyüzü açıldı ve şimdi bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Şoföre "Tam burada," diyorum ve arabadan inip son durağıma doğru ilerliyorum.

Bunu yapmamalıyım ama uzak duramıyorum.

Evin yanından dolanıyorum, çitin üzerinden atlıyorum ve sonra penceresinin önünde duruyorum. Eminim bu takip olarak nitelendirilir. Bir sosyopata dönüştüm, ama umursamayacak kadar çıldırmış durumdayım. Kendimi toparlamak, ona yakın olmak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var, sonra eve gideceğim.

Bu delilik. Ama tüm bu durum zaten delilikti ve ben yine de yaptım.

İç tartışmamın tam ortasındaiken aniden pencere kırılarak açıldı ve August dışarı baktı.

"Bu da ne, Em?" diye homurdanıyor, paravanı açıyor ve pencereyi gidebildiği kadar yukarı kaldırıyor. "Sem gibi ortalıkta dolanıp ne halt ediyorsun? Aslında ilk başta seni Sem sandım - Magnus'un burada olduğunu düşündüğünü ve kıskançlık krizine girip beni geldiğini sandım."

Pencereden tökezleyerek geçerken dişlerim gürültüyle takırdıyor. Ahşap zeminde kayıyorum ve suyun vücudumdan aşağı damlayıp ayaklarımın yanında birikmesini izliyorum. Yaptığım dağınıklığa bakıyorum ve bunun hayatımın lanet bir metaforu olduğunu fark ediyorum. Merhaba, ben Emery Evans ve bir bağımlıyım.

Kendi aile üyeleriyle öpüşme bağımlısı olan kişiler için destek grupları var mı?

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor August, benim -onun- kazağımın fermuarından tutup omuzlarımdan çekmeme yardım ederek. Bir gümbürtüyle yere düşüyor. Ses odanın içinde yankılanıyor ve ben irkiliyorum.

Doymuş durumdayım ve titrememi durduramıyorum. Bunun tamamen soğuktan kaynaklandığından bile emin değilim; sanırım beynim sadece

Şoka girmek bu an için uygun bir eylemdi. August'un elleri üzerimde, gömleğimi başımdan sıyrıyor.

"Neden ön kapıyı kullanmadın?" diye soruyor.

"Ailelerimiz. Onlarla konuşmak istemedim," diye mırıldanıyorum o çömeli pantolonumu çıkarmama yardım ederken.

"Annem sana hafta sonu için gittiklerini söylemedi mi?"

"Bilmiyorum. Benimle konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Konsantre olamadım," diye mırıldanıyorum, parmaklarını boxer'ımın bel bandına geçirip aşağı çekerken.

Sıcak nefesi yarı sertleşmiş aletime çarpıyor ve kafamdan binlerce senaryo geçiyor ama ayağa kalkıp bir battaniyeye tutunup omuzlarımın üzerine çektiğinde aynı hızla dağılıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Evet." Ama anlamıyor. Ne demek istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Yanımda olduğu için daha iyiyim. O, hayatım boyunca özlemimi çektiğim sıcaklık. Onu elde edene kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ve sonra onun izlemek zorunda kaldım.

"Tamam. Eşyalarını kurutucuya koyacağım," diyor ıslak giysi yığınımı kollarının arasına alarak. "Sonra konuşabiliriz."

Alt dudağımı dişliyorum çünkü ağzımı açmamı ve dinlemeye değer bir şeyler söylememi istediğinde ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Hemen dönerim," diyor, ama ben peşinden koşuyorum, garaja girerken arkasından sessizce yaklaşıyorum. Islak çamaşırları kurutucuya atıp izliyorum. Makinenin kenarına yaslanıyor ve o güzel yeşil gözleriyle beni içine çekiyor.

"Yaklaşık elli dakika sonra hazır olacaklar," diyor.

Bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırarak başımı sallıyorum. Beni kolayca hipnotize edebileceğini, iradesine boyun eğdirebileceğini hissediyorum.

"Evet, tamam."

"Hadi içeri girelim. Burası daha sıcak."

Oturma odasına doğru ilerlediğimde August kanepeden mavi bir örtü alıp omuzlarıma ve beni da sarıyor. Çenemin hemen altına sıkıştırıyor ve sonra parmaklarını yüzümde gezdirerek ıslak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Kendime engel olamayıp ona doğru eğildim.

"Em, gelebilir miyiz? Neden buradasın?"

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Cevabı bilmiyorum. Bilseydim bile söylemezdim.

"Hadi, bunu benim odamda konuşalım. Orada yorganın altına oturabilirsin," diyor usulca ve bir elini belime koyuyor. Battaniyelerin arasından zar zor hissedebiliyorum ama orada olduğunu biliyorum. Beni kısa koridorda yönlendirirken yumuşak, güven verici bir baskı uyguluyor. Yatak odasına girdiğimizde, yorganı yatağından uzak tutuyor.

"Ben... Ben hiçbir çizgiyi aşmayacağım. Bu sadece kurutucu bitene kadar. Ondan sonra seni eve bırakabilirim," diyor ve sonra usulca ekliyor, "Eğer istediğin buysa."

Ne istediğimi bilmiyorum ama yine de çarşaflarının arasına giriyorum, yatak başlığına yaslanıyorum ve çarşafı bacaklarıma dolamasına izin veriyorum.

"Burası çok mu karanlık?" diye sorar. "Hayır, gayet iyi."

August ayaklarının üzerinde kayarak bana bakıyor. "Müzik açmamı ister misin?"

"Hazırlamak mı?" Ben cevap veriyorum ve o bir kahkaha atıyor.

"Hayır, sadece çok sessiz olmasın diye. Bu kadar sessiz olman hoşuma gitmiyor."

Sertçe yutkunuyorum ve o telefonunda geziniyor. Saniyeler sonra masasındaki hoparlörden hafif bir müzik sesi geliyor.

Bir an dinledim ve sonra gülümsedim. "Ah, müzik geliştiğini görüyorum."

"Hayır, sadece pek çok şeyde eklektik bir zevkim var," diyor bana bakarken.

Kahretsin, onunla bu odada kaldığım her an kalbim daha hızlı atıyor. Çok yakında göğsümden fırlayacak.

Başımı arkaya yaslayıp onu izliyorum. Tanrım, şu anda flanel pijama pantolonu ve beyaz tişörtünün içinde sıcacık ve rahat bir şekilde çok iyi görünüyor. İri bedenini üzerime yatırıp beni kucaklamasını o kadar çok istiyorum ki.

Ben de sikimi ağzına sokmak istiyorum ama sarılmakla yetinirim.
"yaptın?" diye sorarak zihnimi şimdiki zamana geri çekiyor ve omuz silkiyorum.

"Her zamanki gibi. Lex ile çalışmak, Lex ile takılmak, Thomas ögle yemeği yemek...."

Gözlerimiz çarpışıyor ve August gözlerini kaçırıyor. Hâlâ ayakta duruyor, ama bana katılmasını istersem, sonunda ona dokunacağım. Buraya sevişmek için gelmedim. Buraya geldim çünkü... Sadece onu tekrar görmek istedim.

Artık beni isteyip istemediğini bilmesem de.

"Peki ya sen?" Kendimi sormaya zorluyorum. Kibar olabilirim.
Bazen.

"Oh. Yeni bir şey yok. Okul, iş, kafeslere gitmek ve toplara vurmak...."

Alt dudağımı çiğnedim ve sonra dedim ki, "Harika. Güzel. Biriyle görüşüyor musun?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes benden kaçıyor ve şimdiden on kat daha hafif hissediyorum.

"Neden olmasın? Özel bir nedeni var mı?"

"Şu anda kimseyle ilgilenmiyorum," diyor ve sonra elini saçlarında gezdiriyor. Kalbim sıkışıyor.

Ben de buna dahil
miyim? Muhtemelen.

Dünyadaki onca insan varken, August gibi biri neden beni seçsin ki?

Yani, .

O zaten beni seçmedi ve ben burada bir aptal gibi o acıyı tekrar yaşıyorum.

Ne , yaşa ve öğren? Görünüşe göre, ben pek iyi öğrenememişim.

"Bizim hakkımızda ne yapacağız?" diye soruyor usulca ve ben battaniyeye daha sıkı sarılıyorum. "kaçmaya devam edemeyiz. Annem neden gelmediğini sorup duruyor. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben de."

"Arkadaş olmaya çalışmalı mıyız?"

Alay ediyorum çünkü *siktir et*. Arkadaş mı? Tabii ki hayır. Diyabetik komaya girmeyi tercih ederim. En azından o zaman biraz huzur bulurdum.

Çarşafı atıyorum, yataktan kalkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, seninle arkadaş olmamayı tercih ederim."

August önüme geçiyor ve ben hafifçe tökezliyorum, göğsüm onunkine çarpıyor. Oh lanet olsun. Çok iyi hissettiriyor, kocaman, uzun ve kaslı.

Elleri kollarımda ve yüzü *tam orada*. Dilimi çıkarıp onu çenesinden yanağına kadar yalayabilirim. Eğilip ağzımı onunkine bastırabilirim.

"Arkadaş olamayacak mıyız?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır."

Bu bir fısıltı, ama o duyuyor ve sertçe yutkunuyor. Birbirimize bakıyoruz, aramızda elektrik kıvılcımları çakıyor ve sonra başparmağı battaniyenin kenarına takılıp hafifçe çekerek boynumun derisini ortaya çıkardığında lanet olası kadrani çeviriyor.

Gözleri ona ve kulağıma doğru uzanan tüylü tasarıma kayıyor ve ben de tutuşumu gevşeterek omzumun tamamı ortaya çıkana kadar çekmesine izin veriyorum.

"Seninle arkadaş olmak zor olurdu," diye cevap veriyor bir parmağının ucu açıkta kalan tenimin üzerinde gezinirken. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve sadece bu küçük, minicik dokunuş yüzünden titriyorum.

"Evet. Çok zor," diye nefes alıyorum.

Elini geri çekerek titrek bir şekilde nefes veriyor. "Yeni dövmelemin var mı?"

Battaniyenin biraz daha aşağı kaymasına izin veriyorum ve başımı sallıyorum, "Kalçamda." "Görebilir miyim?"

Gözlerimiz çarpışıyor ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama bana dokunuyordu ve bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Dizlerimin arkası yatağa değene kadar arkamda iki adım atıyorum ve sonra yere çöküp dirseklerimin üzerine yaslanıyorum.

"Devam et," diyorum ve August bacaklarımda arasında durmak için hareket ediyor ve bir elini aşağıya uzatıp battaniyeyi kalçama kadar kaydırıyor.

Sağ kalçası açıkta. Titrek bir nefes veriyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Yüzü tenime o kadar yakın ki her nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Parmak ucu kısa süre önce tenime kazıdığım turuncu çiçeğin izini sürüyor ve sonra aniden yüzü bana yaslanıyor. Yanağını çeviriyor ve burnunu kasıklarımıdaki kaba tüylere bastırarak içine çekiyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve uzanıp saçlarını kavrayarak onu kendime doğru bastırıyorum.

August neredeyse vahşi bir sesle hırlıyor ve bu ses pelvisimden göğsüme doğru titreşiyor. Sonra eli yukarı uzanıyor ve battaniyenin üzerinden sertleşmiş sikimi kavlıyor.

"Bunu kaçırdım."

"August," diye inliyorum beni kısa sıkarken. Ve bana dokunmasına dayanamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var, her şeye. Battaniyeyi itiyorum. Sertleşmiş sikim yüzünün önünde sallanıyor ve August hiç tereddüt etmiyor. Burnunu aletimin kalın uzunluğunda gezdiriyor ve dudakları başıma bastırırken nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bunu yapmamalıyız. Tanrım, gerçekten yapmamalıyız.

Bundan duygusal olarak asla kurtulamayacağım.

Dilini çıkarıp geçici olarak yarığa dokunduğunda gözlerimiz buluşuyor ve orada biriken bir damla prekumun tadına bakıyor. Sonra usulca ofluyor, ağzını açıyor ve beni içine alıyor. Sikim onun ağzına girdi. Başını emzik gibi emiyor ve sonra tam daha fazlası için yalvaracakken dilini çeviriyor - sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi. Yaptı mı? Yapmış olmalı, çünkü bu kadar iyi olmak için pratik yapmalısın.

Ama kiminle deney yapmış olabileceğine dair düşüncelerim, beni yavaşça ağzına alıp boğazının arkasına kadar her seferinde bir santim beslediğinde buharlaşıyor.

Her şeyi izliyorum, gözümü bile kırpmadan. Gözlerim , efordan yanıyor ama bunun tek bir anını bile kaçırmayı reddediyorum.

Aletimin ucu boğazının arkasına çarptığında öğürüyor. Ve ses o kadar iğrenç derecede sıcak ki nefesim kesiliyor. Yarı yarıya onu bekliyorum

Ama o vazgeçmiyor. Hayır, sadece uca doğru geri çekiliyor, yol boyunca derinlemesine emerken yanakları çukurlaşıyor. Dilini piercingimin etrafında döndürüyor ve sonra işleme baştan başlıyor.

Kendini *tekrar* tıkıyor ve sonra usulca inliyor. Gözlerim farkına vararak açılıyor. Vay anasını, August Arnette sikiyle boğulmaktan hoşlanıyor. Telefonumu elime alıp gecenin bu saatinde adliyenin evlilik cüzdanı verip vermeyeceğini kontrol etmek için kendimi zor tutuyorum.

Ama hareket edemiyorum. Çirkin, huzursuz pantolonlar ve inilti ağzımdan kaçıyor ve titreyip izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Aletim bir patlamayla ağzından kayıyor ve sonra eğilip boynumun arkasından tutuyor ve yüzümü kendine çekiyor. Dudakları dudaklarıma değdi ve benim için oyun bitti.

Ağzını dilimle sikerken onu kendime doğru çekiyorum ve sonra kendini çekip tekrar sikimin üzerine çıkıyor, beni tekrar baştan çıkarıyor.

İnlemelerim onunkilere karışıyor ve onları boğmaya çalışmıyorum bile. Bu boş lanet evde o ahlaksız sesleri duymak istiyorum. Duvarların onlarla damgalanmasını istiyorum. Yıllar boyunca onların hayaletlerini bulmak için.

Siktir, yaklaştım. Çok hızlı. Bunun bitmesini istemiyorum. Daha yeni başlamışken olmaz.

"Dur," diye nefes alıyorum. "Dur."

August ağzından kaymama izin veriyor ve bana göz kırpmıyor. Saçlarına saldıran ellerim yüzünden çok lezzetli bir şekilde dağılmış görünüyor. Nemli çenesini, dudaklarının aşırı kullanımdan nasıl şiştiğini görebiliyorum ve onu görünce boşalmamak için kaygan sikimin dibine yapışıyorum.

"Ben istiyorum..." Kelimeleri bile oluşturamıyorum. "Aletin. Ağzım," başarıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve "Emin misin?" diye soruyor. "Evet."

Sonra soyunuyor ve yatağa sürünüyor, ben de onu yan yatırıyorum, böylece *her şeye* daha iyi erişebiliyorum. Sonra dilimi sikinin alt tarafına doğru yalayıp tadına bakıyorum. Derin derin inliyor. Beni içine çekmeden önce bir saniye kadar kendimi beğenmiş hissediyorum.

ve bu açıdan daha da iyi. Beni bütünüyle yutuyor; boğazının tam dibindeyim ve onu etkilemek istediğim yıllar boyunca edindiğim tüm beceriler pencereden dışarı fırladı. Kaldırımda paramparça oldular, tamamen yok oldular.

O yüzüme doğru eğilirken ağzımı açık tutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla tüm işi o yapıyor. O güçlü elleriyle kalçalarımı yüzüne doğru yönlendirirken salyalarım ve inlemelerim birbirine karışıyor. Sanki açlıktan ölüyormuş ve ben de şimdiye kadar tattığı en çökmüş tatlıymışım gibi beni yiyor. Ve tek yaptığım onun etrafında gevelemek, dilim ölü bir balık gibi dışarı sarkıyor.

Bu duruma düştüğüm için utanmalıyım ama mantıklı beynim pılısını pırtısını toplayıp binayı terk etti.

Düşünemiyorum; sadece titreyen, hıçkıran bir sinir uçları karmaşasıyım.

Aniden dilini piercingime odaklıyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki, boğazından aşağı boşalırken çıkan her sesi komşuların duyabileceğine yemin edebilirim. Onu uyaracak zamanım bile yok ama her damlayı yutuyor, boğazı daralıyor.

Aniden kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı itiyor ve ne olduğunu bile anlayamadan boşalıyor, yüzümün her tarafına sıçırıyor. Salgısı çeneme, burnuma, boynuma çarpıyor. Hatta bazıları saçlarıma bile bulaşıyor. Tamamen onun içindeyim ve dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

O kadar mutlu ve bitkinim ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Tek göz kapağımın arasından bakıyorum çünkü yüzünü görmem gerekiyor.

Yumuşamakta olan aletime yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra August ayağa kalkıyor ve beni içine alırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"bir haldesin," diyor, sesi aşırı kullanımdan çatallaşmış.

"Evet, çünkü kelimenin tam anlamıyla beynimi sik deliğimden dışarı çıkardın. Bu noktadan sonra yürümeyi yeniden öğrenmem ve ilkokulu tekrar etmem gerekecek."

Kıkırdıyor, kalçamı okşuyor ve "Hadi seni temizleyelim" diyor.

Komodinden bir avuç kağıt mendil alıyor ve beni nazikçe temizliyor.

"Banyo yapmak ister misin?" diye soruyor, başparmağını çenemde gezdirerek. Bu öyle şefkatli bir dokunuş ki, kendimi tutabilmek için iki gözümü de tekrar kapatmak zorunda kalıyorum.

"Em," diye fısıldıyor. "Çok yorgun görünüyorsun. Bana iki dakika ver, hemen döneceğim. Henüz uyumaya gitme."

Başımı sallıyorum ve battaniyeleri üzerime çekip beni hissediyorum ve sonra odadan çıkıyor. Geriye sadece odanın sessizliği ve az önce üvey kardeşimle hayatımın en muhteşem orgazmını yaşadığımın belirsiz bilinci kalıyor. Pişman olmam gerektiğini biliyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum.

"Hey, hazır," diyor August aniden ve ben ona bakıyorum, o da bana sırtıyor. "gel."

Beni yataktan kaldırıp banyoya götürüyor, büyük küvet zaten çoğunlukla su ve köpüklerle dolu.

Beni ılık suyun içine indiriyor ve sonra soğuk fayans zemine çömelip bir bez parçasını ıslatarak yüzümü nazikçe temizliyor. Bütün oda vanilya gibi kokuyor. Bu neden bu kadar romantik hissettiriyor? Bunun doğru kelime olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü daha önce hiç yaşamamıştım.

Boğazımı temizledim ve "Biliyorsun, orada bundan daha iyisini yapabilirim. Bu benim en iyi işim değildi. Aslında sakso çekmede son derece iyiyimdir."

August kıkırdar. "Bundan şüpheliyim."

Paçavrayı dudaklarıma bastırırken kaşlarım çatılıyor ve ona ters ters bakıyorum.

"Demek istediğim, mükemmeldi. Daha iyisi olamazdı." Titreyerek nefes veriyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Çıkardığın seslere ve bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum. "

Tabii ki bunu bana aşık olduğu anlamına alıyorum. Ve evet, bunun delilik olduğunu biliyorum, ama Dr. K. ile bunun üzerinde çalışıyorum.

Ben devam eden bir çalışmayım, teşekkür .

Ve August beni olduğum gibi, şu anda kabul ediyor.

Bana öyle söyledi.

"Gel lan buraya," diye bağıyorum ve bacaklarımı açıyorum ki onu nerede istediğim konusunda bir karışıklık olmasın.

August bana bakıyor ve sonra suyu kapatıyor. Kuvete adımını atıyor ve su, içindeki iki bedenle birlikte kenara doğru akıyor. Ama ikimizin de umurunda değil. Başını göğsüme yaslıyor ve ben de kollarımı onun güçlü göğsüne sarıp iç çekiyorum.

Bunu özlemediysem ne olayım. Suyun içinde biraz daha alçalıyoruz ve gözlerimi kapatıyorum.

Sadece birkaç dakika. Çok uzun zamandır uyumamıştım.

Yine o tanıdık sesler.

*Adımın fısıldandığını
duyuyorum. Mide
bulandırıcı, karanlık bir
kahkaha.*

*Ellerim ve ayaklarım birbirine bağlı. Yan tarafım
ağrıyor.*

Kendimi hissetmiyorum.

Halsizim, yorgunum ve ıslattım.

Başımı çeviriyorum ve dolabın altından süzülen ışığa bakıyorum.

Ve sonra aniden ışık söndü. Geliyorlar.

Bir solukla uyanıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Hey," diyor August. "Em, iyi misin?"

Titreyerek nefes alıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Um, evet. Sadece bir dakikalığına uyuyakalmışım. Bir numaralı hata."

August arkasını dönüyor ve nemli parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

"Bir şeyin yok. Güvendesin."

Dokunuşuna yaslanıyorum ve iyiliğinin bir kısmını içime çekmeye çalışıyorum. "Dışarı çıkmalıyız. Su çok soğuyor."

Kahretsin, fark etmemiştim bile. İkimiz de dışarı çıktığımızda titriyordum ve ellerim fena halde titriyordu. August bana havlu veriyor ve sonra beni odasına götürmeden önce sıkıca sarıyor.

Sonra bu adam masasına uzanıyor ve bir enayi çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum o şekeri açıp bana yedirirken. "Şeker yediğini bilmiyordum."

Emiciyi ağzımda yuvarlarken yumuşak bir gülümsemeyle "Tüm bu abartının ne hakkında olduğunu görmek istedim" diyor.

"Ve?"

"Ve... o kadar da harika değildi," diyor.

"Küfür," nefes nefese kaldım ve sonra ona gülümsedim. "Teşekkür."

"Ne zaman istersen," diyor ve sonra yatakta yanıma oturmak için hareket ediyor. Arka planda, daha önce açtığı hafif müziği ve pencereye vuran yağmurun sesini seçebiliyorum.

Derin bir nefes aldı, sonra bana döndü ve mırıldandı, "Çok üzgünüm, Em. Her şey için."

"Yapma. Şu anda bunu yapmak zorunda değiliz. Şu an burada seninle olduğum için mutluyum."

August elimi tutuyor ve parmaklarını arasından geçiriyor, burnunu şakağıma dayıyor ve beni içine çekiyor. Ondan bu kadar uzun süre uzak kalmayı nasıl başardım bilmiyorum.

"Rüyan ne hakkındaydı?" diye soruyor sonunda.

"Tanrım, gerçekten şimdi oraya gitmek istiyor musun? Bu çok güzeldi. Zihnimin acımasız girintileri kesinlikle havayı karartacak. Güneşin nasıl genişlediğini ve sonunda hepimizi yakıp kül edeceğini tartışsak daha iyi olur."

August sadece başını sallıyor ve kıkırdıyor. Dirseğiyle beni dürtüyor. "Anlatmak zorunda değilsin ama paylaşmak istersen bilmek isterim. Bu konuda konuşursan sana biraz yardımcı olabilir."

Emicimi ağzımdan çıkarıyorum ve kucağına sürünüyorum, kendimi güzelce ona yaslıyorum ve kolları beni sarıyor.

"Peki. Ama küçük bir teşvike ihtiyacım olacak."

Dudaklarımı büzüyorum ve August dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ciddi misin? Tüm alabileceğim bu mu?"

"Az önce sikini gırtlığıma kadar soktum."

Bu sözler üzerine gözlerim açılıyor ve homurdanıyorum. "Öyle yaptın. Ve çok da iyi yaptın. Bunu daha önce yaptın mı?"

"Asla."

"Sen doğuştan yeteneklisin."

Utangaç bir şekilde başka tarafa bakıyor. "Sadece..."

doğru geldi." "Elbette öyleydi. *O bendim.*"

Beklerken başını eğiyor ve yeşil gözleri benimkilere dikiliyor.

"Peki. Madem ısrar ediyorsun..."

Gerçekten istemiyorum ama yapmam gerektiğini biliyorum. Dr. K bana güvendiğim insanlara açılmaya çalışmamı söyledi. Ki bu *hiç kimse değil*. Lex, annemle birlikteyken ve koruyucu ailedeyken başıma gelen neredeyse her şeyi bilen tek kişi. Ama Lex ile paylaşmak kolay çünkü o da benzer şeyler yaşadı.

Ama August öyle değil. Onun hayatı çoğunlukla şeytanlar tarafından dokunulmamıştı. Neler anlayabileceğinden ya da hayal edebileceğinden bile emin değilim. Ona yeterince güveniyor muyum?

Evet, sanırım biliyorum. Her şeye rağmen, o iyiliğin kişileşmiş hali.

Emicimi ağızıma geri sokuyorum ve sonra şöyle diyorum: "Ayrıntılara girmek istemiyorum çünkü buna gerek yok, ama size özünü . Dolap tek bir şeydi. Korkutucu ve boğucuydu. Ama bundan daha kötüsü insanları getirip bana bir şeyler yapmalarındı. Ve bunların hiçbiri yaşıma uygun değildi."

Elleri etrafımda sıkılaşıyor ve gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

"Annem bunun olmasına izin verdi, hatta belki de teşvik etti. Gerçekten bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık. Koruyucu aile bakımı genel olarak daha iyiydi ama birkaç kez... kötü şeyler oldu."

August sırtımı okşayıp şakağıma bir öpücük konduruyor ve ben de dönüp bakışlarını karşılıyorum.

"İğrendin mi? Benden mi?" diye sordum.

"Ne? Tabii ki hayır. Neden iğreneyim ki?"

"Çünkü ben... kullanılmışım. Artık bildiğine göre, bana baktığında göreceğin tek şeyin bu olmasından korkuyorum. Bir kurban."

August bana göz kırpmıyor, sonra yavaşça başını sallıyor ve iki eliyle yüzümü kavriyor. "Seni aynı şekilde kabul edebileceğimi söylediğimde

Sen , ciddiymdim."

Yutkunuyorum ve gözlerimin kenarları acıyor.

"Ve sen kullanılmadın. Sen..." sesi kırılır. "Cesursun.

Ve güzel. Ve komik. Ve zeki. Ve inanılmaz."

Kahretsin, şimdi de gözlerim akıyor. Bu bir durum.

Beni tutarken başparmakları gözyaşlarımı siliyor ve sonunda kuruyana kadar tek kelime etmeden hepsinin akmasına izin veriyor.

"Onu geçen ay gördüm," diye

fısıldadım. "Kimi?"

"Annem. Lex'in evinde ortaya çıktı. Beni nasıl buldu bilmiyorum. Ama dışarıdaydı...."

"Gerçekten mi? Ne oldu?"

"Lex ona yumurta fırlattı. Üçüncü katın penceresinden fırlattı. Birkaç düzine. İyi bir önlem olsun diye bir kutu sütü de oraya döktü. Kaldırım haftalarca omlet gibi koktu."

August'tan yumuşak bir kahkaha yükseliyor ve dudaklarımda küçük bir gülümsemeyele ona doğru eğiliyorum.

"Kendinden emin biri ve çoğunlukla ondan hoşlanmıyorum ama onun bana yaklaşmasına asla izin vermez. O sadık biri. Muhtemelen tek iyi bu."

"Onunla arkadaş olmana sevindim."

"Evet, ben de." Burnumu çekiyorum ve ağlamaktan yüzüm şişmiş gibi hissediyorum. "Ve o sadece bu. Bunu bilmen gerek. Senden geri dönüş yok. Bunu atlatmam yıllar alacak."

August üzgün görünerek başını sallar. "Özür dilerim."

"Olma. Bunun olmasına ben izin verdim. Bunun ne olduğunu biliyordum ama yine de buradayım," diyorum iç çekerek ve elimdeki enayiye çöpe doğru fırlatıyorum. Bir mil farkla ıskalıyor.

"Konu sen olunca çaresizim."

"Yani bu gece burada kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet, ama artık seks yok. Bunu yapmaya devam aşık olacağım. Zaten olduğumdan daha fazla."

August'un yüzü kızarıyor ve sanki şakaymış gibi bir kahkaha atıyorum. Ama değil.

Zaten sırılsıklam aşığım. Bir böyleyim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

AĞUSTOS

(Güneş göz kapaklarımı delip geçiyor ve gözümü kırıştırtarak açtığımda Emery'bana sıkıca sarılmış olduğunu görüyorum, başı göğsümde, kolu

Belim, bacağı benimkinin üzerinde.

Elimi saçlarında gezdiriyorum ve küçük bir horlama sesi çıkarıyor. Kahretsin, çok tatlı.

Aslında bütün bir geceyi kabus görmeden uyuyarak geçirdi. Mantıksız olduğunu biliyorum ama bu kadar iyi uyumasının nedeni ben miyim diye merak ediyorum. Belki canavarları tutmaya yardım edebilirim.

"Hey," diye fısıldadım. "Em."

Bana daha da sokuluyor ve sonra yüzünü çeviriyor, böylece burnu tam koltuk altıma geliyor. Daha da bastırıyor ve derin derin içine çekiyor. Gıdıklanıyor ve biraz kıpırdanıyorum.

Bu çok garip ama yine de çok hoşuma gidiyor. *Onunla* çok ilgileniyorum.

"Em," diyorum tekrar ve sonra irkilerek uyanıyor, o kadar hızlı oturuyor ki baş dönmesinden sallanıyor.

"Ne?" diye nefes alıyor, gözleri kırışarak açılıyor.

"Heysadece benim," diyorum ve Emery yere bakıp nefes veriyor.

"Tanrıya şükür," diyor ve gözlerindeki uykuyu siliyor. "Vay canına, dün gece gerçekten uyudum. Rüya görmedim. Sadece karanlık ve size şunu söyleyeyim, öldüğümü sandım. Sanki bir anevrizma beni gecenin bir yarısı bu dünyadan çaldı."

Ona kıkırdıyorum ve o da alnını göğsüme bastırıyor.

"En kötüsü de, bir an için bu fırsatı kaçırdığımı düşünmemdi. *bize.*"

Elimi onun sert sırtında tembelce gezdiriyorum ve bana daha da sokuluyor, sonra bana bakıyor. "Neden bu kadar erken kalkıyorsun? Güneş daha tam olarak doğmadı bile."

"Dışarıda, sadece bulutların arkasında. Ve yogaya gitmem gerek. Eğer kaçırırsam Mag beni öldürür."

"Oh, o küçük adam mı? Sana pek bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Evet, canavar gibi bir kocası var. Eminim Sem'e beni yumruğuyla ezmesini söylemekte bir sakınca görmez. O da bunu yapardı."

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıyor. "O zaman güvenlik nedeniyle gitmelisin."

"Evet, ayrıca sırtımın buna ihtiyacı var."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Sırtın mı?"

"Bir buçuk yıl önce bir araba kazası geçirdim. Çarpıp kaçtılar. Beni oldukça kötü etkiledi. Yoga beni dinç tutuyor. Gitmezsem sırtım kilitleniyor."

"Kahretsin. Bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "Evet, ikimiz de birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz, değil mi?" Parmaklarımı omzunda ve boynunda gezdiriyorum ve göz kapakları titriyor. "Bana katılmak ister misin?"

"İstiyor muyum? Sen delisin. Yoga kendi kendine yapılan bir işkence gibidir. Dışarıdan huzurlu ve dingin görünüyor ama aslında insanların kendilerini doğal olmayan şekillerde bükmelerinden ibaret. Ve çok acıtıyor."

"Hadi, dene. Günü seninle geçirmek istiyorum."

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Öyle mi?"

"Evet, Em. İstiyorum. Ama sadece sen istersen. Pişman olmanı istemiyorum."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve sonra mırıldanıyor: "Senden asla pişman olmam ama yogadan pişman olabilirim. Ama gideceğim çünkü o güzel köpek yavrusu gözlerin ikna edici. Bana on beş dakika ver. Zihinsel olarak hazırlanmam gerek."

"Bundan nefret edeceğimi biliyordum," diye homurdanıyor yanımdaki Emery, kıcı havaya kalkmış, kendini sabitlemeye çalışırken kolları hafifçe titriyor. "Bu Guantanamo Körfezi saçmalığı. Su işkencesi mi? Çocuk oyuncağı. O mahkûmlara bütün gün bunu yaptırın."

Magnus yanımda kıs kıs gülüyor, vücudu sorunsuz bir şekilde ikiye katlanmış. "Pratik yaptıkça kolaylaşıyor."

Emery alay ederek, "Tanrım, kendimi mazoşistler için bir destek grubundaymışım gibi hissediyorum. Bunu kendinize düzenli olarak yapmanızın başka hiçbir mantıklı nedeni yok. Dövme yaptırmak bile bundan daha az acı veriyor. Eğer 'sakinleştirici hobiniz' etinize batırılan gerçek iğnelerden daha fazla acı veriyorsa, sorunlarınız var demektir."

Sem arka planda homurdanıyor, durmuş kocasının kıcını inceliyor. Şaşırmadım. Asla fazla uzaklaşmaz. Her zaman sinsice Mag'i izliyor ve Mag bunun her saniyesine bayılıyor. Tuhafliklarını yargılamamaya çalışıyorum; sadece arkadaşımı içtenlikle mutlu gördüğüme seviniyorum.

İnsanlar bize bakarken Emery'ye sessizce "Alışırısın," diye cevap veriyorum.

Yarı aşığı doğru köpek pozisyonunda duruyor ve yüzünün ne kadar kırmızı olduğuna gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bana öyle bakma," diye homurdanıyor Emery ve saçlarını gözünden uzaklaştırıyor. Saçlar tekrar yüzüne düşüyor. "Bu çok korkunç. Beni kandırdığına inanamıyorum. Senin şu hipnotize edici gözlerin...."

"Şşşt," diyor biri odanın önünden ve Savaşçı II pozuna geçerken dudağımlı .

Sem nefesinin altında bir şeyler mırıldanır ve Magnus ona başını sallar.

Magnus bir süre sonra, "Sanırım sessiz olmamızı istiyorlar," dedi. "Konuşmamalıyız. Bunun dinlendirici ve rahatlatıcı olması gerekiyor."

"Hadi canım, ama bunu şu anda halletmem gerekiyor, yoksa Dr. K'nin hoşuna gitmeyecek. Kemiklerimin kırılma sesi huzurunuzu bozuyorsa özür dilerim," diye homurdanıyor Emery ve odada bir sessizlik daha yankılanıyor.

Emery dramatik bir şekilde mindere yığılır ve terli yüzünü silker, sadece tavana bakar ve bir mil koşmuş gibi nefes alır.

"Pes ediyorum. Bensiz devam et," diye mırıldanıyor ve sonra cebinden bir lolipop çıkarıp açıyor.

Magnus, "Burada yemek yiyebileceğini sanmıyorum," diye fısıldar. Ama Emery sadece gözlerini deviriyor ve şekeri dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Kuralların canı cehenneme," diye mırıldanıyor Emery.

Sem uzanıyor ve ikisi yumruk yumruğa çarpışıyor ve sonra Emery Sem'e bir lolipop uzatıyor. Sanki çok normalmiş gibi. O iri parmakların paketi açmasını ve Sem'in ağzına atmasını izliyorum.

"Her zaman kural . İşte benim adamım," diyor Mag ve bir başkası bizi susturuyor ve Sem dimdik ayağa kalkarak bakışlarını odanın içinde gezdiriyor. Muhtemelen susturanın kim olduğunu bulmaya çalışıyor ki onu öldürebilsin.

Bu adam tam bir deli.

Muhtemelen bu yüzden Emery ve o hemen anlaştılar. Birbirlerine baktılar ve anladılar. Kismet.

Gözlerini kapatmış, dudakları şekerin üzerinde hareket eden Emery'ye bakıyorum ve o ağızla ne yapmak istediğimi hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Dün gece... Sınıfın ortasında ereksiyon olmak istemediğim için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Arkamdaki zavallı Barbara travma geçirebilirdi. Gerçi her zaman kıcıma bakmak için minderini tam arkamda açtığından şüpheleniyorum. Belki de bir dünyanın sonu olmazdı.

Emery gözlerini benimkilerle buluşturarak, "Bükülebilirsin," diyor. "Bugün buraya gelmenin iyi tarafı da bu. Kıcını havada ve pazularını esnetirken görmek. Minderde salyalarım akmadığı için şanslısın."

Ona bakıyorum ve alt dudağımı ısıriyorum.

Emery kaşlarını sallayıp kırmızı lolipopunun ucunu baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarının arasından geçiriyor ve ben de utanç verici bir hal almadan hemen eğilmek zorunda kalıyorum.

"," diye fısıldıyorum ve Emery bana sırtıyor.

"Müthiş biriyim," diye sırtarak cevap veriyor ve ben de ona usulca gülümsüyorum. Çünkü, evet, kesinlikle öyle.

Dün gece biraz daha kendini gösterdikten sonra, onun gerçekten ne kadar harika biri olduğunu anladım. Tüm bunları yaşamış olmak ve hâlâ ilerleme gücüne sahip olmak... Emery'ye bakıyorum ve gözlerimin öylece kalmasına izin veriyorum. Ona ödünç verdiğim kompresyon şortumu ve beyaz kolsuz tişörtümü giyiyor ve bunlar onun düzgün vücudunu çok iyi tamamlıyor. Benim kadar kaslı değil; bir kaldırıcıdan çok bir koşucuya benziyor ama hoşuma gidiyor. Aynı anda hem sert hem de yumuşak olması hoşuma gidiyor.

zaman. Ve şu anda açıkta kalan derisinin neredeyse her santimi renkli dövmelele kaplı. Yürüyen bir sanat galerisine benziyor. Ona sonsuza kadar .

O çok güzel. İçi de dışı da.

Sınıfın dağılması beni transımdan uyandırıyor ve Magnus eğilerek, "Colin onu kesiyordu bu arada. Fark ettin mi?"

Kafamı kaldırıyorum ve Colin'in sınıfın önünde matını sardığını görüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bana nazikçe gülümsüyor. Colin bu işte. Her zaman çok nazik. Ama bize doğru yaklaşıp bakışları hâlâ yerde yatan ve kırmızı dudakları lolipopuna sarılmış olan Emery'ye yöneldiğinde tek hissettiğim kızgınlık oluyor. Colin'i suçlamıyorum, çünkü Emery çok büyüleyici.

"Hey," diyor Colin bana ve sonra Emery'ye doğru eliyle işaret ediyor. "Bu senin arkadaşın mı?"

Emery ona bakar ve mırıldanır. "Hayır. Asla. Üvey kardeşler. İsteyerek değil."

Colin küçük bir kahkaha atarak, "Ah," diye cevap veriyor ve Colin'le tanıştığımdan beri ilk kez ona karşı güçlü duygular besliyorum. O yakışıklı suratına bir yumruk atmayı çok isterdim. Sem'in Mag'in kendisinden hoşlandığını düşündüğünde neden bu kadar anlıyorum. Onun gibi biriyle nasıl rekabet edebilirsin ki?

"Merhaba, August'un üvey kardeşi. Ben Colin," diyor Colin kocaman bir gülümseme ve el sallayarak ve Emery de ona gülümsüyor.

İkisi de çok çekici. Birlikte durdurulamaz olurlar.

"Merhaba Colin. Ben Emery. Ooh, dövmelelerine bayıldım." Emery oturur pozisyona geçer ve Colin'in kolunu tutarak onu yanına çeker.

Ve lanet olsun, eğer kıskanç değilsem. Ellerini benden başka kimsenin üzerinde görmekten hoşlanmıyorum. Ama asıl berbat olan, bu konuda hiçbir şey yapamamam. Onunla ilişkimi bitirmeyi seçtiğimde bu şekilde hissetme hakkımı kaybettim. Bu günü ondan zorla kopardığım için şanslıyım.

Mag karnımı dürtüyor ve ben dönüp ona bakıyorum. Kaşlarını sallıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Tek kelime etme," diyorum ve Mag bana sırtarak beni biraz daha uzağa çekiyor, böylece baş başa konuşabiliyoruz.

Göğsümü dürtüyor, ben de eline vuruyorum.

"Büyük J ile kıskanıyorsun."

"Hayır, konuşmuyorum. O başka erkeklerle konuşabilir," diyorum ve Emery ile Colin'e bakıyorum. Tabii ki Emery, Colin'in söylediği bir şeye gülüyor. Neden gülmesin ? Colin komik biri.

Tenim ısınıyor ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Mag bana doğru eğildi ve "Colin çok çekici" dedi.

Sem içinden homurdanarak Magnus'un arkasında durur ve kalın bir elini onun omzuna koyup hafifçe sıkar.

Mag gözlerini devirir ve Sem'e bakar. "Sem, benim için tek kişinin sen olduğunu biliyorsun. Bu kadar huysuz olmayı bırak."

Sem elini tekrar Magnus'un omzunda sıkıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. "O pislğin senin olanı almasına izin verme."

Yanaklarım kızardı. "Çocuklar, o değil...."

Ama sonra baktım ve Emery'nin telefonunu çıkardığını gördüm. Numara mı değiş tokuşu yapıyorlar? Colin ve Emery'nin sohbet ettiği yere doğru hızlı adımlarla ilerlerken önceki yorumum uçup gidiyor - sanki daha dün siki ağzımda değilmiş gibi rahat. Sanki boşalmam yüzüne yayılmamış gibi. Sanki bütün gece yatağıma girip bana sarılmamış gibi.

"Oh hey," diyor Emery, bana bakarken gözleri parlıyor. "Colin'in kullandığı şu sanatçıya bak. İnanılmaz biri."

Colin'in telefonundaki fotoğrafa bakıyorum ve zoraki gülümsemeyle geçiştiriyorum. Çünkü o anda Emery ile pek ortak nokta olmadığını ama Colin'in fark ediyorum.

Belki de gitmesine izin vermeliyim.

Anneme bizden bahsetmeye bile cesaret edemiyorum.

Aslında o kadar da önemli bir değil. Annemin umurunda olur mu bilmiyorum.

Kahretsin, belki de yapardı. Bununla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyorum.

Sadece onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.

Aklım .

"Harika," diyorum ve Emery'nin gülümsemesi benim alaycı olmayan ses tonum karşısında biraz azalıyor.

"Hey, iyi misin?" Em soruyor, sırtı Colin'e dönük halde bana doğru dönerken gözleri yüzümü arıyor.

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek. "Seni eve bırakmamı ister misin? Birazdan yapmam gereken bazı işler var."

"Benimle takılmak konusunda fikrini mi değiştirdin?" Sesi neredeyse incinmiş gibi geliyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Colin'e bir bakış attıktan sonra Emery'yi kendimden uzaklaştırıp sesimi alçaltıyorum. "Hayır, tabii ki seninle takılmak istiyorum ama görünüşe göre başka planlar yapmışsın."

Kaşları birbirine çarptı. "Ha?"

"Belki de gününü Colin ile geçirmeyi tercih edersin?"

Emery'nin ağzı açık kalıyor ve emici neredeyse yere yuvarlanıyor. Uzanıp ağzından aldım ve kendi ağzıma soktum.

"Tanrım, hayır. Böyle mi düşünüyorsun? Yani, havalı dövmeleleri var ama..." Bana doğru eğildi. "Sen buradayken neden o adama gideyim ki?"

Göğsüm kabarıyor ve ona emicisini geri veriyorum.

"Emin misin?"

Emery homurdanıyor. "Emin olup olmadığımı soruyor... tabii ki ."

"İyi o zaman. O zaman gidelim."

"Vedalaşmamız gerekmiyor mu?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Evet. Siktir. Sanırım yapmalıyız." İstemiyorum ama annem bir pislik yetiştirmemiş. Colin, Magnus ve Sem'le vedalaştıktan sonra kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Hazır mısınız?"

"Çok hazırım," diye yanıtlıyor ve sonra soruyor, "Peki önce nereye gidiyoruz?"

"Aslında başka bir şey yapmadan önce birkaç çimen biçmem gerekiyor."

Arabama binerken Emery bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu bir örtmece mi? Çünkü anlamıyorum."

Kıkırdıyorum. "Hayır. Gerçekten çimleri biçmem gerekiyor. Gönüllü olduğum bir iş. Kolayca dolaşamayan yaşlı insanlar için. Bahçe işleri onlar için her zaman zordur, yüzden yardım ediyorum."

"Tanrım, bunu neden yapıyorsun? Cidden boş zamanlarını böyle mi geçiriyorsun?"

"Yani, tüm boş zamanımı değil ama her hafta sonu bunun gerçekleştiğinden emin olmak için zaman ayırıyorum."

Emery gözlerini kaçıır ve pencereden dışarı bakar. "Lanet olsun. Sen şeyler yaparken ben nasıl boyumu ölçebilirim ki?"

Uzanıp kolunu hafifçe kavradım. "HeyNeden ölçme ihtiyacı hissediyorsun ki?"

Emery omuz silkiyor. "Çünkü sen... herkes hafta sonlarını sevişerek ve sarhoş olarak geçirirken sen yaşlı insanların çimlerini biçiyorsun. İşte bu yüzden! Yani hangi yirmili yaşlardaki adam şartlı tahliye edilmediği sürece zamanını gönüllü olarak harcar ki?"

"Bir sürü insan. Aslında bunu yapan bir organizasyon var."

Emery gözlerini devirir ve koltuğuna daha da gömülür. "Bunu yapan kimseyi tanımıyorum. Bu doğru değil. Lex bir grup yaşlı kadınla takılıyor, *Altın Kızlar* izliyor ve onlara video oyunlarının nasıl oynandığını öğretiyor. Aslında onlarla benden daha çok vakit geçiriyor. Ama çim biçmediği kesin. Lex'in bunu nasıl yapacağını bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Ben kesinlikle bilmiyorum."

Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Beni etkilemek için böyle şeyler yapmana gerek yok."

Homurdanıyor. "Beni tutmaya karar vererseniz bir şeyler yapmam gerektiğine eminim."

Tanrım, bu sözler göğsümü ağrıttı.

"Sana öğretmemi ister misin? Çim biçmeyi ."

Emery gözlerini göğsümde gezdiriyor ve başını eğiyor. "Bu ders için tişörtünüzü çıkaracak mısınız Bay Arnette? Eğer öyleyse, beni de yazın. Bütün çimleri biçebiliriz."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve Emery koltuğunda kıpırdanıyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Gömleğin çıkacağını söylemiştin!" Emery bağılıyor ve ben dönüp arkama bakıyorum. Ben kulübeden çim biçme makinesini alırken Emery de Bayan Melnyk'le birlikte arka verandada oturuyor. Emery arkasına yaslanmış

Bayan Melnyk dürbününü ayarlarken elinde bir kupayla sallanan sandalyede oturuyor.

Bunlar daha önce hiç çıkarmadı ama grne göre Emery bunun iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmiş. Bunu yapmanın bir yolu var.

Emery ona bir Şey söylüyor ve sonra ikisi ks ks gülmeye başlıyor.

Emery yine "Beni yalancı ıkarma August," diye bağırıyor ve ben sadece sallıyorum, sonra uzanıp gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyorum. Pantolonumun arkasına sokuyorum ve vücudumun üzerinde dolaşan soğuk esintiyle hafifçe titriyorum.

Emery'nin arkamdan ıslık çaldığını duyabiliyorum ve ona doğru sırtıtıyorum. Bayan Melnyk şu anda ayakta, ki bu alışılmadık bir durum. Belki de tişrtsz daha sık gelmeliyim. Biraz egzersiz yapmasına yardımcı olurum.

Ama sonra bakışlarım başparmağını ağzında gezdiren ve beni ilgiyle szen Emery'ye takılıyor. Biraz esniyorum ve dayanabildiğim sürece tişörtümü çıkarmaya karar veriyorum. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor.

Bayan Melnyk "İēe koyulun," diye kıkırdıyor ve ben çim biçme makinesini çalıştırırken ona gülümsüyorum.

Daha nce Bay Katz'ın evinde Emery'ye çimlerin nasıl biileceğini göstermiştim ve o da çabucak öğrenmişti. Yani, roket bilimi değil. Gerçi imlerin çizgileri yamuktu ve Bay Katz bu konuda biraz gtlk yaptı ve bunu işaret etti. Ama Emery sadece omuz silkti ve Bay Katz'a beyninin böyle çalıştığını ve bununla başa çıkmasını söyledi.

İkinci eve geldiğimizde Emery im biçme makinesini çıkarmama yardım etti ama sonra bana yardım etmek yerine Bayan Jones ile sohbet etmeye başladı. şimdi de Bayan Melnyk'in verandasında kendini evinde gibi hissediyor. Ona ay bile yaptı. İçine sekiz çay kaşığı şeker dökmesini izledim.

Bunu görmeye bayılıyor, onunla en iyi arkadaşlarımış gibi sohbet ediyor. Annesi onun ne kadar harika biri cidden kaçırıyor. En azından Thomas var, o da daha fazla çaba sarf ediyor gibi görünüyor. Geçen hafta telefonda Emery ile plan yaptığını duymuştum. Planların ne olduğunu bilmiyorum ama telefon görüşmesinden sonra Thomas'ın yüzündeki heyecanı görmek kalbimi ısıttı.

Thomas telefonu kapattıktan sonra bana genişçe gülümseyerek, "Benimle takılmak istiyor," dedi.

Emery, Thomas'ın kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini düşünüyor olabilir ama bence Thomas bunu nasıl yapacağını bilmiyor. Aile terapisine yeniden başlamak bu işi birlikte çözmenin iyi bir yolu. Emery ve Thomas bir şansı hak ediyor.

Sonunda işimi -çim biçme makinesini kaldırdım, gömleğimi giydim ve Bayan Melnyk'e veda ettim- Emery ile arabama doğru yürüyoruz. Emery bana doğru eğildi, elinde bir paket kurabiye tutuyordu.

"Bunları sen mi çaldın?"

"Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun? Hayır, Edith ısrar etti. Onları elime tutuşturdu ve 'Al bunları çocuğum, midem artık bunları sindiremiyor' dedi."

Emery'ye bakıyorum ve o da bana sırtıyor. "Benim için daha fazla, değil mi?" "Evet."

"Çünkü sen kurabiye yemeyen bir kâfirsin." "Sadece tatlıları sevmiyorum."

Emery iç geçiriyor. "Neden yine seninle bu kadar ilgileniyorum?"

Eğilip çeneme yumuşak bir öpücük konduruyor ve dudaklarının tenime değmesiyle kızarıyor.

"Evet, işte bu yüzden," diye fısıldıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Her neyse... çim düşündüğümde daha eğlenceliydi. Gelecek hafta sonu seninle geliyorum."

"Çimlerin yarısını biçmişsin."

"Üç çeyrek ve ben iyiydim, değil mi?"

Çimlerin üzerindeki eğri büğrü çizgileri gözümün önüne getiriyorum ve ona usulca gülümsüyorum. "Evet, iyi iş çıkardın."

"Ben doğuştan yetenekliyim ama zaferinizi çalmak istemiyorum. Sadece manevi destek ve arkadaşlık için geleceğim çünkü size söyleyeyim, yaşlı insanlar hiç siklemez. Edith kafayı yemişti. Şu dürbünleri gördün mü? İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmaydı ve her gün gömleksiz erkeklere bakar gibi çantasından çıkardı."

Kıkırdıyorum ve Emery devam ediyor, "Ve bana ne söyledi biliyor musun? Aman Tanrım, görsel. Ondan kurtulamıyorum." Gözlerini ovuşturuyor.

"Bana artık sütyen takmadığını ve göğüslerini bel kemerinin içine soktuğunu söyledi."

Bir kurabiye alıp dağınık bir ısırık ona göz kırpıyorum. "Bunu hayal edebiliyor musun, August? Onları pantolonunun içine sokuyorsun."

"Haklısın. Bu görsele ihtiyacım yok," diyorum kuru bir sesle, yanağındaki kırıntıları silerken.

"Ben de öyle. Ama bununla gurur duyuyor gibiydi. Göğüslerim dizlerime ulaşıyorsa ben de gurur duyardım sanırım. Bu da bir başarı sayılır."

Ona kıkırdıyorum, o da bana gülümseyerek kurabiyenin geri kalanını ağızına atıyor.

"Komik olduğumu düşünüyorsun, ha?" "Evet, Em. Öyle düşünüyorum."

Biraz şişiyor ve sonra elini arka kotumun cebine sokup kıkırkarak yanağını sıkıyor.

"Yani, haftaya seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet, eminim Bayan Melnyk de istiyordur."

Yüzünü boynuma gömüyor ve içine çekiyor. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Bir hayvan barınağında gönüllü çalışmak mı? Çocuklara kitap okumak mı? İklim değişikliğini çözmek mi?"

"Seninle vakit geçirmek dışında bir planım yok."

"Güzel, çünkü dövmelerimden birine dolgu yaptırmak için randevum var. Birkaç saat sürecek, o yüzden bir kitap getirin."

"Bekle, beni orada mı istiyorsun?"

"Tanrım evet, bir şeye ihtiyacım var. Zihnimde sana her türlü şeyi yapabilirim. Belki bana poz verirsin, tişörtünü biraz kaldırırsın böylece karın kaslarına bakabilirim."

Küçük bir attım. "Önce duş alabilir miyim?"

"Sadece izleyebilirim." Parmaklarının ucunu öpüyor ve sonra iç çekiyor.

Eve giderken arabayı biraz daha hızlı sürüyorum ve ön kapıdan tökezleyerek geçiyoruz, elleri üzerimde, dudakları dudaklarıma değiyor.

"Oh, Tanrım. Çimen gibi kokuyorsun. Seni toprakta becermek istiyorum," diye homurdanıyor gömleğimi çıkarmaya çalışırken. Boynuma yapışıyor ve küfür ediyor. "Lanet şey. Onu ikiye ayırmak istiyorum ama yeterince güçlü. Daha fazla kas lazım."

"," diyorum gülerek ve sonra onu kucağıma . Onu banyoya taşıırken bacaklarını belime doluyor. Çaba sarf etmekten sırtım ağrıyor ama buna değiyor. Bana yaslanmasını, kulağıma çıkardığı hevesli sesleri seviyorum. Sanki bunu beklemeye zor dayanıyor.

Banyo kapısı kapanıp kilitlendiğinde, onu duvara yaslayıp boynunu yalıyorum.

"Bizimkiler eve ne zaman geliyor?" diye sordu pantolonuna.

"Hatırlayamıyorum.

Düşünemiyorum. İnsanlar konuşurken daha dikkatli olmalıyım."

"Sonra," diye mırıldanıyorum çenesini kemirirken. "Daha çok zamanımız var."

Yanıt olarak inliyor, kalçalarını benimkilere sürtüyor. "Seninle her zaman birlikte olmaya ihtiyacım var. Geçtiğimiz ay berbattı. Bunu telafi etmem gerek."

"Biliyorum. Tartışmak ister misin--?" Elini ağzıma vurarak sözümü kesti.

"Lanet olsun, hayır. Artık tartışmak yok. Tüm nefret ediyorum."

Avucuna karşı gülümsüyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Çaresizliğim seni güldürüyor mu?"

Ereksiyonumu onunkine doğru itiyorum ve nefesi kesiliyor. Eli ağzımdan kayıyor ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dilimin içeri kaymasına izin veriyorum. Yüksek sesle inliyor ve saçlarımı sıkıca kavriyor.

"Çok tatlısın amına koyayım," diyorum hava almaya çıktığımızda. "Sevimli değil. Ben . En seksisi."

"Hm," diye .

"Tanrım, bu ses. Kayganlaştırıcın var mı? Kayganlaştırıcıya ihtiyacım var," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

"Evet," diyorum, zihnim en son birlikte duş aldığımız zamanı canlandırıyor. Dilinin bana yaptığı şeyleri. Nasıl hissettirdiğini hatırlayınca sikimin zıpladığını hissediyorum. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti; kimsenin bana bunu yapmasına izin vereceğimi hiç düşünmemiştim.

Ve yine de , onun için eğilmiştim. Dili içimdeydi. "Oh, lanet olsun," dedi. "Ver onu bana. Şimdi istiyorum," diye inledi,

Dilini tekrar ağzıma sokuyor. Çılgına dönmüş durumda ve ben dolaplara doğru tökezleyip bir çekmeceyi körü körüne karıştırıp sonunda istediğim şeyi bulduğumda neredeyse birbirimizi parçalıyoruz.

"Bu işe yarayacak mı?" Ben soruyorum ve Emery bakıyor. "Evet, işe yarayacak."

Bacaklarını belimden çözüyor ve ellerini göğsümde gezdiriyor. Kayganlaştırıcıyı açarken nefesim titreyerek çıkıyor.

"Merak etme. Henüz seni becermeyeceğim ama bunu senin için çok iyi hale getireceğim. Bana güveniyor musun?"

Ona hafifçe başımı sallıyorum ve o da pantolonumun üzerinden şişmiş sikimi tutup hafifçe sıkıyor.

"Güzel. Soyun ve duşa gir. Sonra eğil ve bana o kıcı göster."

Giysilerimi çıkarıyorum ve buharlı spreyin altına girdiğimde, tıpkı onun istediği gibi eğiliyorum ve bir çarpma ve mırıldanılan bir küfür duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Emery'nin duvara yaslanmış, pantolonunu çalıştığını görüyorum.

"Biraz fazla heyecanlandım," diye açıklıyor pantolonunu tekmeleyerek. Lavaboya düştüler ama o fark etmedi bile. Sadece boxer'ını çıkarıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor.

"Kahretsin, şu haline bak. Test yaptırдың mı?" diye soruyor, zorlanan aletini .

"Evet."

"Olumsuz mu?"

"Evet."

"Oh, Tanrıya şükür. Sevişirken çıplak yapabilir miyiz?"

Ellerimi yumruk yapıp titrek bir nefes veriyorum. Çünkü bunun düşüncesi, onun içimde olması, kalbime bir şeyler yapıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum ve beni duymasının mümkün olmadığına yemin ediyorum, ama dudaklarımı okuyor olmalı çünkü çenesini kaldırıp tavana doğru tutarsız kelimeler mırıldanıyor.

Sonra arkamdan yaklaşıyor, elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve omuzlarımı kavriyor.

"Tanrım, sen ıslak bir rüyasın. O kadar mükemmelsin ki," diyor bana sürtünürken.

"Hiç kıcını siktin mi?" diye soruyor, içime doğru sallanırken elleri çıplak kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Yanaklarım kızardı. "Evet."

Emery uzanıp enseme tutuyor. "Ne zaman?"

"Bana uzak durmamı söylediğinde," diye itiraf ediyorum. "Denedim." "Lanet olsun," diye nefes alıyor.

"Peki sen ne düşündün?"

"Senin olmanı tercih ederdim."

Emery öne doğru eğiliyor ve saçlarımı sertçe kavrayarak beni pis bir öpücüğün içine çekiyor.

"Dileğin benim için emirdir," diyor ve sonra bir şişenin kapağının açıldığını duyuyorum. Ve hissediyorum, bir parmak ucu deliğimin etrafında dönüyor ve sırtım kavisleniyor.

"Sence kaç parmak alabilirsin?" diye soruyor biri içime girerken.

Nefesim kesiliyor ve ellerim önümdeki fayans duvara kayıyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum.

"Evet, o seslerden daha çok var," diyor geçerek.

Parmağı hareket etmeye başlıyor ve sonra bir şeye çarpıyor ve hafifçe kayıyorum, kendimi dik tutmaya çalışıyorum ama lanet olsun, bacaklarım titriyor.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor ve kısa aralıklarla bastırmaya başlıyor.

"Oh lanet olsun!" Homurdanıyorum ve sonra uzanıp duş başlığına tutunuyorum, kendimi yere yığılmaktan korumaya çalışıyorum, çünkü bana her ne yapıyorsa inanılmaz. Bunu daha önce nasıl yapmadım? Neden Emery ve ben ilk tanıştığımızdan beri her gün bunu yapmıyoruz?

"Bu senin P noktan," diye mırıldanıyor ve sonra ikinci bir parmağını sokarken iyice gerildiğimi hissediyorum.

"Kahretsin, şu haline bak. İyi bir çocuk gibi alıyorsun. Senden güçlü bir dip olur," diye homurdanıyor ve sonra ben ona karşı kıvrana kadar parmaklarıyla o şeyi tekrar yapıyor. İnlemekten başka bir şey yapamıyorum. "Tam da daha mükemmel olamayacağını düşünürken, gidip bunu yapıyorsun."

Konuşmaya devam ediyor ama sözlerine anlam veremiyorum. Beynim karmakarışık. Sadece beni daha da gerdiğini, parmaklarının içime girdiğini hissedebiliyorum ve sonra serbest eli etrafımda dolaşıyor ve sızan sikimi kavırıyor ve beni her iki taraftan pompalıyor.

Nefes nefese kalıyorum, neredeyse boğazımdan hıçkırık kopuyor ve inanılmaz bir hızla dökülüyorum.

"Aman Tanrım," diyor Emery ve sonra parmaklarını benden çekiyor. "Zamanı geldiğinde beni çok iyi alacaksın."

Sonra beni yüzüstü çevirip omuzlarımdan itiyor ve düşün zeminine çöküyorum. O aletini tutarken boynumdan ve sırtımdan aşağı su akıyor.

"Benim için diz çökmen gördüğüm en ateşli şey."

Kısa, hızlı patlamalarla kendini pompalamaya başladığında kalçalarını kavriyorum ve parmaklarımı yağsız kaslara sokuyorum.

"Ağzını aç. Her yerine boşalmamı istiyorum. Seni . Seni mahvedeceğim, August."

Dudaklarımı itaatkâr bir şekilde ayırıyorum ve sonra yüksek sesle iniliyor, beyaz ipler sikinden fırlayıp dudaklarıma, dilime ve yanaklarıma iniyor.

Cam gibi gözlerle bana bakıyor ve başımı arkaya yatırıp suyun onu yıkamasına izin vermeden önce parmaklarıyla tenime boşalıyor.

"Bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

"Evet," diye mırıldanıyorum ve yüzümü kasıklarına bastırıp onu kendime çekiyorum.

Her şey vardı.

ONUNCU BÖLÜM

EMERY

("Lütfen flört etmeyi bırakır mısınız?" diye homurdanarak August'a huysuzca baktım. Parmaklarım tam içine girmişti ve işte burada

gülümsüyor ve Hector ile sohbet ediyor. Büyük kasları ve güzel gözleriyle seksi İspanyol Hector. Benimle hiç flört etmeyen Hector. August'un benimle flört ettiğini bile sanmıyorum. Ben flört edilemezim.

"Flört etmemizden sana ne? İkinizin kardeş olduğunu söylemiştiniz," diyor Hector.

"Üvey kardeşler," diye cevap veriyorum ve sonra sıkıntıyla iç çekiyorum.

August bana utangaçça gülümsüyor ama kimseyi kandırmıyor. Bu bir çeşit intikam. Colin ve benim numaralarımızı değiş tokuş etmemizden rahatsız oldu ve şimdi de benden öç alıyor.

August'un bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim ama anlaşılan varmış. Hatta bunu gülümseyerek yapıyor. Sinsi piç. Onu daha sonra geri getirmem . Belki ondan bir özür koparabilirim.

August, Hector'a "Sırf tepkimi görmek için insanlara kardeş olduğumuzu söylemeyi seviyor," diyor.

Jolly Rancher'ımı ağzımda yuvarlıyorum. "Tabii ki öyle. Seni telaşlı ve kızarmış görmekten zevk alıyorum, Bay Her Zaman Kendimi Çok İyi Hissediyorum."

Hector hızla yukarı bakıyor, gözlerini August'un vücudunda gezdiriyor ve sonra gözlerini çıplak kıkıma çeviriyor. "Bahse girerim buruşuk iyi görünürdü."

"Doğru mu?! Ben de öyle diyordum," diye haykırıyorum ve sonra ne dediğimi fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Ama aklına bir şey gelmesin, H. O müsait değil."

Hector dövme tabancasıyla olması gerekenden biraz daha sert bastırıyor ve ben homurdanıyorum.

"Lanet olsun sana. Ciddi misin? Bana sert davranmak zorunda mısın? Kıkımın hassas olduğunu biliyorsun."

"Sert olabilirim. Eğer ruh halim ."

Ağustos'u tekrar kontrol ediyor, bu beni rahatsız ediyor, ama çoğunlukla anlıyorum. August ateşli. Ben de gözlerimi ondan alamıyorum. Mükemmelliğin vücut bulmuş hali ve bu çok çıldırtıcı. Tek yapmak istediğiniz onu kirletmek ve kadar onu ne kadar zorlayabileceğinizi görmek.

Onu oldukça öğrendim. Çok iyi karşılıyor.

"Üçlü yapmaya ne dersin?" Hector teklif ve ben de başımı çevirip artık en sevmediğim dövme sanatçısına ters ters bakıyorum. Onu evlatlıktan reddetmek üzereyim. Altı yıl boyunca bu karşılıklı ilişkiyi inşa ettim ve her şeyin yerle bir olması için August'la flört etmem yetti.

"Um, hayır. Ben paylaşmam. Onu da kesinlikle paylaşmam. O paylaşılamaz."

"Çok kötü," diyor Hector ve August alt dudağını ısırarak duvara yaslanıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve saçları mükemmel bir şekilde yerine düşüyor.

Duşun zemininde diz çökerken bana böyle görünmemiştii. Hayır, kızarmış, darmadağınık ve müstehcen görünüyordu. Bunu tekrar yapacağımız *kesin*. Ama eminim önce bunu konuşmamız gerekecek. Sonsuza kadar görmezden gelemem. Bu gün bir rüya olsa bile.

Bazı sınırlar koymamız gerekiyor.

Nasıl yapılacağını hiç öğrenemedim ama onunla öğrenmek zorundayım, yoksa bu işin sonunda kalbim kırılacak. Böyle bir şey olursa hiç iyi olmaz.

Dr. K beni hayal kırıklığına uğratacak.

"Her şey tamam," diyor Hector ve sonra kalçama vuruyor. "Kaldır şu kışını."

Ayağa kalktım ve pantolonumu yukarı çektim.

Ve lanet olsun, Hector August'a doğru eğiliyor ve koluna baştan çıkarıcı bir şekilde dokunuyor, sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi parmaklarını teninde gezdiriyor.

"Affedersiniz. Eller yukarı," diyorum ve Hectoru dirsekleyerek yoldan çekiyorum. Bu büyük bir cesaret başarısı, çünkü o kocaman ve muhtemelen beni yumruk yapıp kullanılmış bir mendil gibi çöpe atabilirdi.

August gülümsemesini bastırıyor ve ben de yüzünü işaret ediyorum. "Bana öyle bakma. Sen şeytansın."

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Hayat dersi için teşekkür ederim. Ve şimdi beni bir günahkar yaptın. Kıskançlık On Emir'e aykırıdır. Şimdi cehenneme gideceğim için kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kendini beğenmiş."

"Allah belanı ."

Uzanıp beni kollarının arasına alıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor, tam da dükkânın ortasında. Zihnim şu anda bunu aşırı analiz ediyor. Tam hız ilerliyor.

Bu ne anlama geliyor?

Annesine söylemiyor ama diğer herkesin bilmesinde bir sakınca görmüyor mu?

Neden bu kadar kafa karıştırıcı?

Neden sadece kararını veremiyor?

"Dövmeni beğendim," diyor, benim iç mücadelemden habersiz.

"Teşekkür ederim."

"Sanırım bir tane almak istiyorum."

Yoldan çıkmış düşüncelerim August'a geri dönüyor ve ona göz kırpiyorum. "Dövme mi? O güzel mi?"

"Evet. Belki Hector tasarlayabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Senin yanına bile yaklaşamayacak. Yeterince saygıdeğer olup olmadıklarını görmek için potansiyel incelemem gerekecek."

August kıkırdıyor ve yüzümü tutarak başımı eğiyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor.

"Evet, tamam. Bunu yapabilirsin, Em."

Ve eğer kalbim buna çarpmazsa.

Hector dükkânın önüne doğru ilerliyor ve bize bakıyor. "Demek o türden üvey kardeşlersiniz."

Neden bahsettiğinden emin değilim ama bana başıyla onay veriyor. Sanki *anladım. Adamına bulaşmayacağım.*

Belki seni kovmam, H.

"nereye gidiyoruz?" August, az önce Hector'la yaptığım telepatik konuşmadan habersiz soruyor.

"Lex'ten bir çanta kıyafet alıp bu gece seninle takılırim diye düşündüm. Parmağımı yine o daracık kışına sokmama izin verir misin? Çünkü bu ve onu tamamen yemek arasında kaldım."

Ben ona sırtırken August kıpkırmızı oluyor ve kendi biraz boğuluyor. Kahretsin, eğer utangaç olması beni sertleştirmiyorsa.

"Bu sefer senin seçmene izin vereceğim. Hadi gidelim."

Daireye geri döndüğümüzde Lex'i mutfakta, kulağında kulaklıklar, mutfak masasının üzerinde bir şeylerle uğraşırken duyulmayan bir ritimle kışını sallarken buluyoruz.

Omzuna dokunuyorum ve o da dönüp bir kulaklığını çıkarıyor.

"Merhaba, Eminem. Evde ne yapıyorsun?" August'a bakar ve sırtır. "Oh, ve merhaba, seksi üvey kardeşim. Bize katılabildiğine çok sevindim."

August sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor ve tabii ki saçları tekrar yerine düşüyor.

Lex bana baktı. "Saç konusunda çok haklısın. Bu doğal değil."

Bir kahkaha atıyorum ve sonra August öne elini uzatıyor. "Merhaba. Ben August. Hiç tanışmadık."

"Oh, ama . Kahveni içtim. Harika bir zevkin var. Bu yüzden, bunu benim tüketimim için bıraktığınız için çok teşekkür ederim."

Lex elini August'un elinin içine kaydırır ve iç çeker. "Ellerin de harika derecede büyük. Tanrım, Eminem'in sana kafayı takmasına şaşmamalı."

August boğazını temizliyor ve bana bakıyor ve evet, kızarıyorum çünkü lanet olası Lex ve onun koca ağzı.

"Çeneni kapatabilir misin Lex? Fermuarını çeker gibi. Anahtarı da at."

Lex sırtıyor ve sonra elini August'un elinden çekip alıyor. "Tamam, ama buranın kameralar ve mikrofonlarla dolu olduğunu bilin, yaptığınız her hareketi duyabilir ve görebilirim, bu yüzden ikiniz dairenin herhangi bir yerinde sevişirseniz, bunu göreceğim." Gözleri August'un üzerinde kayıyor ve eğilerek mırıldanıyor, "Ve bunu caydırmak için söylemiyorum, sadece yasal olarak sizi bilgilendirmek zorundayım. Kirazının patlamasını izlemeyi çok isterim, o yüzden siktir git."

"Lex, sen kelimenin tam anlamıyla en kötüsüsün. Daha kötüsü gelmiyor."

August'un elini tutuyorum ve kıyafetlerimi almak için onu yatak odasına doğru çekiyorum.

"Demek Lex bu," diye tıslıyorum ve dolabın zemininden bir spor çantası alıp giysilerimi tikiştiriyorum. "Ondan neden nefret ettiğimi anladın mı?"

"Seni gerçekten duyabiliyorum!" Lex yüksek sesle cevap verir. "Kameralar. Ve benden nefret etmiyor, August. Sadece bana takılmış durumda ve bu konuda çok kırgın. İyi bir şeyi takdir edemiyor."

August bana gülümsüyor. "Ondan hoşlandım."

"Benden hoşlanıyor," diye bağılıyor Lex ve ben gözlerimi devirerek bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

"Tek kelime daha etme," diyorum ona ve August duvara yaslanıyor, parmakları usulca koluma dokunuyor. Onun teninin benimkine değmesi dikkatimi dağıtıyor. Ellerini üzerimde istiyorum. Ben de ellerimin onun üzerinde olmasını istiyorum. Eğer Lex bu kadar ürkütücü olmasaydı, August'u çevirir, ve tam burada becerirdim.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diyor Lex, kapıda belirerek. "Benim gitmem gerek. Boyamam gereken yaşlı kadın saçları var." Elinde bir kutu tutuyor ve önümde sallıyor. "Ne düşünüyorsun? Bu yeterince kırmızı mı?"

Kutuya bir göz attım. "Kimin saçını boyuyorsun?"

"Ah, Martha ve Vicki'nin. Brenda mor istiyor ama o da siparişte yok. gelecek haftaya kadar beklemesi gerektiğini söyledim."

Ben kutuyu Lex'e geri verirken August ikimizi de izliyor. "Bana iyi göründü. *Yeni* arkadaşlarınızla iyi eğlenceler."

"Ah, Eminem, kıskanç olma. Ben her zaman senin yanımdayım," diyor Lex ve sonra dudaklarını alnıma yapıştırıyor. Arkasını dönüp vals yaparak daireden çıktığında ben de ona sürtünüyorum.

Ama kapı kapanmadan önce bağılıyor, "Oh ve August, dikkatli ol. Alttan almaya hazır ol. Bu, üstten başka bir şey yapmayı reddediyor!"

Sırtına bir çift çorap fırlatıyorum ama ben ona vuramadan kapı çarparak kapanıyor.

Kahretsin, çok sinsî.

Sonra sessizlik oldu ve parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Şşşt," diyorum ve sonra ikimiz dışarı çıkıyoruz, çantam August'un omzuna atılıyor.

Kapı arkamızda tıkırdayarak kapanıyor ve August yürümeyi bırakıp bana dönüyor. "Bunu tartışmalı mıyız?"

"Neyi tartışacağız?" Aptal rolü yaparak soruyorum. "Senin... tercihlerini."

Ona ters ters bakıyorum. "Sen ve senin lanet tartışmaların. Tartışacak bir şey yok. Onu duydun ve haklı. Ben dibe vurmam. Asla. Hikayenin sonu. Bunu sana söylediğimi sanıyordum?"

"Neden sorabilir miyim?"

"Ben sadece... bu kadar savunmasız hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu benim için çok fazla, bununla başa çıkamam. Kıcıma girmesine izin verilen tek şey yapay penisim. Eğer bu anlaşmayı bozuyorsa--"

"Em," diye usulca araya giriyor ve ben ondan başka her yere bakıyorum. Ne olacağını biliyorum ve sorun değil. Kesinlikle sorun yok.

August uzanıp enseme kavlıyor ve alnını alnıma değdiriyor.

"Tanrım, sorun olacaksa hiç sevişmemize gerek yok, tamam mı? Eğer yapmazsan.... anal olmadan da idare edebiliriz."

August ağzını benimkine bastırıyor. Tatlı ve nazikti ve elimde olmadan ona doğru eğildim.

"Sorun değil. Sadece sorun olmadığını bilmeni istedim. Ben..." diye boğazını temizliyor. "Hoşuma gitti. Hoşuma gidecek. Sen üstte."

Nefesim bir anda kesiliyor ve dengede durabilmek için ona doğru bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hey, iyi misin?"

Kabaca yutkunuyorum ve sonra August, "İşte," diyor ve cebinden bir enayi çıkarıyor. Gözlerimi kırptırdım. Bana bir enayi getirmişti.

Bana lanet olası bir enayi getirdi.

Bütün gün benim için taşıdı. Lanet olası cebinde.

"Seni seviyorum," diye geveliyorum ve kelimeler akşamın soğuk havasına karışır karışmaz yüzüm alev alıyor.

Aman Tanrım. Bunu neden söyledim ki? Benim neyim var böyle?

August donup kalıyor, eli hâlâ enseme, diğeri hâlâ o lanet şeyi tutuyor. Artık onu istemiyorum bile. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Yani... Bana bunu getirmene bayıldım. Beni düşünmen...oh lanet olsun...."

Ben topalım. En ezik. Öyle olduğumu biliyorum. Artık bunu değiştiremem. Bu genetik. Düzeltmek için gen terapisine ihtiyacım var.

August emiciyi benim için açıp dudaklarıma bastırırken bu üç küçük kelime aramızda kötü bir koku gibi dolaşıyor.

"Buradayım," diyor usulca. En azından kaçmıyor. Hâlâ burada. Bu iyi bir şey, değil mi? Bu benden nefret etmediği anlamına gelmeli.

Dudaklarımı aralıyorum ve içeri kayıyor, sonra August elini yüzüme bastırıyor. Bunu hep yapıyor, yüzüme şefkatle dokunuyor. Kalbim buna dayanamıyor.

"Hey, Em," diyor ve kulaklarımda bir gümbürtü kopuyor. kadar yüksek ki, vızıltısından başka bir şey duyamıyorum. August'un ağzı hareket ediyor ama kelimeleri çıkaramıyorum. Bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Em."

"Ha?"

August başparmağıyla çeneme dokunuyor. "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"deme. Bu daha da kötü," diye mırıldanıyorum ve sonra yüzümü onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum. Yanıyor.

Kahretsin, çok utandım. Lex'lere geri dönüp yorganın altına saklanmak ve bir daha asla çıkmamak istiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve ağızımdaki şekeri emiyorum, böylece bir şey söylemek zorunda kalmıyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ağızımı açarsam tekrar dökülmesinden korkuyorum.

*Seni
seviyorum*

*.
Senden
hoşlanıyo
rum.*

Telefonum yüksek sesle çalıyor ve titreyen parmaklarımla onu çıkarıyorum.

Lex: Acınası.

Evet, Lex. Biliyorum.

Beni temkinli bir şekilde izleyen August'a bakıyorum. Evet, onu

suçlamıyorum. Ben de kendim için böyle hissediyorum. Geri millet.
Kaybeden serbest.

"Özür dilerim. Bunu söylediğimi unutabilir miyiz? Sağlıklı düşünemiyorum," diye mırıldanıyorum ve August başını sallıyor.

"Tamam."

Bu beni aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissettiriyor. Kahretsin. Başka bir şey söylemesini istemiştim. Duymak istediğim kelime "*tamam*" değildi. *Tamam* artık dört harfli bir kelime. Kötünün de kötüsü. Okullar bunu yasaklamalı.

"Hadi gidelim, tamam mı? Ben gitmek istiyorum." "Em."

"Adımı öyle söyleme. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

Çantamı omzunda düzeltiyor ve beni dışarı kadar takip ediyor.

Ve eğer bu benim lanet günüm değilse. Annem birden önümde belirdi. Lanet olası bir karabasan gibi karanlık kaldırımın gölgelerinde duruyor. Gecemin berbat geçmesine izin veremezdi; gidip geceyi korkunç hale getirmek zorundaydı.

"Emery," diyor ve sadece dilindeki ismim bile tüm bedenimin kilitlenmesine neden oluyor.

Aman Tanrım.

Sinirlerim geriliyor, görüşüm daralıyor ve aniden başım dönüyor. Ağzım tükürükle doluyor ve ciğerlerim hava almakta zorlanıyor. Bir kez korkmuş bir çocuğum. Yetişkin Emery kayboluyor, inşa ettiğim tüm güvenim ve gücüm paramparça oluyor. Onun varlığında güçsüzüm, hep öyleydim, hep öyle olacağım.

"Hayır," diyorum, geri .

"Emery. Sadece konuşmak istiyorum."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ve August'a doğru bastırıyorum. Beni güvende tutacaktır. Daha önce korudu. Şimdi de koruyabilir, beni sevmese bile.

Ama ben buna alışkınım. Hiç kimse beni gerçekten sevmedi.

Annemin de öyle olmadığına eminim. Bunu destekleyecek onlarca yıllık kanıtım var

"Çok üzgünüm, bae. Sadece konuşmayı çok isterdim" diyor ve o ses *tonuyla*. Neden konuşmayı kesmiyor? Göz ucuyla bakarken öğürüyorum ve neredeyse öğle yemeğimi kaldırıma boşaltıyordum çünkü elleri

Sanki vahŖi bir hayvana yaklaŖmaya alıŖıyormuŖ gibi. Sanki tehlikeli olan gibi. Sanki o zararsız mıŖ gibi.

Ben daha iyi biliyorum.

Ne yapabileceğini biliyorum.

"Siktir !" Bağırıyorum ve kaldırımda geriye doğru tökezliyorum.

Kaçmak zorundasın.

zorundayım. Beni

yakalamalarına izin veremem.

Durmayın. KoŖ.

Ve sonra ayaklarım hareket ediyor.

"Em!" diye bağırıyor arkamdan bir ses, ben caddede hızla ilerlerken, ama durmuyorum. Duramıyorum. Bloklar boyunca koŖuyorum. Acıyana kadar koŖuyorum. Keskin bir acı göğsümden yukarı fırlıyor ve nefesimi tutmaya alıŖırken hırıltılar çıkartıyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Bir molaya ihtiyacım var ama bacaklarımın pompalamasını durduramıyorum.

Bir el dıŖarı fırlıyor ve güçlü bir bedene doğru çekiliyorum.

Kolumu geri çekip karınlarına dirsek atıyorum. Ayaklarım önümdede tekmeliyor ve homurdanıyorum.

"Em."

O ses.

Bu onun sesi.

Kollarında gevŖiyorum, hâlâ nefes kalıyorum.

"Em, bebeğim, ," diyor August, beni kendisine daha sıkı . "İyisin, güvendesin."

Adı ağzımdan kaçıyor ve sonra dönüp gömleğine sarılıyorum, içimden acı dolu bir hıçkırık kopuyor.

Beni kendine doğru çekerken, bir eli saçlarımda, diğeri sırtımı aŖađı yukarı ovalarken, "Siktir," diye bağırıyorum.

"O gitti, bebeğim. Gitti. Güvendesin."

Ben paramparça, ıslak nefeslerden oluŖan bir karmaŖaya dönüşene kadar bu sözleri tekrarlıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve August parmaklarını sırtıma geçiriyor. "Bunun için asla özür dileme. Asla."

Ona bakıyorum ve baŖparmaklarıyla yanağımdaki ıslaklığı siliyor. Gözlerim irkilerek kapanıyor ve avuçlarına doğru eğiliyorum.

"Eve gitmek ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve burnumun ucuna hafif bir öpücük konduruyor. "Hadi gidelim."

Arabasına doğru yavaşça yürüyoruz, gözlerim önümdeki betonda. Yukarı bakmak istemiyorum, belki bir yerlerde gizleniyordur diye. Eğer onu göremiyorsam, demektir.

Sonunda arabaya ve kemerimi bağladığımda, kapıları kilitleyip pencereye doğru dönüyorum, zihnim düşünceler karmaşası içinde

"Benimle konuşmak zorunda değilsin," diyor August, elleri direksiyonda sokağa çıkıp eve doğru kısa bir yolculuğa başlarken. "Ama konuşmak istersen, dinlemek için buradayım."

Tabii ki öyle. O *hep oradaydı*. Kaotik hayatımdaki kaya. Beni sevmiyor olsa bile.

Sanırım doğru şeyi yapmak için birini sevmek zorunda değilsiniz. Benden hoşlanmadığı zamanlarda bile hep yanımdaydı. Sanırım hepsi bu. Sadece iyi bir insan olması.

Tanrım, ona aşık olmamamı kim nasıl bekleyebilirdi ki? Hiç şansım bile yoktu; en başından beri gidiciydim.

"Okuduğun kitaplar gibi değil," diye geveliyorum. "Ana karakterin tacizcisine karşı durduğu ve sonra sonsuza dek mutlu yaşadığı yerler. Onlardan asla kurtulamazsın. Gerçekten kurtulamazsın. Ölmedikleri sürece. Lex'in annesi aşırı dozdan öldü. O şanslı olanlardan biri. Ama yerin metrelerce altına gömülseler bile, yine de bize musallat olmanın, kabuslarımızda ortaya çıkmanın bir yolunu buluyorlar."

August'un hüznü nefesini duyabiliyorum ve göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Tabii ki bana bu nezaketi gösteremedi. Ne zaman biraz ilerleme kaydetmeye başladığımı düşünsem, yeniden ortaya çıkıyor ve beni sıfıra indiriyor. Ne istediğini bilmiyorum ve öğrenmek için onunla konuşmak da istemiyorum. Ondan nefret ediyorum August. hissetmenin iyi olmadığını biliyorum... bu kadar nefret dolu. Dr. K nefreti bırakmanın daha iyi olduğunu söylüyor ama bu çok zor. O benim lanet hayatımı mahvetti."

Titreyerek nefes alıyorum ve yavaşça üflüyorum. Neden beni rahat bırakmıyor ki? Bende onun istediği ne var? Eğer bağışlanmaksa, bunu elde edemeyecek. Bazı şeyler affedilemez.

"Ve bir gün onu affetsem bile, onu hayatımda asla istemiyorum. O bu hakkını uzun zaman önce kaybetti."

August sessiz, dinlerken başını sallıyor, sadece içimi dökmeme izin veriyor. Benim felaket hayatım hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum... ama garip bir şekilde beni yargıladığını hiç hissetmiyorum. Bu adamın vücudunda kötü bir kemik olduğunu sanmıyorum.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Avuç içlerimin topuklarını gözlerime sürüyorum. "Tanrım, ne kadar durumdayım."

İç çeker ve mırıldanır, "Böyle söyleme, Em. İyi ki oradaydım. Kahretsin, bunu bilmeni istiyorum. Asla incinmeni ya da üzülmeni istemiyorum."

"Onun ne istediğini öğrenecek misin August? Bunu benim için yapabilir misin?" Fısıldıyorum.

Tereddüt bile etmedi. "Evet. Konuşacağım. Thomas'la konuşacağım. Eminim şimdiye kadar eve gelmişlerdir."

Evine döndüğümüzde koşarak içeri giriyorum ve doğrudan August'un odasına gidiyorum. Çenemi göğsüme yaslamış, şu anda üzerime yerleşmiş olduğundan emin olduğum endişeli bakışlardan kaçınıyorum. Bu konu hakkında konuşmak, yeniden tartışmak istemiyorum. August'un benim yerime halletmesine izin vereceğim. Her zaman yaptığı gibi.

Odasına girip kapıyı kapattığımda kıyafetlerimi çıkarıp yorganın altına giriyorum. Kokusu etrafımı sarıyor, beni sakinleştiriyor ve sadece gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

Ona bu kadar ihtiyacım varken onu nasıl bırakacağım? Yapabileceğimi sanmıyorum. Belki biraz daha kalabilirim. Eğer istediği buysa bizi bir sır olarak saklayabilirim. Bana ne vermek isterse kabul ederim. Sadece ona hayatımda ihtiyacım var.

Birden kilidin tıkırtısı odanın içinde yankılanıyor ve yüzümü ondan saklamak için yorganı daha da yukarı çekiyorum.

"Uyanık mısın?" diye soruyor usulca, yatak onun ağırlığıyla çöküyor.

"Evet."

Yumuşak bir ışık yanıyor ve elinin uzanıp koluma yerleştiğini hissediyorum. Onun baskısı beni topraklıyor.

"Thomas'la konuştum; ilgileneneğini söyledi. Şu anda bir yasaklama emri çıkartmaya çalışıyor. Görünüşe göre, formları internetten indirip mahkemeye gönderebiliyorsunuz."

"Teşekkür ," diyorum ve yüzümü yastığına çeviriyorum.

"Her zaman," diye yanıtlıyor August ve sonra kolumu hafifçe sıkıyor. "Burada kalabilirsin. Üzgün olduğunu biliyorlar ve ikisi de bir şey düşünmeyecektir."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Tamam." Çünkü bu aklımda bile yoktu ama şimdi var. Onun sırrı olmaktan nefret ediyorum ama onu kaybetmek de istemiyorum.

Bunu tekrar yaşamaya hazır değilim.

"Sana sarılabilir miyim?" August soruyor ve ben başımı sallıyorum. Arkamdaki yorganın altına giriyor ve o güçlü kolları beni sararak sırtımı göğsüne çekiyor. Yüzü boynuma bastırıyor, eli çıplak karnımda geziniyor, bacağı bacağıma dolanıyor.

"Yarın annem ve Thomas'ın bizimle konuşmak istedikleri bir konu var."

"Siktir et bu aileyi. Şimdi ne olacak?" Mırıldanıyorum ve August tenime bir öpücük konduruyor.

"Onlara hayır diyebilirim. Bekleyebilirler. Acil olmadığını söylediler."

Öfkelendim ve sonra başımı salladım. "Sorun değil. Ne olduğunu bilmediğim için daha da endişeli olacağım. En iyisi bir an önce halletmek."

Zihnim yüzlerce farklı yönde dönerken odaya sessizlik hakim oluyor. Keşke düşüncelerim üzerinde kontrolüm olsaydı, ama onları deneyimlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Sekiz yaşındayken götürüldüm," diyorum aniden. "On yaşımıdayken annem bir programda çalıştı ve beni geri aldı. Ebeveynlik haklarını kaybetmek üzereydi ve bencilce beni geri istedi."

August'un eli karnıma sıkıca bastırıyor, sanki beni daha da içine çekiyormuş gibi. Yapabilsem tamamen içine girerdim, sadece onun ışığında yaşardım. Karanlıktan çok korkuyorum.

"Aslında ona geri dönmek istedim. Onu özledim. Buna inanabiliyor musun? Tanrım, ne kadar aptalmışım. Tam altı ay boyunca temiz kaldı ve o işler o kadar da kötü değildi. Bir gerçek bir annem varmış gibi hissettim. Ama sonra tekrar kullanmaya başladı... ve her zamankinden daha kötü oldu. Ona asla geri dönmemeliydim."

Burnumdan bir nefes kaçıyor ve August inleyerek üstüme yuvarlanıyor. Yüzü tam benimkinin üzerinde ve başparmaklarını yanaklarıma bastırıyor.

"Sen bir çocuktun, Em. Bu senin hatan değildi. Hiçbiri değildi."

Başka tarafa bakıyorum ama ondan kaçamıyorum çünkü beni olduğu yerde tutuyor, vücudu benimkine bastırıyor. Sallanan dudağımı ısıyorum ve onun bakışları bu hareketi takip ediyor.

"Neye ihtiyacınız var? Söyle, ben de sana vereyim. Nasıl düzelteceğimi söyle. Nefret ediyorum..." Sesi kırılır. "Seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum."

"Sadece sana ihtiyacım var. Sadece sarıl bana," diye nefes alıyorum ve o da başını ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor ve sonra ben onun üstüne çıkana kadar bizi yuvarlıyor. Güçlü elleri sırtıma dayanıyor, tıpkı dağlarda kaybolduğumuz o uzun gecelerde yaptığı gibi omurgama aşağı yukarı masaj yapıyor.

Bizi bulduklarını ve artık evde olduğumuzu biliyorum ama gözlerimi kapattığımda bir parçam hâlâ kaybolmuş gibi hissediyor.

Çok yorgunum.

Biraz uyumam

lazım.

Ve belki yarın tekrar bütün hissedeceğim.

Elimi çarpan kalbime bastırarak uyanıyorum.

Hangi cehennemdeyim ben? Dün gecedен görüntüler bana saldırıyor -korku, yüzündeki ifade, ayaklarımın yere çarpma sesi- ama etrafıma bakarken yavaşça dağılıyorlar.

Onun odasındaım. Güvendedim. Ama o da burada değil. Yatak boş ve dokunulamayacak kadar soğuk.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek yorganı üzerimden itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Gitmeden önce beni uyandırmadığı için sinirlendim, ama sonra beynimin mantıklı kısmı bana huzur içinde uyuyorsam muhtemelen beni uyandırmak istemediğini hatırlattı. Ben de olsam uyumama izin verirdim.

Şifonyerine doğru ilerledim ve karıştırdım. Yapmam gerekenden çok daha kapsamlı bir iş çıkardım, yüzümü bir çift boxer külotuna bastırdım ve derin derin kokladım. Sorunlarım var; bunu biliyoruz.

Sonra onun bir çift eşofmanını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarıp üzerinde.

Yatak odasından çıkarken August'u kanepede uzanmış, bir fincan kahvesini yudumlarken, Thomas ve Lisa ile sessizce konuşurken görüyorum. Çok tatlı bir şekilde buruşuk görünüyor ve büyüyen ereksiyonumu gizlemek için kazağını biraz daha aşağı çekiyorum.

"Hey," diyorum ve sesim çakıl yutmuşum gibi çıkıyor.

Ağlarsam böyle olur. Artık tek yaptığım bu gibi görünüyor.

"Hey," diyor August ve ayağa kalkıp kanepeden bir battaniye alarak etrafıma sarıyor ve oturmam için bana yol gösteriyor. Lisa her şeyi izliyor, bakışlarında şaşkınlık var. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor çünkü August ona söylemeliydi. Şimdi şüpheleniyor olmalı. Oğlu, sanki değerli kız arkadaşımıymışım gibi üzerime titriyor.

"Sana bir kahve yapayım," diyor ve az önce oturduğu yere kıvrılıyorum, minderlerden yayılan vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

"Bol şeker, lütfen."

"Hayır, sadece biraz."

"Sen benim patronum değilsin," diye mırıldanıyorum ve o da bana gülümsüyor. Tamam, evet, her zaman benim patronum olabilir.

O mutfağa girip gözden kaybolduğunda Lisa başını bana doğru eğiyor, ben de ona hafifçe gülümsüyorum.

"Kendine engel olamıyor," diye fısıldıyorum.

Çatık kaşları düzeliyor ve başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Evet. Biliyorum."

"Karaya oturduğumuzdan beri kendini biraz korumacı hissediyor."

Lisa başını sallar ve sonra at kuyruğunu çekiştirir. "O hep böyleydi. Kocaman bir kalbi var."

Tanrım, bilmiyor ?

Bir dakika sonra August elinde bir kupa ve insülin torbamla yeniden ortaya çıkıyor ve yanıma oturuyor. Hem de çok yakınım. Kalçası bacaklarıma sürtünüyor ve kolu benimkine bastırıyor.

Şikayet ettiğimden değil ama kucağına tırmanmak istiyorum. Çok ama çok cazip.

"Biraz daha şeker ekledim," diyor küçük bir gülümsemeyle, bardağı ve insülinimi bana uzatırken. Bardağın kenarından ona bakarak test ediyorum.

"Hm. Fena değil. Yine de daha fazlasını kullanabilirdim. Bir dahaki sefere, *bunun yeterli olduğunu* düşündüğünüzde, iki katını ekleyin."

"Komaya girmeni istemiyorum," diye kıkırdıyor ve sonra bakışlarını benimkilerden çekiyor. Onu hemen özlüyorum.

Thomas boğazını temizliyor ve gözlerimi babama . Koltuğunda kayıyor ve birkaç sayfa kâğıt tutuyor.

"Yasaklama emri için gerekli evrakları doldurdum. Sadece senin imzana ihtiyacım var, sonra da mahkemede işleme koyabiliriz."

Başımı sallıyorum ve biraz daha kahve yudumluyorum. Boğazımı yakıyor ve irkiliyorum.

"Teşekkürler."

"Evet, tabii. Ben, uh, senin için hallederim ve ne istediğini öğrenirim. Seni bir daha rahatsız etmeyecek. Bundan emin olacağım," diye mırıldandı Thomas ve sonra uzanıp bir kutuya tutundu. "Ama daha iyi bir haberim var, pompanız ve glikoz monitörünüz burada. Önümüzdeki Salı günü Dr. Bidhan'dan randevu aldım, seninle her şeyi gözden geçirmek için. Tabii sen de istersen. Elbette kendi randevunuzu kendiniz alabilirsiniz...."

"Hayır, bu işe yarar. Orada olacağım," diye araya giriyorum ve ardından "Bunu yaptığın için teşekkürler," diye ekliyorum.

Thomas ellerini kalçalarına sürüyor ve başını sallıyor. "Güzel. Güzel. Ve sorun yok. August haklıydı, bunu yıllar önce yapmalıydım. İhmalkâr davrandım ve özür dilerim Emery."

"Sorun yok," diye fısıldıyorum ve August boğazını temizliyor. Ona bakıyorum çünkü hiç itiraf etmemiş olsa da tüm bunların arkasındaki sebebin olduğunu biliyorum. Tatlı, düşünceli piç kendine engel olamadı.

Bir an sessiz kaldık ve ben August'a daha da yaklaştım ama o hâlâ çok uzakta hissediyor.

Oh, siktir et.

"Tut şunu," diye geveleyip August'a yarısı boşalmış kupamı uzattıktan sonra Lisa ve Thomas'a dönerek, "Ben onun kucağına oturacağım. Bu bizim yaptığımız bir şey. konuda tuhaf davranmayın."

Sonra kucağına kıvrılıyorum ve ona sokuluyorum.

August'un vücudu benimkinin altında sertleşiyor ve ben pişman olmak istiyorum ama *hiçbir şeyden* pişman değilim. Belki onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmam dışında. Bu bir hataydı. Bununla elimdeki tüm kartları göstermiş oldum.

Ama ona ihtiyacım olduğu için pişman değilim.

Ve ona ihtiyacım var.

Bunda yanlış bir şey yok.

Dr. K öyle dedi. Bunun sağlıklı olduğunu söylüyor. Birine açılmam ve ona izin vermem. Hayatımın çoğunu insanları uzaklaştırarak, bağlanmaya direnerek geçirdim ama August'la birlikte kendimi sonsuza kadar ona bağlı kalmak isterken buluyorum.

August boğazını temizliyor ve kahve fincanımı elinden alıp bir yudum daha içiyorum, Thomas'ın geniş bakışları ve Lisa'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bana öyle bakma. Bağlanma sorunlarım var."

Sanki bu her şeyi açıklıyor. Hiçbir şeyi açıklamıyor. Bağlanma sorunlarımın bununla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece benim bu adama acınası bir şekilde aşık olmam.

Thomas bir elini yüzünde gezdiriyor ve Lisa başını sallamadan önce merakla bana bakıyor. "Tamam. Bu değil... Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve August altımda kayıyor, elleri uyluklarının iki yanında. Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. O elleri üzerimde istiyorum. Her zaman .

Bebek adımları sanırım. Henüz beni üzerinden atmadı, bu da küçük bir kazanç. Ve ikisi de benim biraz tuhaf olduğumu biliyor. Suçu buna atabilirim. Onun kucağına oturmak seviştiğimiz anlamına gelmiyor.

Ne yazık ki.

Çok yakında. Çok
yakında. Umarım.

"...seninle konuşmak istedim...." Oh lanet olsun. Lisa bir şeyler söylüyordu ve ben fark etmemiştim. August'un ateşli kıcını ve içinde kayan sikimi meşguldüm. Battaniyeyi etrafımda daha sıkı tutuyorum - ailemin selamımı görmesini istemiyorum.

"...Thomas ve ben tartıştık...." Lisa'nın sesi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Onu dışarıda bıraktım. Bu benim gerçek bir sorunum. Kahvemden uzun bir yudum daha alıp August'un göğsüne yaslanıyorum.

Hala bir tahta gibi kaskatı duruyor, kalbi hızla çarpıyor ve sonunda onu çok mu merak ediyorum. Belki bu sefer gerçekten sinirlenecek ve bu kadar düşüncesiz olduğum için bana bağırarak. Belki de bu benim

onu test etmek için pek de ince olmayan bir yolu. Eğer bağıırırsa, belki bu onu unutmamı kolaylaştırır.

"...evi ikinize de hediye etmek istiyoruz."

Gözlerim önce Lisa'ya sonra Thomas'a kayıyor ve elimi yüzümün önünde sallıyorum.

"Özür dilerim, *ne dedin?* Dinlemiyordum. Tekrar edebilir misin? Yavaşça."

Lisa bakışlarımı karşılıyor. "İkinize de bu evi hediye ediyoruz. isterseniz."

"Neden?"

"İkinizin de istiyoruz. Oğullarımız."

August'a bakıyorum, sertçe yutkunuyor ama sessizliğini koruyor.

"Oğulların mı?" Soruyorum ve gözlerimin başladığını fark ediyorum.

Daha önce

hiç annem .

"Nerede yaşayacaksın?" diye sordum. Ve ağızımdan çıktığı anda bunun aptalca bir soru olduğunu anladım. Tabii ki Thomas'la birlikte onun dairesinde yaşayacak.

"Thomas'ın evi. İkimiz için tam uygun büyüklükte ve sonra Emery, senin de kalacak bir yerin olur."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Bunu kabul edebilir miyim bilmiyorum." "Kabul ," diyor Thomas ve benim sulu bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Emin misin?"

Lisa bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Elbette öyle. Bunu aylar önce uzun uzun konuşmuştuk ve Thomas evrak işlerini bile hazırlamıştı. Önümüzdeki hafta sonuna kadar çıkabilirim. Eğer siz ikiniz oda arkadaşı olmak istiyorsanız tabii."

Alt dudağımı ısıriyorum ve August'a bakıyorum. "Oda arkadaşı olmak ister misin?" Ona soruyorum ve bakışları benimkilerle buluşuyor.

O lanet dudaklarını ıslatıyor. "Evet. Bunu yapabilirim."

Ona genişçe gülümsüyorum ve başımı çenesinin altına sokuyorum. Lisa bize bakıyor ama ağızını kapalı tutuyor.

Evet, güzel. Ağızını kapalı tut. Çünkü oğluna aşık olmam senin suçun.

Gerçek olamayacak kadar iyi birini yetiştirmişsin.

Ölüm döşeğıme düşene kadar bu adamın hasretini çekeceğim. Kimse onunla boy ölçüşemez.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS

(Annen bütün gün bana bakıp durdu. Emery kucağıma sürünerek işleri gerçekten garip bir hale getirdi ve sadece kendini oraya yerleştiriyor. Tamamen normalmiş gibi.

Bu normal değildi.

Ama aynı zamanda, onu üzerimden uzaklaştırmak da istemiyordum. Bunu ona yapamazdım.

Şimdi eşyalarını toplamasına yardım ediyorum ve annem ikimizin arasında neler olduğunu merak ediyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Ama tabii ki ben konuyu açmadıkça bir şey söylemiyor. İşte bu kadar harika biri.

Bu konuyu açmalıyım. Ona söylemeliyim. Bu neden bu kadar zor? Bunu biriyle konuşmam lazım. Muhtemelen Magnus'u aramalıyım; genelde iyi tavsiyeleri vardır.

"büyük yatak odasını kim alacak?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Emery alabilir," diyorum o başını sallayınca.

"Evet, bu mantıklı. Yatağı bırakacağız. Sence sorun eder mi? Üzerinde uyuduğumu biliyorum...." diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Sanmıyorum. Lex'in kanepesinde uyuyordu...."

Emery aniden kapıda beliriyor ve annemin büyük boy yatağına uzanıyor, kollarını ve bacaklarını yana açıyor. Örtünün üzerinde kar melekleri yapıyor.

"Tanrım, evet. Kabul ediyorum. Aslında evsizim. Bu yatak benim için yapıldı. Bu yastık üstü mü?"

Lisa kendi ayağıyla onun ayağına vurur. "Evet, öyle. Ben Thomas'ın evinde olacağım için çarşafı çıkarayım ve sen de bu gece burada kal. Böylece August'un yerinde uyumak zorunda kalmazsın."

Bana baktı ve ben de kızardım çünkü lanet olsun. O soruyor sormadan. Sanırım bu annelere özgü bir şey.

"Evet, bu harika olurdu. Ama açık konuşmak gerekirse Lisa, dün gece oğlunun yatağında uyudum. Yerde yatmayı teklif etti ama sırtı kötü olduğu için...."

Annem at kuyruğunu çekiştiriyor ve başını sallıyor. "Tabii ki. Bu mantıklı."

Hayır, anne, hiç mantıklı değil, ama işte buradayım, Emery ile oda arkadaşı olmak üzereyim. Seksi, bağımlılık yapan, sinir bozucu Emery.

Emery eğilir ve kaşları birleşir. "Bu konuda emin misin Lisa? Beni çok az tanıyorsun."

"Tabii ki seni tanıyorum," diyor küçük bir atarak. "Ve evet, ikimiz de eminiz. İki eve ihtiyacımız yok ve senin sahip istiyoruz. Bunu hak ediyorsun. Thomas bu konuda çok kararlıydı aslında."

Emery başka tarafa bakıp hızla göz kırpmıyor ve lanet olsun, yanına gidip ona sarılmak istiyorum. Bunun yerine duvara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bugün toparlanmak için daha fazla yardıma ihtiyacın var mı?" Anneme soruyorum ve o da bakışlarını bana çevirip gülümsüyor.

"Hayır. Planım bu hafta yavaş yavaş taşınmak, böylece çok bunaltıcı olmayacak."

"Bir dönemin sonu, ha?" Şu anda biraz melankolik hissederek soruyorum.

"Evet, ama yeni bir tanesinin başlamasına çok sevindim."

Gözlerim Emery'ninkilerle buluşuyor ve o da ağzına bir parça şeker atıyor.

"Evet, ben de."

Garaj kapısı kapanır kapanmaz - Thomas ve Lisa'nın gittiğini işaret ederek - Emery peşime düşüyor, kahverengi gözleri irileşmiş bir şekilde dudağını kemiriyor.

"Sen delisin. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Öfkeli bir parıltı vardı," diye atıldı.

Ona bir kaşımı kaldırıp arkamı dönüyorum ve öğle yemeği için bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa geçiyorum. Başka bir şeye odaklanmalıyım

Bu evde yalnız olduğumuz gerçeğinden daha fazla. "Kızgın değilim."

"Kucağına oturdum," diyor beni takip ederek. "Onların önünde. Üzgünüm ama üzgün değilim. Yani, belki biraz üzgünüm. Aslında, sadece sen kızgınsan üzgünüm."

Buzdolabını açıyorum ve aslında hiçbir şey görmeden içine bakıyorum. Zihnim artık yalnız olduğumuz için yapabileceğimiz her şeyi düşünmeye odaklanmış durumda ve aletim bacaklarımın arasında sertleşiyor.

" yok, Em. Endişelenme. Şu anda bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok."

Ve belki bir ipucu bulursa, bunu hazmetmesi o kadar da zor olmayacaktır. Tam bir felaket değil, daha çok bir anlık bir şey olur.

"Aman Tanrım, bana bakar mısın?" diye homurdanıyor ve sonra omuzlarımdan tutup beni dolapların içine itiyor. Sırtım kabaca onlara çarpıyor ve bir çıkarıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra yavaşça büzülmüş pantolonuma iniyor.

"Oh," diyor, yüzünde bir farkındalık beliriyor. "Oooh."

Endişeli bir kahkaha atıyorum. "Şunu söylemeyi kes."

Bakışlarımı karşılıyor. "Deli olduğumu sanmıştım. Ama bu bana deli gibi gelmiyor."

"Hayır, kızgın değilim, ama bir açıklama yapmak isterdim--" "Sakın o *lanet kelimeyi* ağzına alma," diye mırıldandı.

"Ama sorun değil. Ben sadece...." Emery'nin elleri gömleğimin altına doğru ilerlerken bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve kelimelerim doğru çıkmıyor.

Her şey yolunda gibi göründüğümü biliyorum ama öyle değil. Onunla boyumdan büyük işlere kalkıştım.

"Sanırım biliyor...." Tüylerim diken diken olurken söylemeyi başarıyorum.

"O zaman biliyor," diyor, bana doğru eğilip ağzını ağzıma bastırarak. "Kimin umurunda? İstedikimiz bu değil miydi?"

Dilini dudaklarımda yalıyor ve ben de kalçalarına yapışıyorum.

"Daha da önemlisi, bu ev tamamen bize ait olacak," diyor, elleri şimdi kışıma doğru iniyor. "Sevişebileceğimiz her yeri düşün. Seni bu lanet olası yerde istediğim zaman istediğim yüzeye çıkarabilirim."

"Evet," diye nefes alıyorum girerken.

"Eğilmeni istiyorum, bunun için bana yalvarmanı. , beni çok iyi almanı istiyorum."

Uzanıp onu kavıyorum, başımı eğiyorum ve o tatlı ağzını yalıyorum.

Sonra geri çekiliyorum. "Sanırım beklemeliyiz," demeyi başarıyorum, her ne kadar aletim bu fikir karşısında ağlasa .

"Neden bekleyelim ki?" diye soruyor, arkasını dönerek.

"Dün gece yüzünden."

Emery benden bir adım geri çekildi ve ters ters baktı. "Hayatımı toparlamamı beklersen August, ikimiz de çağlar boyu bekleriz. Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ya beni olduğu gibi kabul edersin ya da hiç etmezsin."

Yüzüne bakıyorum -şekerden kıpkırmızı olmuş dudakları, lanet olası dövmeleleri ve parıldayan kahverengi gözleri- ve lanet olası kararımı veriyorum.

"Tamam."

Ve sonra koridorda yürümek için dönüyorum. Emery koşuyor, ben yatak odama girerken tam anlamıyla topuklarıma basıyor.

"İyi mi? Bu da ne demek oluyor? Çağlar boyu beklemek zorunda mıyım? Çünkü kriyojenik artık bir şey... yani belki...."

Kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi elime alıp yatağın üzerine fırlatıyorum. Emery'nin sözleri kekeliyor ve tamamen duruyor.

"Oh, şeytana şükürler olsun. O kışa bir şans vermek için kendimi dondurmaya hazırdım."

Gergin bir kahkaha attım ve o da benim alanıma girdi.

"Gülmek yok. Bu iş ciddi. Yapmak istediğim çok şey var. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sikini tekrar görmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve beni geriye doğru itiyor. Bir *gümbürtüyle* düşüyorum ve Emery kalçalarıma binerek beni takip ediyor.

"Tanrım, ya da belki önce o göğsünün her tarafını yalamak, belki biraz meme uçlarını emmek istiyorum."

yarıya kadar yukarı itiyor ve sonra pantolonumla uğraşıyor, sadece aletimin ucu açıkta kalacak şekilde aşağı çekiyor. Sonra tişörtünü sıyırıp yere atıyor ve ellerini gövdesinde gezdiriyor.

"Ahh, odaklanamıyorum. Çabuk, kıyafetlerini . Bunu tamamlamam çok uzun sürecektir. Çoklu görevlerde berbatım."

"Hayır, Em. Senin yapmanı tercih ederim," diye sırtarak cevap veriyorum, kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum ve kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırıyorum.

Emery yarı çıplak halime bakıyor ve inliyor.

". Benim bir engelim var, biliyorsun. Konaklama talebime saygı göstermelisiniz."

Saçma yorumlarına gülümsüyorum ama sonra sikimi çıkarıp okşuyor ve kahkahalarım boğazımda düğümleniyor.

"Şimdi , değil mi?" diyor ve ben bir iniltiyi ısııyorum.

Gömleğimi sıyrıyor ve ağzı göğsümde, ısıyor ve yalıyor, elini zorlanan şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettiriyor.

Sonra aniden gitti ve pantolonumu bacaklarımdan sıyrıp kendi pantolonundan tökezleyerek çıkarken nefes nefese kaldım. Tekrar üstüme çıktı ve elinde kayganlaştırıcı vardı.

", çok heyecanlıyım," diyor ve kapağını açıyor. "Şu bacakları yukarı çek. Yukarı! Hayır, öyle değil...ugh."

Kayganlaştırıcıyı yere atıyor ve ellerimi tutup dizlerimin arkasına koyuyor ve göğsüme doğru itiyor.

"Siktir, evet, aynen öyle."

Hafifçe arkasına yaslanıp bana bakıyor ve yanaklarım beni gözlemleme şeklinden dolayı kızarıyor, ama yine de utanacak bir şeyim yok. Geçen ay dilini kıcıma sokmuştu ve hala beni istiyor.

"Şu haline bak," diyor ve sonra kayganlaştırıcıyı tekrar eline alıp parmaklarına biraz fışkırtıyor, ama çok sert sıkıyor ve her tarafıma fışkırtıyor. Soğuk jelin tenime çarpma hissiyle tısıyorum ve Emery hepsini toplamak için çabalıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, kıcıma ulaşmadan önce karnıma ve sikime sürüyor. "Bu kafamda daha iyi gitti."

İçimden küçük bir kahkaha kaçıyor ama ilk parmağını içime soktuğunda bir homurtuya dönüşüyor.

"Tanrım, kadar çok var. Hemen içeri gireceğim. Bu ilahi bir müdahaleydi."

İkinci bir parmağını sokup beni makasla açarken, yumruğuyla beni pompalamaya başlıyor.

"Kahretsin, artık dayanmaya çalışabilir miyim? Böyle yapmaya devam edersem dayanamayacağım. Çok sıcak" diyor, hevesli gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ve eğer bundan nefret edersen, bana gitmemi söyleyebilirsin. Tamam mı?" Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Em. Deneyebiliriz."

Parmaklarını benden çekiyor ve açmaya çalıştığı prezervatif parmaklarından kayıp yatağa düştüğünde bir kahkaha atıyorum.

"Kahretsin, kaygan kaygan parmaklar. Şimdi de prezervatifi bulamıyorum. Saklanıyor."

"Em," artık tamamen gülmeye başladım. "Sakin ol."

"girmek üzereyken bana sakin olmamı söyleme.

Bu hayatımı değiştirecek. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum."

"Daha bir yıl önce tanıştık."

"Ne olmuş yani? Seni rüyamda gördüm. Bana imgelemlerde geldin."

Ciddi bakışları beni daha çok güldürüyor ve çarşafların arasında prezervatifi ararken homurdanıyor. Sonunda bulduğunda bana uzatıyor ve ben de dişlerimle yırtıp açıyorum.

"Bu olması gerekenden çok daha sıcak. Yine de şaşırmadım. Yaptığın her şey seksi. Seni sıçarken izleyebilirim ve bundan tamamen hoşlanabilirim."

"Tanrım, Em. Bir dakika içinde tam anlamıyla kıcıma gireceksin ve sen bundan mı bahsediyorsun?"

"Tanrım, evet, öyleyim. Çok sıcak," diyor ve sonra duraklıyor.

"Bekle, buna ihtiyacımız bile yok, değil mi?"

Ona bakıyorum ve sonra yutkunuyorum. "Evet, haklısın. Unutmuşum."

Prezervatifi fırlatıyor ve cama çarpıyor, ama fark etmiyor bile, sadece aletini tam deliğime yerleştiriyor.

Altında gergin bir şekilde kayıyorum. Daha önce hiç götümünden sikilmemiştim ve lanet olsun ki bu biraz korkutucu değil mi? Ve heyecan verici.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum ama zihinsel olarak hazırlanmak için kendime zaman tanıyamadan kalçalarını ileri doğru yumrukluyor. Başı içeri kayıyor ve ben inanılmaz genişlikte gerilmiş olma hissiyle nefes nefese kalıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, sikinin yavaşça içime doğru ilerleyişini izlerken kalçalarımı daha da ayırıyor. Kendimi sakinleştirmek için parmaklarımı arkasına sokuyorum çünkü acıyor ama aletim inanılmaz derecede sert. Bu çok garip bir duygu.

"Her şeyimi alacaksın, değil mi?" diye soruyor kıcıma ve kalçalarını öne yuvarlayıp aleti içime girerken bir iniltiyi ısıyorum.

Sonra donup kalıyor ve sadece nefes alıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Yanakları kızarmış, saçları yüzüne dökülmüş, göğsü kabarmıştı.

"Bana iyi olduğunu söyle, sevdiğini söyle," diye nefes alıyor. "Bu... farklı."

"Evet, ama bu kötü bir şey değil, değil mi?" İçimde yer değiştiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Tüm vücudum yanıyor, tepeden tırnağa tüm sinir uçlarım bu hissin etkisiyle ateşleniyor. Bu kadar dolu olmaktan. Aletimin başı sızıntı yapıyor ve bunu gördüğünü biliyorum çünkü dudaklarını ıslatıyor ve sonra inliyor.

"Siktir, çok sıkısın. Sikimi boğuyorsun. Ne zaman hareket edebileceğimi söyle. Hareket etmem lazım."

"Yavaş lütfen," demeyi başarıyorum ve bu onun sözlüğünde olup olmadığını merak ediyorum.

"Tamam, ama sadece lütfen dediğin için," diye cevap veriyor çekilirken ve tekrar içine gömülürken. Kalçaları benimkilere çarpar çarpamaz, "İyi mi?" diye soruyor. "Evet," diye fısıldıyorum çünkü evet öyle. Görünüşe göre, kıcımdaki siki seviyorum. Seveceğimi biliyordum. Bundan bahsettiği anda içimde bir şeyler alevlenmişti.

Ve geçen ay parmağımı içimde kaydırarak denediğimde, bu duygudan gerçekten zevk almıştım. Ama lanet olsun, gerçek çok daha iyi.

Emery alt dudağını ısırarak kalçalarını ileri doğru itiyor, sertçe ama çok da sert olmadan içime giriyor. Tüm vücudum bu hissin etkisiyle karıncalanıyor ve sikim her itişte seğirerek dokunulmak için yalvarıyor.

"Oh lanet olsun. Dayanamayacağım," diyor umutsuzca. "Bana bunu tekrar yapabileceğimize söz ver çünkü bu gülünç derecede kısa olacak. Lütfen, söz ver bana?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve aniden duygularıma yenik düşüyorum. "Öp beni, Em. Ağzına ihtiyacım var."

İnliyor ve eğiliyor, ağzı benimkinde, dili benimkine dolanıyor ve yavaşça içime pompalıyor ve ben buna bayılıyorum. Onunla aramızdaki bu bağ, siki içimde, dudakları benimkinde.

"Sevdiğini söyle," diye açık ağzıma doğru homurdanıyor, saçları alnımı okşuyor.

Kulağının arkasına itiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bayıldım."

"Ah, evet," diyor ve sonra daha hızlı içime giriyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve şakağından aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. Eğilip tenindeki teri yalıyorum ve Emery yüksek sesle inliyor, ihtiyacı odanın her yerinde yankılanıyor. Kokusunu ve tadını alabiliyorum.

Seks.

Emery.

Bir elimi göğsünde gezdirip sert göğüs kaslarını kavriyorum ve diğer elimi de kendimi okşamak için aramıza sokuyorum. Emery şimdi çılgına dönmüş durumda, sertçe içime giriyor, kalçalarını kavislendiriyor ve o noktaya vuruyor. "Em, Em...." Ben onun adını sayıklıyorum, o da öyle yüksek sesle inliyor ki daha fazla dayanamayacağım.

Şiddetle boşalıyorum, kığım onun etrafında kasılıyor ve saliverilmem bedenlerimizin arasında birikiyor. Küfrediyor ve son bir kez daha içime giriyor, siki birkaç kez seğiriyor ve sonra gevşekçe üstüme yığılıyor.

"Lanet olsun." Titreyerek nefes alıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Başardım. Dayanabileceğimi sanmıyordum. Bir madalyayı hak ediyorum. Tour de France bunun yanında hiç kalır."

İçimden çıkmaya başlıyor ama ben onu sıkıca kendime bağlıyorum. "Henüz değil." Bakışları benimkilere çarpıyor.

"İçinde kalmamı mı " Kızardım.

"Evet. Bu çok mu garip?"

Ağzıma bir öpücük konduruyor. "Hayır. Hiçbir şey benim için çok garip değildir."

Sonra eli saçlarımda, .

"Sen bir enkazsın. Seni mahvettim. Başarı kilidi açıldı," diyor sırtarak.

Alt dudağımı ısıriyorum ve o da boynunu çeviriyor.

"Ben..." diye yutkunuyor ve emin değil gibi görünüyor. "Seviyorum..." Duraksıyor ve derin bir nefes alıyor, bir tür karara varıyor. "Bunu sevdim. Tekrar yapabilir miyiz? Yakında mesela? Ne dediğini hatırlamıyorum. Ağzından çıkan hiçbir kelimeyi dinlemiyordum."

"Evet. Evet, yapabiliriz."

Alnını benimkine yaslıyor ve küçük bir kahkaha . "Bizi o yolda kaybettirdiğim için çok mutluyum."

"Eninde sonunda birbirimize giden yolu bulacaktık." "Belki, ama ben bunu hızlandırdım. Böyle harikayımdır."

"Evet, Em. Kesinlikle öylesin."

Alnından öpüyorum ve kalbim genişliyor çünkü artık bu adamdan sadece hoşlanmıyorum.

Hayır, takıntılı olduğuma eminim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS

E mery odama doğru hızla geliyor, saçları dağınık, gözleri vahşi.

Aşağı baktım ve gömleğinin altındaki küçük şişkinliği gördüm. ve içten içe sırıtıyor. İnsülin pompasını geçen hafta taktı ve çalıştırdı. Bundan hoşlandığını söyleyebilirim ve Emery ona nasıl çalıştığını gösterdiğinde Thomas da heyecanlı görünüyordu. Ve sağ koluna baktığımda, derisine bantlanmış yükseltilmiş glikoz monitörünü görebiliyorum.

Emery gezinen gözlerimi fark etmemiş gibi görünüyor çünkü ayaklarının üzerinde zıplamakla meşgul. "Annen tamamen taşındı."

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum, belimi ovuşturarak. "Son kutuları yüklemesine yardım ettim. Sen neredeydin? Bana yardım edeceğini ."

Emery bana doğru geliyor, ağzından bir lolipop sarkıyor ve kollarını belime doluyor. Yavaşça sıkıyor ve bana bakıyor.

"Özür dilerim. Lex'le mesajlaşıyordum ve bana güvenlik kameraları hakkında garip şeyler söyledi, ben de YouTube'da bir tavşan deliğine girdim. Bu benim gerçek bir sorunum ama artık ev güvenliği hakkında öğrenebileceğim her şeyi biliyorum."

Gazozunu çıkarıp ağzını benimkine bastırıyor ve tadı yeşil elma gibi geliyor. Neden bu kadar bağımlılık yapıyor? Şekeri ya da tatlıları pek sevmem ama ondaki tadı seviyorum.

"Özür dilerim. Bu öğleden sonra ilaçlarımı almayı unuttum. Şu anda çok dalgınım."

" değil. Başardım."

"Evet, ama yardım etmeliydim. Lex'e söyledim. 'Lex, dikkatimi dağıtma' dedim ve o da bana 'Eminem iyi bir sistem kurmalısın, böylece August evde tek başına otuz bir çekerken onu gözetleyebilirsin' dedi. Ben de bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm. Böylece videolara bakmaya başladım...."

O saçmalarken başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Zihninin çalışma şekline alıştığımı fark . Karmaşık labirentini seviyorum,

Onunla birlikte düşüncelerinde kaybolmak. Sonumun nereye bilmeden giriyorum. Tüm bu gerilime bayılıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Kamera alabilir miyiz?"

"," diyorum, içimden annesinin tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı bunun iyi olacağını düşünüyorum. Bunun mahkeme için istiyorum. Thomas yasaklama emri için evrakları ama şimdi emri çiğnediğinde kanıta ihtiyacımız olacak. Umarım iş o noktaya gelmez. Em'in bu kadar korktuğunu görmek kalbimi parçalıyor.

"Ama Lex onları yerleştiren kişi olmayacak. Ona güvenmiyorum."

"Tanrım, haklısın. Muhtemelen bizi gözetleyebilmek için onları yerleştirecektir. Kahretsin, acaba burada zaten sinsi olanları var mı? Tam olarak o kadar dengesiz; daha az vahşi bir John Wayne Gacy gibi."

Emery benden uzaklaşıp çılgınca mesajlaşmaya başladığında kıkırdıyorum, gözleri odanın içinde geziniyor. "Burada gizli kamera olmadığını söylüyor."

"Ha. Neden ona inanmıyorum?"

Emery başını sallar. "Haklısın. Hadi ."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve dudaklarımı yukarı çeken gülümsemeye engel olamıyorum.

"Ciddi misin? Aklın oraya mı gidiyor?"

"Evet. Konu seninle seks yapmak olduğunda her zaman ciddiymdir. Senin içine girmeyeli günler oldu. Ve artık sevişmek için koca bir evimiz var. Tanrım," diye ekliyor, "Seni kanepenin, tuvaletin, su ısıtıcısının, her şeyin üzerinde domaltmak istiyorum. Sen çamaşır makinesinin üzerinde otururken sana sakso çekmek istiyorum. Seni mutfak masasına yatırıp kıcını yalamak istiyorum ve sonra akşam yemeği yiyebiliriz."

Yüzü soluyor ve odadan fırlıyor.

Takip ediyorum ve onu utangaç bir şekilde ocağı kapatırken buluyorum.

"Özür dilerim," diyor usulca, bir tavayı lavaboya getirip soğuk suyla duruluyor. Sıcak metalden buhar yükseliyor ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sana bir şeyler yapmayı planlamıştım ama onun yerine bir tavayı mahvettim."

Yumruklarını gözlerine bastırıp iç çekişini izliyorum. "Tanrım, berbat durumdayım. Eskidiğini biliyorum. Demek istediğim, sadece çok fazla sabrın olabilir, anlıyor musun?"

"Hayır, Em. Bence sen ," diye cevap veriyorum, ondan uzak duramıyorum. "Sadece sen bulutların üzerindeyken artık yemek pişirmek yok."

"Biliyorum. Eğer evimizi yakarsam bana aşık olma şansın kalmaz. Mahvolurum."

Bana bakıyor ve ne diyeceğimi bilemediğim için sertçe yutkunuyorum. Apartmandaki olaydan beri o üç kelimeyi gerçekten söylemedi, ama bazen sadece ısırarak mı karşılık veriyor diye merak ediyorum. Bazen bana bakıyor ve ben bunu *görebiliyorum*.

Ama ikimiz de bu konuyu ele almadık. O, çünkü tekrar vurulmaktan korkuyor ve ben, çünkü... bu çok hızlı hissettiriyor. Her zaman aşırı temkinli olmuşumdur ve hiç böyle bir şeye atılmamıştım. Emery'le birlikte olmak şimdiye kadar yaptığım en pervasız şeydi. Sadece birkaç hafta içinde sıfırdan altmışa çıktık. Ben hazır değilim. Ve bunu söylediğimde ciddi olduğumdan ve istediğimin bu olduğundan kesinlikle emin olmalıyım çünkü onu tekrar incitemem.

"Onun yerine içeriden sipariş verelim. Tayland'a ne dersiniz?" Ben sorarım.

Çok yorgunum. Bütün sabah çocuklarla bir sınıfta çalıştıktan sonra eve gelip annemin kalan eşyalarını toplamasına yardım ettikten sonra, sadece oturmak istiyorum. Canım yemek yapmak istemiyor.

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Tayland'a bayılırım. Bir gün Tayland'a gidip yüzen pazarlardan bazılarına gitmek ."

"Ha?" Kanepeye çöküp telefonumdan Tayland restoranının numarasını çekerek soruyorum.

"Evet, bir tekne de oturup bu kanallardan aşağı iniyorsunuz ve su üzerindeki bu dükkanlarda durup yiyecek alabiliyorsunuz. Kulağa çok şaşırtıcı ve gerçeküstü gelmiyor mu? Başka bir şey ararken YouTube'da gördüm ve sonra dikkatim dağıldı."

sallıyorum, gülümsüyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum, çünkü çok sevimli. Sonra arayıp yemek siparişimizi veriyorum. Sonra tekrar arayıp değiştiriyorum çünkü Emery Çin böreği ve ekstra şekerli bir Tayland çayı istediğini söylemeyi unutmuş.

Bu iş bittiğinde telefonumu yere bırakıyorum ve Emery üzerime tırmanıp kalçalarımın oturuyor.

"Bazı haberlerim var. ister misin?" "Her zaman."

Emery utangaç bir gülümsemeyle, "Devlet üniversitesinde bazı muhasebe derslerine yazıldım," diyor.

"Öyle mi? Bu harika! Bunu neden yapmak istedin?"

"Şey, matematikte iyiyim ve Lex kitapları pişirmekte iyi olduğumu söylüyor."

Tanrım, elimi gezdirirken düşünüyorum. Gerçekten kitap mı pişiriyor? Emery kıpırdanıyor, bu cümle karşısında duyduğum endişeyi fark gibi görünüyor. Sadece şaka yaptığından neredeyse eminim ama Lex'le, kim bilir? Bu adam yasadışı görünüyor.

"Ve demek istediğim, olduğum yerde sıkışıp kalamam. Dışarı çıkmam lazım. Kendim için bir şeyler yapmalıyım. Bu işte iyi olup olmadığımı görmek istedim. Dr. K bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Nisan ayında sekiz haftalık iki kursa başlıyorum."

"Bu harika, Em," diyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. "Bunu kutlamalıyız. Akşam yemeği gelmeden önce ne yapmak istersin?"

"Um, sana zaten söyledim."

Sırtım ağrıdığına irkiliyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım bir ertelemeye ihtiyacım olabilir. Ya da en azından önce birkaç Advil."

"Tanrım, seksen yaşında bir adam gibisin. Biraz ağırdan almalısın. Belki de sürekli insanların çimlerini biçmeyi bırakmalısın. Belki bir dahaki sefere, sen Bayan Melnyk'e eşlik ederken bütün işi ben yaparım. Gömleğimi çıkarırım, sen de dürbünüyle beni seyrederdin." Beni dürttü ve ben de bir kahkaha attım.

"Bugün kutuları kaldırırken sırtımı biraz incittim. Yarın iyi olacağım."

Emery suçlu görünüyor ve kahverengi gözleri açılıyor.

"Bugün işi tamamen bıraktığım için sana masaj yapabilirim. Bunun yardımı olur mu?" diyor ve ben başımı eğiyorum.

"Nasıl masaj yapılacağını biliyor musun?"

"Tanrım, evet. Ve ayrıca, bu sana dokunabileceğim anlamına geliyor. Sana dokunmak için yaşıyorum. Nereye kaydolabilirim?"

Kıkırdıyorum ve gömleğimin altını kurcalıyor. "Tamam, uzan. Ve hayatının en iyi masajını yaptıracaksın."

Üzerimden kalkıyor ve ben de onun dediğini yapıyorum. Gömleğimi sırtımdan yukarı itiyor ve sonra iç çekiyor. "Çok ateşli bir sırtın var. Her çok seksi. Tamamen çıplak olsan daha iyi olurdu."

Bir kahkaha atıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmak için hiçbir hareket yapmadığımda nefesinin altında homurdanıyor. Ve sonra elleri ağrıyan kaslarıma sıkıca bastırmaya başlıyor. Ama Emery'den masaj almanın vahşi bir yolculuk olacağını bilmeliydim. Tek bir yerde durup o kas grubunu çalıştırmıyor. Hayır, saniyeler içinde sırtımın bir köşesinden diğerine geçiyor. Ve sonra elleri kıcımda, ki bunun benim yararına olmadığından oldukça eminim. Sonra boynumu ve başımı yoğuruyor. Neden kulak mememi okşuyor?

Çalışırken kalçalarımın üzerinde kayıyor, yerinde duramıyor ve ben koluma doğru gülümsüyorum.

Çok sevimli.

"Sırıttığını görebiliyorum. Bu konuda berbatım, biliyorum. Başarana kadar numara yapmaya çalışıyordum ama bu gerçek hayatta işe yarayan bir şey değil," diye homurdanıyor ve elini tutup ağzıma götürerek usulca öpüyorum. Ellerini seviyorum. Onları üzerimde seviyorum.

"Önemli olan düşüncedir."

"Siktiğimin Hallmark kartı," diyor ve ben kıkırdıyorum, irkilerek dönüyorum ve onu üzerime çekiyorum. Yavaşça yayılıyor ve sonra yüzü tam benimkinin üzerinde.

"Sırtın şimdi nasıl, yakışıklı?"

"Hâlâ acıyor," diyorum ve Emery suratını asıyor, alt dudağı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi dışarı çıkmış. Başparmağımı dudağına bastırıyorum ve sonra çenesini kavriyorum.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Tanrım, uzun zamandır bu kadar gülümsememiştin. Sen olmaktan asla vazgeçme."

"Öyle mi?" diye sorar, birden utangaç bir ifadeyle. "Evet, Em."

Üstümde kıpırdanıyor ve bir elimi saçlarında gezdiriyorum. Kalçama bastırıldığı sert aletini hissedebiliyorum ve burnunun ucunu öpüyorum.

"Benim odama taşınmanı istiyorum," diye geveliyor Em ve sonra çok sevimli bir şekilde kızarıyor. "*Bizim* odamız olmasını istiyorum. Yani içinde uyuruz

zaten her gece, ve bu mantıklı. Sensiz uyumayı sevmiyorum."

"Bu hoşuma giderdi."

Evet, isterim. Öngörülebilir bir gelecek için onun yanında uyanmak istiyorum. Onun kollarımda olmasını, her zaman bana sokulmasını seviyorum. Korkarak uyandığında yanında olabilmeyi seviyorum.

"Yemeğin gelmesine daha ne kadar var?" diye soruyor.

"Bir saat dediler, yani muhtemelen otuz dakika daha."

"Tamam."

Göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum ve nefes verirken nefesinin nasıl kesildiğini duyabiliyorum. Üzerimde uzanmaktan başka bir şey yapmıyor ve gitmeye hazır. Kahretsin, çok tatlı.

Küçük bir daha atıyorum. "Tamam, Em, buraya gel. Sikini bana ver. Beklerken sana mastürbasyon yapacağım."

Sanki sözlerimi algıliyormuş gibi bir an bana bakıyor ve sonra bir anda göğsüme sarılıyor.

Elleri kot pantolonunun fermuarını karıştırıyor ve kendini dışarı çekiyor.

"Oh, Tanrıya şükür. Yüzüne, değil mi? Ya da belki ağzında...." Elimi onun etrafına doladığımda sözleri kesiliyor ve yüksek sesle inliyor.

"Ya da ne işe yararsa," diye kekeliyor ve ben bir gülümsemeyi ısııyorum.

"Mag," diyorum başımı sallayarak ve üniversitemizin kampüs kafesinde bir sandalye çekiyorum. Dersimiz yeni bitmişti ve Magnus beni köşeye sıkıştırdı. Bana kafeyi işaret etti ve ters ters baktı. Onu takip etmekten başka bir şey yapamamıştım.

"Neden merhaba, uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nerelerdeydin? Çünkü seni sadece sınıfta ya da arabana doğru kaçarken görüyorum. Dur tahmin edeyim, üvey kardeşinle yattığın için mi bana zaman ayıramıyorsun?"

Yüzüm kızarıyor ve Mag bana doğru eğiliyor, yüzünde bir farkındalık beliriyor.

"Yap. Yapma. Hatta," diyor, beni izliyor ve sonra sesi alçalıyor. "Hayır. Lanet olsun. Asla."

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum ve ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırıyorum. Bu adam beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyor? Bu çok saçma. Bir şey söylememe bile gerek yok ve o da bunu kışıma yediğimi biliyor. Bu adam korkutucu.

Mag sırtarak, "Bunun tahmin etmemiştim," diyor. "Yine de eğlenceli, değil mi? Bazen Şükran Günü hindisi gibi hissediyorsun, değil mi?" Kaşlarını bana doğru sallıyor, ben de inleyerek gözlerimi ondan kaçırıyorum.

"Bunu onunla kıyaslama, İsa. Neyin var senin?"

Kıkırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Sorularınıza her zaman açığım. Bu konuda çok iyiyimdir." Telefonuna bir göz atıyor. "Eve gitmem gerekmeden önce biraz zamanımız var, yüzden sorabilirsiniz."

"Size bu konuda herhangi bir soru sormuyorum."

"Neden olmasın? Ben senden çok daha uzun süredir eşcinsel seks yapıyorum." "Umurumda değil. Biz gayet iyi idare ediyoruz."

Magnus ellerini heyecanla sallıyor. "Ah, anlatsana."

"Hayır."

İç çeker ve sonra gözlerini devirir. "Peki. O zaman en azından bana *bir şey*."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayıp başka tarafa bakıyorum, midemde o korkunç his gezinirken, "Şey, anneme henüz söylemedim. Bizim hakkımızda."

"Neden olmasın ki? O harika biri."

"Evet, biliyorum. Neyim var bilmiyorum. Muhtemelen o da zaten biliyordur çünkü geçen gün Emery kucağıma emekledi. Onun önünde. Gözlerinde sanki bir şeyler biliyormuş gibi bir bakış vardı."

"Peki, o zaman kadar büyütülecek ne var?"

"Ona söylemek için defalarca oturdum ama lanet kelimeleri bir türlü çıkaramıyorum Mag. Neden? Bana ne olduğunu söyleyebilir misin? Çünkü anlayamıyorum."

Parmaklarını dudaklarına vuruyor ve sonra şöyle diyor: "Yani aslında hayatınızdaki en önemli kişiye kendinizi açıklıyorsunuz. Bazı insanların heteroseksüel olmadıklarını rahatça söyleyebilmeleri için onlarca yıl geçmesi gerekir. Yani, rastgele yabancılar bir şeydir ve tabii ki neler olup bittiğini tahmin ettim. Ama annen tamamen başka bir şey. Ve sen ona üvey kardeşini becerdiğini söyleyeceksin. Yani evet, bunun stresli olacağını anlıyorum."

İç çekerken göğsüm daralıyor. "Çok sevindim. Delirecekmişim gibi hissediyordum."

"Ben, kendi adıma, ailene söylememeni anlıyorum. Yani, ben bile benimkilere Sem'den bahsetmedim. Ve biz evliyiz, Tanrı aşkına. Ve aslında onlara hiçbir zaman resmi olarak açılmadım."

"Ailen bağınaz pislikler, bu yüzden onlara neden bir söylemediğini anlıyorum. Seni hak etmiyorlar."

"Evet ama annen iyi biri ve Thomas bu konuda tek kelime etmez, değil mi? Bir gün rastgele ağızımdan kaçırırdım. İsimsiz bir not gönderirim. Kapısına bir tane yapıştır ve kaç."

Buna gülüyorum ve Magnus bana gülümsüyor. "Hey, August. Her şeyi fazla düşünme eğilimindesin ve bu konuda beni dinlemeni istiyorum. Sonunda ikiniz de iyi olacaksınız. Emery sana tapıyor."

Bu sözler üzerine tüm vücudum ısındı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü nasıl yapmasın ki. Sen . Kanka olmamızın bir sebebi var."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Şu duygusal saçmalığı kes, Mag."

"Ah," diye mırıldandı ve sonra dedi ki. "Hey, hadi çifte randevu yapalım. İkinizi birlikte gözlemlmek istiyorum. Hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi. Çiftleşme alışkanlıklarınızı görmek istiyorum. Bu hafta sonuna ne dersin?"

"Yani, Emery ve ben ve sen ve Sem. Bir randevuda mı?"

Magnus gülümser. "Elbette. Başka kimi götürürdün?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Evet, Em'e soracağım. Sanırım bundan gerçekten hoşlanacaktır."

"Tabii ki söyler. Ve sonra çok yakın bir gelecekte annene söylersin. İstersen ben de seninle orada olabilirim. Bunu birlikte yapabiliriz."

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum Mag," diye fısıldıyorum.

"Yapmayacaksın. Bunu garanti ederim. Seninle çok gurur duyuyor. Her zaman senden övgüyle bahsediyor. Sadece senin mutlu olmanı istiyor. Eğer benim annem olabilseydi, onu evlat edinirdim."

Başka tarafa bakıyorum ve göz kırpmıyorum. "Evet, sorun da bu zaten. Herkesin benden beklentileri o kadar yüksek ki herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ediyorum. Annemi. Em'i. Seni."

Mag elini kaldırarak, "Puhleeze," diye söylendi. "Senden hiçbir beklentim yok. Hem de hiç."

Onu itiyorum ve o da kıkırdıyor. "JK. JK."

"Ama haklısın. Ben sadece... İşler daha ciddi bir hal almadan önce bunu çözmem gerekiyor."

Ama kimi kandırıyorum ki? Onlar zaten ciddi.

Emery koltuğunda zıplayarak, "Aman Tanrım, ilk çifte randevumuz," diyor. Koltuğun derisi kışının altında gıcırıyor. Ona Mag'in teklifinden bahsettiğimde, lanet bir Noel ağacı gibi parlamıştı. *Ağzından evet* lafını kaçırmış, sonra da üzerime atlamıştı. Yediğim dayak yüzünden kışım hâlâ acıyor.

"Biz resmi miyiz? Bu işler böyle mi yürüyor?"

Camları açıp ve düğmeye sinir bozucu sayıda basarken ona bakıyorum. Muhtemelen çocuk güvenlik kilitlerini taktırmalıyım.

"Çünkü istersen resmi olabiliriz. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı," diye ekliyor. "Sen benim ilkim olacaksın."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. Ya *hissettiklerim doğru* değilse? Ama yine de Emery ile ilgili herhangi bir şey nasıl yanlış olabilir ki? Onunla olan her şey olması gerektiği gibi hissettiriyor.

Gecenin bir yarısı, kabuslar yüzünden ağlayarak ve çılgınca uyandığında bile. Ben oradayım, onun yanımdayım, onu kollarıma çekiyorum. Neredeyse anında sakinleşiyor, bana sokuluyor ve yumuşak dudaklarını benimkilere bastırıyor.

O anlarda, acaba ben sadece onun için mi yaratıldım diye düşünüyorum.

"Bir şey söylediğimi unut gitsin," diyor ve kapüşonunun ipleriyle oynuyor. Aslında o benim kapüşonlum. dolabımdan çaldı ve giyiyor. Sormadı bile.

Yine de bir şey söylemeye cesaret edemedim, çünkü onu kıyafetlerimin içinde seviyorum.

"Ama demek istediğim, eğer bir erkek arkadaş seçecek olsaydın, beni seçerdin, değil mi? Senin tipin miyim? Yani, öyle görünüyorum, çünkü her zaman çok sert geliyorsun," diyor düşünceli görünerek.

Lokantanın yakınındaki bir park çekip arabayı park ediyorum. Sonra ona doğru döndüm ve yüzünü buruşturdu.

"Eğer kötü bir haberse, istemiyorum. Tamamen cehalet içinde yaşamayı tercih ederim. Bu söz doğrudur, mutluluktur. Aksini söyleyen herkes size bir şey satıyordur."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece yüzünü tuttum ve pis bir öpücük için onu içeri çektim.

"Tam benim tipimsin."

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyor öpücükler arasında. "Zevklerinin değiştiğinden endişeleniyordum."

"Neden endişeleniyorsun ki?"

"Çünkü sen aptalca seksisin, her şeyi bir araya getirmişsin ve her zaman doğru şeyleri yapıyorsun. Ve ben, şey... Ben zaman zaman öznel olarak seksi olabilen uyumsuz bir evlatlık çocuğum. Ve çoğunlukla kötü seçimler yapan biriyim." Bana bakıyor ve hemen söze giriyor: "Seninle yanlış bir seçim yapmadım. Sen kesinlikle *doğru* seçimdin. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en iyi seçimdi."

Onun karşısında kalbim sıkışıyor ve sonra ani bir karar veriyorum. Onunla her zaman yaptığım gibi. Enine boyuna düşünmeden direkt ateşe atıyorum. Umarım yanmam.

"Em," diye araya giriyorum. "Resmi olabiliriz."

O kadar hızlı geri çekiliyor ki kafası cama çarpıyor. Acıyan kafa derisini ovuşturuyor ve bana göz kırpmıyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"Bu bir şaka değil mi?"

"Em, ben bunu yapmazdım." "Ama annen...."

"Ona söyleyeceğim. Söyleyeceğim."

Bana bakıyor ve sonra üzerime, orta konsolun üzerinden kucağıma sürünüyor. Kulübedeki anılarımız canlandı, General Store'un yanındaki otoparkta öpüşüyorduk. Çok uzun zaman gibi geliyor, oysa gerçekte bir aydan biraz daha uzun bir süre önceydi.

Tanrım, bu çok hızlı ilerliyor. Neredeyse başımı döndürecek ama bitmesini de istemiyorum.

"Sen benim *erkek arkadaşım*sin." Son kelimeyi tatmin olmuş bir şekilde nefes verirken söyledim ve başparmağımla yanağını okşayarak gülümsedim.

"Evet."

"Bunu kesinlikle kazandım. Merhaba dünya, ben yükseliyorum."

Eğilip ağızıma uzun uzun bir öpücük konduruyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bu orada el ele tutuşabileceğimiz anlamına mı geliyor? Hepsi bizi , değil mi?"

"Evet, yapabiliriz. Mag'e söyledim, o da Sem'e her şeyi anlatıyor."

"Oh, şükürler olsun," diyor ve sonra beni tekrar öpüyor, kalçalarını benimkilere sürüyor. Tekrar sevişmeye hazır olduğuna inanamıyorum. Evden çıkmadan önce duşta ona tam anlamıyla sakso çekmiştim. Eğer yapmazsam, restoranın ortasında beni becermekten kendini alıkoyamayacağını söylemişti. İçimden bir ses kandırıldığımı ve ne olursa olsun halka açık kuru sevişme gösterisinin başlayacağını söylüyor.

Şikayet ettiğimden değil. Bana bu kadar ilgi duymasını gizliden gizliye seviyorum.

Bir karıncalanma tenimi gıdıklıyor ve ağızımı Emery'ninkinden ayırıp başımı çeviriyorum, Sem'in penceresinin hemen dışında gizlendiğini görünce irkiliyorum.

"Ciddi misin?" İnleyerek camımı indiriyorum ve Emery'le birlikte bizi eğlenerek izleyen Sem ve Magnus'a dönüyoruz.

"Biraz mahremiyet harika olurdu," diye mırıldanıyorum ve Emery üzerimde kıpırdanıyor.

"O benim erkek arkadaşım. Daha yeni resmileştirdik," diye ağızından geçiriyor Emery ve ben iç çekerek gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Oh, şimdi mi yaptın?" Magnus söylüyor ve ben boynumu çevirip arkadaşşıma bakıyorum.

"Evet, kutlama yapıyoruz. Bizi biraz bırakabilir misiniz?
Hazır olduğumuzda sizinle orada buluşacağız."

Ama Magnus cevap veremedi Sem'in kardeşi Luke'un görüyorum.
Luke ile Magnus ve Sem'in evinde birkaç kez karşılaştım. Rastgele ortaya çıkma eğiliminde ve sonra sadece etrafta dolaşıyor.

Luke'a çok yakın duran tanımadığım bir adam var. Boyları aşağı yukarı aynı olsa da, gözlemlerime göre bile birbirlerinden daha zıt olamazlardı. Luke'un her zaman Sem'e benzeyen sert, dağınık bir görünümü vardır -yırtık, yağ lekeli kot pantolon, uzun kollu Henley ve ters beyzbol şapkası-. Ama bu yeni adam kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah elbise pantolonu, gri düğmeli gömleği ve bezelye ceketle bir GQ modeli olabilirmiş gibi görünüyor. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde jölenmiş ve modaya uygun kaplumbağa çerçeveli gözlükleri burnuna tüneyerek herkesi süzüyor.

Magnus omuz silkiyor. "Yani, biz çıkarken Luke çıkageldi. Dolayısıyla bu artık ikili bir randevu değil. Üçlü randevu olarak adlandırıldı."

Luke'un yanındaki adam, "Bu bir randevu değil," diyor. Luke da kolunu adamın omzuna atıyor ve gülüyor.

"Neden bahsediyorsun, Eli? Bunu tuhaflaştırma."

"Büyük ihtimalle buradaki en az tuhaf insan benim," diyor Eli ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Haklı," diye fısıldıyor Emery ve sonra bana bakıyor. "Buradaki en normal insan da sen olabilirsin."

"Buna itirazım var," diyor Magnus. "çok normal olduğumu düşünüyorum."

"Siktir git, ufaklık. Sen çorbalı sandviçten daha delisin," diyor Luke ve Magnus'u kucaklıyor. Sem homurdanıyor ve kocasını kaptığı gibi kocaman göğsüne bastırıyor.

"Ona dokunma Luke," diye mırıldanıyor Sem. "Ölmeye mi çalışıyorsun?"

Magnus sanki bu her zaman oluyormuş gibi iç geçiriyor ama Sem'in onu yere yatırması için hiçbir hamle yapmıyor. Sadece ayak bileklerini kocasının belinin arkasına kilitliyor ve bana bakıyor.

"Daha fazla mahremiyetimiz olacağını sanmıyorum," diyorum ve Emery başını sallıyor.

"Gidip onları büyüleyeceğim," diye cevap veriyor ve kucağımdan fırlayıp kapıyı iterek açıyor ve dışarı dökülüyor. Sonunda kendini toparladığında, genişçe gülümsüyor.

"Selam," diyor Emery, bir elini saçlarının arasından geçirip gömleğini düzelterek. "Ben Emery. İkinizle tanışmadım."

Luke ona bakar ve şöyle der: "Ben Luke. Sem'in ağabeyi. Bu da Elliot, en iyi arkadaşım."

"O kelimeyi çok gevşek kullanıyor," diye araya giriyor Elliot. "Bu adam bir gün benim alanımı işgal etti ve ben ondan kurtulamıyorum."

Luke Elliot'ı biraz daha yaklaştırıyor ve başını okşuyor. "Hayır, beni gizliden gizliye seviyor. Gösteriş yapmak için beni yanında tutuyor. Kaslarımdan hoşlanıyor. Bunu bana kendisi söyledi."

Elliot iç çeker ve gökyüzüne bakarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanır ama Luke'un kolundan kurtulmak için hiçbir hamle yapmaz.

"Pekâlâ, bu çok garip ama yine de bu aileyle neden şaşırıyım ki?" Magnus mırıldanıyor ve sonra anons ediyor: "Pekâlâ millet, . Kolaylık olsun diye söylüyorum, bu August, benim en iyi arkadaşım. Ve bugün August ve Emery resmen erkek arkadaş oldular."

"Evet, . Ayrıca biz üvey kardeşiz. Hepsi çok skandal," diye ekliyor Emery ve sonra kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Ama evet, o tamamen benim. Ve seks konusunda muhteşem. Yani, ona bir bakın. Bay Rogers. Kim bilebilirdi ki? Aklım başımdan gitti."

"Em," diye mırıldanıyorum ama beni dinlemiyor. Önce Sem'in, sonra da Luke'un yumruğuna vuruyor.

"Hep sessiz olanlar, değil mi?" Luke, Elliot'a bakarak söylüyor.

"Evet, kesinlikle. Bu en iyi sürpriz türü" diyor Emery ve sonra bana gülümsüyor. Kahretsin, bana baktığında parlıyor. Onu aylar önce erkek arkadaşım yapmalıydım.

Magnus boğazını temizleyerek araya girer. "Tamam, bu kadar yeter. İçeri girip yemek yiyelim çünkü saat ikide laser tag için rezervasyonumuz var ve Luke *sonsuz* kadar yemek yiyecek. Mutfağın onun siparişini karşılamak için zamana ihtiyacı var."

"Bu doğru. Ben büyüyen bir çocuğum," diyor Luke ve isteksiz bir Elliot'ı lokantanın merdivenlerinden yukarı çekiyor.

"Gerçekten mi? Laser tag? Sikeyim evet." Emery zıplıyor ve bana . "Bu işte çok iyi olacağım. Hiç denemedim ama

videolar ve çok eğlenceli görünüyor."

Yüzündeki gülümseme kalbimi sızlatıyor ve elimde olmadan dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Magnus hâlâ Sem'in kollarında tünemiş bir halde olanları izliyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor. Gözlerimi ona dikiyorum.

Magnus, "Sonra," dedikten sonra merdivenleri işaret ediyor ve Sem ikisini içeri taşıyor.

"İçeri girsek iyi olur, değil mi?" Emery soruyor ve sonra elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve o da onlara bakıyor. Ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı ağzına bastırıyor.

"Bu hayatımın en güzel günü. Yani, bir . Muhtemelen seninle her gün en iyisidir, gerçekten."

Sonunda oturduğumuzda Emery kendini bana bastırıyor ve başını omzuma yaslıyor.

"Benden yemeğimi paylaşmamı isteme. Çok bölgeci olabilirim," diyor Emery yumuşak bir sesle. "Ama seninkinden bir ısırık alabilir miyim?"

"İstedğin kadar alabilirsin."

Başını sallıyor ve Luke'a dönerek "Bana göstermek istediğin tuhaf dövmelemin var mı?" diye soruyor.

Bu, kartallar ve deniz kızları hakkında ilginç bir sohbe yol açıyor, ancak Em'in eli kalçamda olduğu ve parmakları kotumun düğmesiyle oynadığı için dikkatimi yarı yarıya . Bu beni biraz delirtiyor.

Yemeğimiz geldiğinde, Emery herkesin tabağını karıştırırken konuşmaya devam ediyor.

"Bunu yiyecek misin?" diye soruyor Elliot, o da tabağını Emery'ye doğru itiyor ve Emery dereotu turşusunu kapıp büyük bir ısırık alıyor.

"Tanrım, insanlar çöpe atıyor ama ben çok seviyorum. Ağzımda küçük bir penis varmış gibi davranmayı seviyorum."

Elliot yarı dehşete düşmüş, yarı sinirli bir şekilde ona bakar. Evet, anlıyorum. Hala her şeyin etkisindeyim.

Elliot'a "Alışırın," diyorum ve bir patates kızartmasını ketçaba bulayıp ağzıma atıyorum. Bir tane daha batırıp Emery'ye veriyorum, o da sanki bu çok normalmiş gibi parmaklarımın arasından çekip alıyor.

Bu konuda normal bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum ve sanırım bununla bir sorunum yok.

"Hey, Eli," diyor Luke, beslenmek ister gibi ağzını açıyor ama Elliot ona kaşlarını çatmakla yetiniyor.

"Seni beslemiyorum. Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

Luke ona sırtlıyor ve sonra eğilip Elliot'ın elinde tuttuğu sandviçi yırtıyor.

Sandviğin bir ucunda büyük bir ısırık izi belirir ve Elliot derin bir iç çeker.

"Hayatımda beni bu hale getiren hatalar yaptım," diye homurdanıyor ve Luke ona sırtlıyor.

"Hayır, dostum. Ben senin başına gelen en iyi şeyim. Dün gece uyurken bana söyledin."

Magnus koltuğunda kayar ve onlara bakar. "Özür dilerim, siz ikiniz birlikte mi uyuyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır," diyor Elliot kırpılmış bir ses tonuyla.

Luke gülüyor ve sonra bir kolunu kabinin arkasına atıyor.

"Sadece utangaç davranıyor. Çoğu gece onun yatağında uyuyorum. Çok rahat. Bir bulutun üzerinde uyuyormuşum gibi hissettiren süslü bir yatağı var. On bin dolar olduğunu söyledi. Bu adam Bay Para Çuvalı. O da bir doktor."

Elliot Luke'a bakıyor ve bir hareketlilik var ama benim bakışlarım koltuğunda kıpırdanan ve ağzından bir şeyler kaçırان Emery'ye kayıyor. "Böldüğüm için özür dilerim, çünkü şilteler çok önemlidir. Yani, hayatımızın yarısını bir yatakta uyuyarak geçiriyoruz ama unutmak istemiyorum. Sizin için bir şey getirdim çocuklar." Kapüşonunun cebine uzanıyor ve bir avuç lolipop çıkarıyor.

Elliot kendisine bir tane uzatıldığında başını sallar, ama Sem bir tane alır ve Luke iki tane alır, ikisini de soyar ve aynı anda ağzına yerleştirir.

"Evet. Bunlar çok iyi," diye inliyor Luke.

Magnus gözlerini devirir ve şekeri cebine atar. "Bunu sonraya saklayacağım o zaman. Görünüşe göre Luke'un buna ihtiyacı olabilir. Şurada mini bir orgazm yaşıyor."

Luke bir tür şeytan gibi her bir lolipopu ağzına sokup çıkarıyor ve Emery kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakıyor.

"Sen de benim kötü olduğumu düşünüyordun; *bunu* yapıyor olabilirim," diyor bana. Kıkırdıyorum ve Emery bana bakıyor.

Magnus kabinden çıkıyor ve anaokulu öğrencilerinin dikkatini çekmeye çalışır gibi ellerini çırpıyor. Dürüst olmak gerekirse, zaman zaman onlara benziyoruz.

"Pekâlâ, dinleyin. *Hemen* gitmemiz gerekiyor. Laser tag yerine varmamız yaklaşık on beş dakika sürecek ve check-in yapmamız gerekiyor... Luke bunu enayinle yapma. Bu hiç hijyenik değil."

Elliot Luke'a bakıyor ve iç geçiriyor. "Sanırım bundan kurtulamayacağım." "Tabii ki hayır. Bütün gün benimle kalacaksın," diye cevap veriyor Luke. "İyi ama kız kardeşlerim bunu öğrenmesin," diyor Elliot. "Çok geç," diyor Luke ve Elliot inliyor.

Giriş yaptıktan sonra Luke'un deyimiyle 'ölümüne savaşmak' için iki takıma ayrıldık. Magnus, Elliot ve ben Sem, Luke ve Emery'ye karşı bir takımdaydık. Bu numaralı hataydı. Üçünü bir araya getirmek berbat bir karardı çünkü Emery tam uyum sağladı ve çok *vahşiler*. Durduğum yerden kıkırdamalarını duyabiliyorum. Sem yüzünü savaş boyasına bulamış, Emery de gömleğini bir yerlerde kaybetmiş.

Luke uluyor mu?

Magnus, "Bunun gerçek bir savaş değil de laser tag olduğunu unutmuşlar," diyor ve ben de elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Evet, bu utanç verici. Bizi yok ediyorlar," diye cevap veriyorum ve sonra yüzü biraz kızarmış olan Magnus'un yanındaki kalçalarımın üzerine çöküyorum.

"Evet, öyleler ama bir planım var. Onlara kimin patron olduğunu göstermeliyiz. Önce Luke'u halletmeliyiz. Joker o."

İkimiz de dönüp lazer silahını kirli bir peçeteymiş gibi kullanan Elliot' bakıyoruz.

"Ne var? Neden bana bakıyorsun?" Elliot sorar ve Magnus iç çeker.

Magnus, "Ona kimin patron olduğunu göster, Elliot," diye cevap verir. "Dikkatini dağıt. Ne olursa. çok acımasız. Eğer onu meşgul etmeyi başarırısan, diğerlerini indirebiliriz. Sem beni vurmaz ve sanırım Emery de çok yaklaşırsa August'un bacağına saldırır. Bu adam hiç kimseyi ilgilendirmemiş gibi feromon salgılıyor. August'un kokusunu alır almaz gözleri fal taşı gibi açılacak."

Elliot bana bir kaşını kaldırıyor, ben de omuz silkiyorum. "Ne dediyse o."

"Tamam, bunu yapacağım çünkü ben bir takım ama bundan sonra bir içkiye ihtiyacım olacak. Sert bir tane," diye homurdanıyor Elliot ve sonra ağaç gövdesinden uzaklaşıp uzaklaşıyor. Acele bile etmiyor, sadece Luke'un göğsünü şişirdiği ve bir kurt adam gibi uluduğu yere doğru ilerliyor.

Bunun iyi biteceğini sanmıyorum.

Aslında, bunun sonunu tahmin edebileceğimi sanmıyorum.

"Kazandık lan!" Magnus bir çığlık atar ve Sem'in kollarına atlar. Sem kocasını göğsüne bastırıyor ve yüzünü Mag'in boynuna bastırıyor.

"Evet, Maggie. Yapacağını biliyordum."

Emery bana yaslanmış, dilinin etrafında bir Jolly Rancher yuvarlıyor. Benim kazağımı giyiyor, tişörtlüz çünkü nereye attığını hatırlayamıyor.

"Eve gittiğimizde benden istediğin özel bir ödül var mı?" diye soruyor eğilip kulağını ısıtırken. "Dilimi yine kıcına sokmama ne dersin? Erkek arkadaşımın bütün gün domalmasını izlemek sikimi sertleştirdi."

Ben cevap veremedi Luke ve Elliot sağ tarafımızdaki büyük bir saman balyasının arkasından çıktılar.

Hepimiz başımızı yan yana durdukları yere çevirip bakıyoruz çünkü Luke... telaşlı görünüyor. Ve hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin verecek bir tipe benzemiyor.

"Hey, dostum, iyi misin?" Emery ağzından kaçırıyor ve Luke ağzını açıp kapatıyor.

"O sadece... beni bir saman balyasının arkasında becerdi."

Hepimiz dönüp burnunun kenarını sıkan ve iç çeken Elliot'a bakıyoruz.

"Hayır. Yanlışlıkla aletine dokundum. Bilek hareketi yoktu."

Luke bön bön bakar. "Uzandın ve onu yakaladın Eli.

Kabul et."

"Dediğim gibi; bu bir kazaydı, Luke."

"Hayır, bunu bilerek yaptın. Böylece kazanabilirdin. Seni sinsi pislik."

"Bil diye söylüyorum, bunu yapmaktan en az lavman kadar zevk aldım. Yani hayır, bilerek yapmadım. Yer değiştirdin ve elim kaydı."

Luke kasıklarına bakıyor ve hepimizin gözleri oraya kayıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana zar zor dokundum," diye homurdandı Elliot ve sonra tersledi, "Luke van Beek, git temizlen. Şimdi."

Luke'un gözleri Elliot'ınkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Bana emir mi veriyorsun, Eli?"

"Ben. Git."

Luke nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra uzaklaşıyor, tuvalete doğru ilerlerken bir eli ensesine sürtünüyor.

Herkes dönüp Elliot'a bakar ve sonra Sem yumruğunu kaldırır.

Elliot ona bakar. "Peki bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Yumrukla," diyor Emery ve sonra yumruğunu Sem'inkiyle tokuşturarak onu gösteriyor.

"Ben . Gitmeliyim... Gitmem gerek."

Elliot başını sallar at her biri . Biz ve sonra yürür için nerede Luke ortadan kayboldu.

"Beklediğim bu değildi," diyor Magnus. "*Ona* kimin patron olduğunu göster dediğimde, sikini kastetmemiştim."

Emery başını sallar ve sonra şöyle der: "Hey, ama Luke'a kimin patron olduğunu öğretebilecek biri varsa o da bu adamdır. Muhtemelen gerçek hayatta bir tür dom gibidir. Öyle görünüyor. Ciddi falan. Eminim insanlara emir vermekten zevk . Muhtemelen 'Luke dizlerinin üstüne çök' demiştir ve Luke da itaat etmiştir."

Hepimiz Emery'ye bakıyoruz ve sesi kesiliyor ve ayaklarının kayıyor. "Ya da belki. Bilmiyorum. Beni dinlemeyin. Kafamdan uyduruyorum. Berbat bir karakter yargıcıyım."

"Tamam, bugünlük bu kadar çılgınlık yeter. Gitmeliyiz," diyor Magnus ağzını Sem'inkine bastırarak. "Yapmam gereken ödevlerim var ve gördüklerimi sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Emery ve ben cipime geri döndüğümüzde bana doğru dönüyor ve elini benimkiyle birleştiriyor. Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve koltuğunda kayıyor.

"Sence benden hoşlandılar mı?"

"Evet, Em. Sanırım seni sevdiler."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EMERY

(Terapi randevumdan eve döndüğümde Ağustos için her türlü planım var. Son zamanlarda, bir saatlik seanslarımda

Dr. K. ile onun hakkında konuşmak. Kendimi başka birine karşı nasıl savunmasız ve açık hale getirdiğim hakkında. Kendimi bir başkasına bırakmanın nasıl bir his *olduğunu*. Ve bazı risklerin nasıl ödüllendirilmeye değer olduğu hakkında.

O benim *erkek arkadaşım*.

Hâlâ inanamıyorum. Beni istediğine inanamıyorum. Hem de nasıl.

Ve her şey seksle de ilgili değil. Sadece *benden* hoşlanıyor gibi görünüyor. Bir kez bile sesini yükseltmedi ya da DEHB'li beynim ve ne kadar unutkan olduğum konusunda kendimi kötü hissettirmedi. Ve lanet olsun, bana her zaman gülümsüyor. Beni sevdiğini hayal ediyorum. Bu benim kuruntum olabilir.

Ama gerçekten, onu bana tapıyormuş gibi bakarken yakalıyorum. Beni olduğum gibi kabul ettiğini söylerken şaka yapıyordu.

Daha iyi olmak istememi sağlıyor. Onun için.

Erkek arkadaşım: Ne zaman evde olacaksın?

için sabırsızlanıyor. Çok sessiz, ama lanet olsun, kendi tarzında bunun için yalvarıyor. Bazen bana bakıyor ve beni içinde istediğini anlıyorum. Benim kadar sesli olmayabilir ama hazır olduğunda bana haber veriyor. Gözlerinin üzerimde gezinmesinden, alt dudağını ısırmasından ya da bana dokunuşundan anlıyorum.

Onu okumakta çok iyiyim. Şimdiye kadar, Kama Sutra yapılacaklar listemi bir haftadan biraz fazla bir sürede tamamladık.

August'la tanıştığымda onu mahvolmuş halde görmek istemiştim ve bunu birkaç kez başardım. İki kez duşta, bir kez de kanepenin üzerinde domalırken. Tanrım, onu kanepenin üzerinde görmek muhtemelen en sevdiğim şeydi. Geçen hafta laser tag'den hemen sonraydı. O

homurdanıp inliyordu ve ben de onu mahvetmişim. Kanepeyi de biraz lekeledi... Biri bu lekenin ne olduğunu sormadan önce temizlemeliyim.

Telefonum çalışıyor ve heyecanla Uber'in arkasına geçiyorum.

Ben: Az önce teslim edilen bir paket için bildirim gördüm. Alabilir misin?

Erkek arkadaşım: Evet. Anladım.

Güzel. Aç ve şunu giy. Beni mutfak masasında bekle. Çırılçıplak. **Ben:** Hırka hariç. Sadece onu giy.

Ben: Oh ve kışını hazırla. Seni çok özledim. Kapıdan girip, pantolonumun fermuarını açıp, içinde olmak istiyorum.

Erkek arkadaş: Kayganlaştıracımız bitmiş.

"Çifte lanet olsun," diyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Hey, hemen şuradaki eczaneye uğrayabilir misin? Bir şey almam lazım. İki dakikamı alır."

Beni süren kadın başını sallıyor ve giriyoruz. Dışarı atlıyorum ve doğru olanı bulana kadar on koridorda zig-zag çiziyorum. Neden 12 farklı boyutta hijyenik ped stoklamak zorundalar, tüm vajinalar aşağı yukarı aynı boyutta değil mi? Bir ara Emery'nin annesine sorarım, o bilir. Bu mağazalar neden bu kadar büyük? Acelem olduğunu anlamıyorlar mı? Kimsenin bu saçmalık için zamanı yok.

Sonunda tüm eğlenceli şeylerin bulunduğu reyonu bulduğumda, ne olur ne diye üç şişe alıyorum. Aslında, beş olsun. Ben altı tane alıyorum.

Çok sık sevişiyoruz; bunu kısa sürede atlatacağız.

Kollarımda bir yığın şişeye tezgâha ulaşıyorum ve tezgâhın arkasındaki kadın merakla bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Benim erkeğim doyumsuzdur," diyorum ve göz temasını kesiyor.

Her neyse. Muhtemelen çok fazla bilgi var ama çok heyecanlıyım. August'la seks asla sıkıcı değildir. Belki bu yaşlı cadalozun da biraz alması gerekiyordur.

İşlemimi bitirdiğinde elindeki kilometrelerce uzunluktaki fişi
"Bunlarla ormanları öldürüyorum," diyorum ve ona sırtıyorum.
Sadece gözlerini deviriyor ve ben de buruşturup bana uzattığı
çantaya atıyorum.

"Hoşça kal," diyorum ve dükkândan
çıkıyorum. İşte zaman duydum. Tanıdık
bir ses. O ses.

Başımı çeviriyorum ve telefonuyla konuşan bir adam görüyorum ve
midem bulanıyor. Bu o değil ama sesler aynı. Görüntüler bana
saldırıyor ve görüntülerin flaşlarını gördüğümde safrayı yutuyorum -
elleri, iğrenç nefesi, sırtımdaki ağırlığı.

Lanet olsun.

Bir sarmal içindeyim ve panik çok gerçek. Neden bu hep benim
başıma geliyor? Hiç bitmeyecek mi yoksa hayatımın geri kalanında
bu boka mahkum muyum?

Tüm vücudum ter içinde kalıyor ve beni bekleyen Uber'e doğru
tökezliyorum. Elim kolum titriyor ve içeri düşüyorum.

"Sür. Sür!" Diyorum ve sonra başımı bacaklarımın arasına yaslayıp
nefes alıyorum.

Dr. K bana panik atak geçirdiğimde yardımcı olan bazı nefes
egzersizleri öğretti ve bunları orta derecede başarıyla kullandım.
Burnumdan derin nefes alıyorum ve sonra ağzımdan veriyorum.

Duyularınıza odaklanın.

*Gördüğüm beş farklı şey, kokladığım dört farklı şey,
duyduğum üç farklı şey....*

"Hey, iyi misin?" diye soruyor kadın, endişeyle bana bakarak.
Tüm vücudumun karıncalandığını hissederek başımı sallıyorum.
Artık yüzümü hissedemiyorum ve ellerim karıncalanıyor. Kalbim
göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

"Peki," demeyi başarıyorum ve sonra arabadan çıkıp eve girene
kadar egzersizleri tekrar tekrar yapıyorum.

August mutfak masasının üzerinde, üzerinde o lanet hırkasıyla
duruyor ama beni görür görmez gülümsemesi kayboluyor ve bana
doğru ilerleyerek beni kendine çekiyor.

"Em, bebeğim. Ne oldu?"

Yüzümü boynuna gömüyorum ve onu içime çekiyorum.
August başımı elleriyle okşuyor ve sonra bizi kanepeye götürüyor.
Minderlerin üzerine düşüyoruz, ben hâlâ onun kalçalarına sarılıyorum ve umutsuzca ona yapışıyorum.

Ona yakın olmalıyım.

"Sadece konuş benimle," diye fısıldıyorum. "Durma."

August elini saçlarımda gezdiriyor ve konuşuyor, kelimeler ağzından dökülüyor. Bana büyümekten, evcil hayvanlarından, annesinden, babasından, Magnus'tan bahsediyor. İlk öpücüğünü, eski kız arkadaşlarını. Benimle tanışmasını. Benimle sevişmesini. Her şeyi içime çekiyorum. Kokusunu, onu hissetmeyi. Sesi -o kadar rahatlatıcı ki, diğerini bastırıyor- ve zihnimdeki görüntüler yavaşça dağılıyor. Vücudumun rahatladığını hissediyorum, ta onun kollarında macun olana kadar.

"Em," diyor, uzun süre konuşmaktan sesi kısılmış.

İç çekiyorum ve dudaklarımı nabzının attığı noktaya bastırıyorum. "Özür dilerim."

"Asla özür dileme," diyor. "Ne oldu?"

"Bir ses duydum... tanıdık bir ses. Çocukken beni inciten bir ses... Ben sadece..." Biraz geriye yaslanıyorum ve "Sana ihtiyacım var" derken dudaklarım onunkilere değiyor.

"Her zaman. Her zaman" diyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum. Ve şu anda, biliyorum. İstedğim şey buydu.

"Benim olanı geri almak istiyorum. Bunu seninle yapmak istiyorum August. İlk seferimin, seçimimin seninle olmasını istiyorum."

"Evet."

Basit bir kelime ama hayatımı değiştirmezse ne olayım. Kendimi ondan sıyırdım ve elini tuttum. Güçlü parmakları benimkilerle birleşiyor ve yatak odasına doğru yürüyoruz.

Onu nazikçe yatağımıza geri itiyorum ve hırkası güçlü göğsüne doğru açık bir şekilde sarkarken kendi isteğiyle yatağa giriyor. Parmaklarımı teninde gezdiriyorum ve iç çekiyor, çıplak siki bana doğru uzanıyor.

Midem titriyor ve titrek bir nefes veriyorum. Çünkü lanet olsun, gerginim ama aynı zamanda bu çok *doğru*. Bu benim seçimim ve bunu onunla yapmak istiyorum.

Yeni aldığım kayganlaştırıcıyı elime alıp sikine sürüyorum ve parmaklarımı kalın, ağlamaklı şaftında aşağı yukarı kaydırıyorum. August onu avucumun içinde pompalarken inliyor ve sonra üzerine binerek onu tam girişime yerleştiriyorum ve August'un gözleri açılıyor.

"Em," diye nefes alıyor ne yapmak üzere olduğumu anladığında.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum ve onu kolayca , ama August'la olan her şey kolaydı, değil mi? Bunun neden farklı olacağını bilmiyorum.

"Buna ihtiyacım var," diyorum yavaşça içimi doldururken, beni o kadar genişletiyor ki nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

"Em," diye , elleri kalçalarımı kavıyor ama hareket etmiyor. Ben her şeyini alırken o hareketsiz yatıyor.

Tamamen üzerine oturduğumda, derin nefes alıyorum, hissediyorum, deneyimliyorum. Onu kavıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Artık göğüs göğüse duruyoruz ve bu pozisyon onu daha da itiyor.

"Ses çıkar," diye tıslıyorum. "Seni duymak istiyorum. Sadece ben olamam, August. Nasıl hissettiğini duymama izin ver. Hepinize *ihtiyacım var.*"

Nefes nefese kalıyor ve sonra kalçalarımı öne doğru yuvarladığımda inliyor.

Elleri yüzümü kavıyor ve dudakları dudaklarıma değiyor, birbirimize nefes veriyoruz ve ben bunu *ilk kez* yaşıyorum.

"Em," diyor, dudaklarında adım, boğuk, kırık bir ses. Gözleri benimkilerde ve ben kendimi onun sert aletine bırakıp tekrar aşağıya inerken başka tarafa bakmayı reddediyorum.

"Sen olmalıydın," diyorum. "Her zaman sen olacaktın."

Ben onun sert şaftını aşağı yukarı hareket ettirirken o inliyor ve pantolonunu çıkarıyor. Onunla o kadar dolu hissediyorum ki, beni geriyor. Bu çok farklı. Çok daha iyi. Böyle olması gerekiyordu.

Tabii ki öyle. Bu o.

İnlemeleri etrafımızda yankılanıyor ve benimkilere karışıyor ama birbirimizden gözlerimizi ayırmıyoruz. Ağızlarımız nefes nefese, ellerimiz birbirine kenetli, gözlerimiz kilitli.

Geçmişimi sikip . Onunla değiştiriyor. Benim geleceğimi.

"Çok iyi," diye pantolonunu indirdi. "Çok iyi hissediyorsun, Em. O kadar mükemmelsin ki."

Bu kelimeler. İçime üflendiler. Kalbime kazındıklarını hissedebiliyorum. Gözlerim sulanıyor ve yaşlar yanaklarımdan süzülüyor.

"Ağlama Em," diyor sesi çatlayarak. "Şşşt, ağlama."

Kendimi onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyorum, hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Başparmakları gözyaşlarımı siliyor, beni geriyor, ağzımda onun tadı var.

"Tanrım," diye fısıldıyor ve sonra daha hızlı hareket ediyorum, yakın olduğunu biliyorum. Kıçımın yanaklarına tutunuyor ve titriyor ve işte o zaman hissediyorum - onun boşalması beni dolduruyor, beni işaretliyor ve onu sonsuza dek içimde tutmak istiyorum. Ondan bir parça.

"Em," diye nefes alıyor, beni sıkıca kendine doğru tutarak. "Hâlâ sertleşmişsin. İzin ver bana. İstiyorum."

Burnumu çekip bakışlarını karşılıyorum ve sonra küçük bir kahkaha atıyorum. "Hala o kazağı giyiyorsun."

August burnunu benimkine sürtüyor ve beni nazikçe öpüyor.

"Senin için her şeyi yaparım. Bunu bilmen gerek."

İçimden çıktığını hissediyorum ve sırtını yatağa yaslıyorum.

"Biliyorum," diyorum, onun yerine bana üç farklı küçük kelime söylemesini istiyorum.

Ama yapmıyor. Sadece bacaklarını göğsüne bastırıyor ve kendini bana açıyor.

Göğsüne yaslandım ve göz kapaklarımdın ağırlaştığını hissettim.

Çoktan uyumuş olmasına rağmen "Teşekkür ederim," diyorum. "Hayatımı değıştiryorsun."

Düzenli nefes alıyor, nabzı kulağımın dibinde yavaşça atıyor.

O mükemmel kalbi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni her zaman seveceğim."

Tenine bir öpücük . "Belki bir gün sen de aynı şeyi hissedersin."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AĞUSTOS

(O geceden beri her şey değişti. O hala hayran olduğum Emery, ama bugünlerde neredeyse uşaşa.

D n bir telefon oyunu hakkında konuşup duruyordu, sonra birden durdu ve bana bakıp kızardı. Ya da bu sabah, derse önce ona bir kase mısır gevreği koyduğumda, elini ağzında gezdirdi ve anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

Ne dediğini bilmek istiyorum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sadece onu istiyorum.

"Anne," diyorum hissetmediğim bir güvenle. "Ben biseks elim ve Emery benim erkek arkadaşım."

Dikiz aynasından kendime bakıyorum ve tekrar deneyerek i çekiyorum. "Anne. Ben biseks elim ve Emery'yi beceriyorum."

Başımı sallıyorum.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var. Emery'ye aşığım. Oh, ve ben biseks elim. Tavşanlar gibi sevişiyoruz."

Lanet olsun, neden bu kadar zor? Bir kez daha.

"Anne, ben biseks elim ve Emery ile birlikteyiz."

En çok bunu sevdim. Henüz bunu ona s ylememişken Emery'ye aşık olduğumu söyleyemem.

Buna ihtiyaım var. Bunu duymaya ihtiyaı var.

Onun hakkında ne hissettiğimi bilmesi gerekiyor. Ben ondan daha yavaş düşmüş olabilirim ama o geceden sonra geri dönüş olmadığını biliyorum. O artık benim.

Telefonum çalıyor ve ona bakıyorum, arayanın Emery olduğunu görünce kalbim daha hızlı atıyor.

Emery: Eve ne zaman geldin?

Yemek yaptım ve evi yakmadım.

Emery: Bana aldığın yeni tavalar harika. Yanmaz olduklarını söylediğinde şaka yapmıyormuşsun.

Ben: Sadece senin için, Em.

Ben: Ve on beş dakika içinde evde olacağım.

Emery: Ailelerimizin de geleceğini unutma. O yüzden sakın olmak isteyebilirsin.

Emery: Aletin dışarıdayken çıplak dolaşma gibi.

Ben: Not edildi.

Emery: Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Eve geldiğimde etrafıma bakıyorum ve alanımızı kaplayan küçük değişiklikleri görüyorum. Emery yavaş yavaş kendini burada evinde hissetmeye başladı ve gerçekten taşınacak kadar rahat hissetmesine bayılıyorum. Duvarlara birkaç yapışkan not yapıştırılmış, çoğu Emery tarafından yazılmış, ama birkaçı da benim tarafımdan yazılmış, ona evde yapılması gereken işleri veya randevularını hatırlatıyor.

Bileğimde asılı duran plastik torbaya bakıyorum. İçinde bugün aldığım ve Emery anahtarlarını sürekli kaybettiği için her iki kapıya da takmayı planladığım iki anahtarsız kilit var. Bunu onun için yaptığımı görünce çok heyecanlanacak.

Onu güldürmek hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

Gözlerim kanepenin üzerindeki, üzerlerinde işlemeli alıntılar olan iki küçük yastığa takılıyor. İki gün önce postayla gelmişlerdi. Emery utangaç bir tavırla onları kutudan çıkardı.

"Eğer onlardan nefret edersen, onları geri veremem," demişti. "Onlarla sıkışıp kalırsın, tıpkı benimle sıkışıp kaldığın gibi."

Onları elinden nazikçe aldım ve kanepenin üzerine koydum.

"Hey, Em," diye selamlıyorum, mutfığa giriyorum ve onu hem telefonuyla hem de iPad'iyle tencerede bir şeyler karıştırırken görüyorum.

"Henüz gelmediler," diyor bana bakarak ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çoklu görev mi? Ne büyük bir şok," diye soruyorum ve ağzından bir lolipop çıkararak sırtıyor.

"Gittikçe daha iyi ," diyor ve ben mutfak masasının üzerinde yarısı katlanmış bir çamaşır yığını görüyorum. Ona doğru ilerledim ve katlamaya başladım.

"Ben devam eden bir çalışmayım," diyor ve kollarını bana doluyor.

"Ders nasıldı?" diye soruyor usulca.

"Uzun," diye mırıldanıyorum ve ağzımı onunkinin köşesine bastırıyorum. "Yine de evde olduğuma sevindim."

"Evet," diyor ve sonra şekeri ağzından çekip tepeden tırnağa bana bakıyor. "Tanrım, şu anda rol yapmak bile istemiyorum. Sadece seni becermek istiyorum ama yapamayız çünkü neredeyse geldiler. Şipşak bile yapamıyorum."

Yemeğe sefilce bakıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Em, saçmalıyorsun. Birkaç saat dayanabilirsin."

"Belki," diyor dört tabak alırken. "Aç mısın?"

Çünkü ben bir ziyafet verdim."

Makarna tabağına, salataya bakıyorum ve bir kasede kesilmiş ekmek görüyorum.

"Harikasin," diyorum ve Emery'nin yüzü kızarıyor. Sonra ocağı kapatıyor ve bana doğru ilerleyerek beni usulca öpüyor.

"Bir malzemeyi unuttum ama umarım tadı hâlâ güzeldir."

"Eminim iyi olacak," diye cevap veriyorum ve sonra mutfak masasına bakıyorum.

"Bunu temizlesek iyi olur, böylece yemek yiyecek yerimiz olur," diyorum ve o da başını sallayarak geri kalan giysileri katlamama yardım ediyor ve annemle Thomas içeri girmeden hemen önce yatak odasına taşıyor.

"Selam çocuklar," diyor annem, ikimizi birden kucaklayarak. "Cuma akşamı sizinle takılmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

Thomas'a yandan sarılıyorum ve Emery'nin onun sırtını sıvazlamasını şaşkınlıkla izliyorum. Bu o garip erkek kucaklaşmalarından biri, ama Thomas'ın boğazını temizleyiş şekli bana bunun arkasındaki anlamdan dolayı gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu düşündürüyor. Emery'nin ona karşı böyle bir çaba gösterdiğini daha önce hiç görmemiştim.

"Selam," diyor Emery, babasının gözleriyle karşılaşmadan. "Burada olmana sevindim."

Annem Thomas'ın elini tutuyor ve sıkıyor.

"Nasıl gidiyor, aynı odada kalmak? İşler yolunda gidiyor mu?" diye sorarak sohbeti ilerletiyor.

Dolaptan birkaç bardak alıp suyla dolduruyorum.

"Evet, çok iyi anlaşıyoruz," diyorum ve Emery masaya doğru eliyle işaret ederken homurdanıyor.

"August ile kim anlaşamaz ki?" diye soruyor. "O bir rüya. Dünyadaki en iyi insan. İsa, *"Ben rekabet edemem."* diyor.

O buna gülüyor ve Emery ışınlanıyor ve lanet olsun, eğer uzanıp onu kendime çekmemek zor değilse. Ona söylemem gerek. Ona söyleyeceğim. Yemekten sonra. Büyük ihtimalle tatlıdan sonra. Ama kesinlikle bu gece.

Yapmak zorundayım.

Annem ve Thomas birer tabak alıp yemeğe başlıyorlar. Hepimiz masaya oturup yemeğimizi yerken Thomas "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum...." dedi.

Annem başını sallıyor, "Thomas, yemekten sonra demiştik."

Emery çatalını bırakıyor ve önce babasına, sonra anneme, sonra da bana bakıyor. "Bana şimdi söylemelisin yoksa bunların hiçbirini yiyemeyeceğim. Anksiyetem var. Bu bir şey."

Thomas mahcup görünüyor ve sonra, "Üzgünüm, beklemeliydim ama... annenle buluştum," diyor.

Uzanıp Emery'nin boynunun arkasını tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum. Nasıl görüldüğü umurumda değil. Buna ihtiyacı var. Annem elime bakıyor ama sonra bakışlarını kaçırıyor.

"Onca zaman konuşmak istediği için geldiğini söyledi. NA programındaki adımları uyguluyor ve her şey için af dilemek istiyordu."

"Asla," diye fısıldıyor Emery ve Thomas boğazını temizliyor.

"Evet, ben de ona bunu söyledim. Seni bir daha rahatsız etmeyecek. Yasaklama emrini biliyor ve uzak duracağına söz verdi. Ve eğer yapmazsa, benimle konuş, tamam mı? Seni korumak istiyorum."

Emery, Thomas'ın bakışlarına karşılık veriyor ve usulca, "Teşekkürler baba," diyor.

Sessizlik tüm odaya nüfuz ediyor ve o kelime, o basit kelime, aramızda ağır bir şekilde oturuyor. Thomas sadece oğluna bakıyor ve Emery sandalyesinde gergin bir şekilde kayıyor. Elim oğlumdan uzaklaşıyor.

O ve ben çatalımla oynarken hepimiz garip bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Siktir, ihtiyacım var...." Emery sonunda mırıldanır ve sandalyesini geri çekip odadan çıkar. Thomas öfkeyle gözlerini kırpiştiriyor, elleri masaya yapışmış durumda.

"Sanırım... bana bir saniye verin," diyorum anneme çünkü bunu sindirmek için bir şansa ihtiyaçları varmış gibi görünüyor. Emery'yi koridorda takip edip odamıza giriyorum.

"Em," diyorum onu duvara yaslanmış, başı ellerinin arasında gördüğümde.

"Garipleştirdim, ha? O bombayı patlatmak için beklemeliydim. Bütün hafta Dr. K ile pratik yaptım ama ağızımdan kaçırmak için en uygun zamanı bulamadım."

"Hayır, harika bir zamanlamaydı," diyorum ellerini tutup yüzünden uzaklaştırarak. Bana bakması için çenesini eğiyorum. "Thomas bayıldı. Muhtemelen şu makarnasının içine ağılıyordur."

Emery boğuk bir kahkaha atar.

"O adam sana oğluyla daha fazla gurur duyamazmış gibi bakıyor. Sadece sana nasıl söyleyeceğini bilmiyor. Ama sen ona bir şans veriyorsun. İkiniz de bir şans hak ediyorsunuz."

"Evet," diye burnunu çekiyor Emery. "Deniyor. Bunu görebiliyorum. Bir tane bile aile terapisi randevusunu kaçırmadı ve tüm bunlar... onunla. Bu kadar yardımcı olmasını beklemiyordum."

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Ebeveynlerin böyle davranması gerekir. O seni seviyor."

Emery'nin karanlık gözleri gölgeler içinde benimkilerle buluşuyor. "Bence o da öyle."

Dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum.

"Hadi oraya geri dönelim ve geceyi bitirelim. Sonra beni tamamen kendine alabilirsin."

Emery bana bakıyor. "İstersem mi?"

Aletim pantolonumun içinde seğiriyor ve başımı sallıyorum. "Evet."

İkimiz de mutfağa gittiğimizde Thomas gözlerini ovuşturuyor, annem de burnunu çekiyor. Emery oturuyor ve ben de onun çatalına sarılıp, "Ağızımdan kaçırarak durumu tuhaflaştırdım," diye gevelemesini izliyorum.

ama pişman değilim. *Hiçbir şeyden* pişman değilim. Dr. K seni içeri almamı söyledi, ben de deniyorum. Yedi yıl oldu. Zamanı gelmişti, değil mi?"

Thomas bir kez göz kırptıyor, bakışları buluşuyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, evlat. Öyle."

Kahretsin, şimdi de gözlerimin acıdığını hissediyorum. Arkamı dönüyorum ve dondurucunun koluna tutunup çekerek açıyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum.

Emery, "Görünüşe göre yemekle birlikte tatlı yiyeceğiz," diyor ve ben ona bakıyorum, o da bana gülümsüyor. "Buzlu şekerlerimiz var. Şu Sour Patch'lerden var, çok lezzetli ve şekeri düşük. August onları benim için aldı ve ben doyamıyorum. Geçen hafta dört paket bitirdim. Glikoz monitörüm çıldırıyordu."

Bir kahkaha atıyorum ve bakışları yumuşuyor ve lanet olsun, anneme söylemeliyim, sadece ağzımdan kaçırmalıyım. Ama söyleyemiyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve o kadar mutlu görünüyor ki kelimeleri çıkaramıyorum. Ya bu gecesini mahvederse? Ya bu onu üzerse?

Dünyadaki tüm pratikler artık bana yardımcı olamaz. Konuşma yeteneğimi kaybettim.

"Ne renk istiyorsun, Lisa?" Emery içsel ikilemimi fark etmeden söylüyor. Belki fark etseydi, bunu söyleyecek cesareti bulabilirdim. İtiraf etmek için. Ama o söylemiyor, ben de saklamaya devam ediyorum.

Sadece bir gün daha.

Ona yarın söyleyeceğim.

"Tanrım, yemek boyunca çok iyi görünüyordun ve o dondurmaya yaptığın şeyler müstehcendi," diyor Emery, ön kapıyı kilitleyip elimi tutarak. Ağzından bir dondurma çubuğu sarkıyor ve bana bakıyor.

"Sikişmeyi çok istiyorum," diyor ve kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Ona söylemedim," diye ağlıyorum ve Emery çubuğu yavaşça ağzından çekiyor. "Seni hak etmiyorum. Ona söylemedim."

"Bekle, ne? Ona söyleyecek miydin? Bizim hakkımızda mı? Bu gece mi? O notu almadım."

"Yapmak istediğim bir şeydi ama söylemek için ağzımı açtım ve söylemedim. Çok özür dilerim, Em. Kendimi başarısız hissediyorum."

Emery iç geçiriyor ve bizi yatak odasına götürüyor. "Kendine çok yükleniyorsun. Sorun değil. Seninle o kadar içli dışlıyım ki, sanırım sır olmanın artık bir önemi kalmadı. Bunun benden utandığın için olmadığını biliyorum, ki ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Bence ona söylemekten korkuyorsun ve korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa o da benim. Hazır olduğunda ona söylersin. Ben bekleyeceğim. Seni her zaman bekleyeceğim."

O kelimeler. Lanet olsun, ama kelimelerle arası iyi.

Onu itiyorum ve yatağa düşüyoruz, uzuvlarımız birbirine karışıyor ve inlemelerimiz karışıyor.

Emery kıyafetlerimi yırtıp beni yüzüstü çevirerek, "Ah, evet," diyor. "Hoşuna gitti, değil mi? Seni bekleyeceğimi söylemem. Boyumdan büyük işlere kalkışmam hoşuna gitti, değil mi?"

Pantolonumu indiriyor ve dolap aynasında ikimizi görebiliyorum ve Emery sırtıma bastırıp beni daha da aşağı indirirken ve çıplak kıcımlı havaya kaldırırken başka tarafa bakamıyorum.

"Kahretsin, bu hiç eskimiyor," diye mırıldanıyor, dövmeli elleri kıcımlı yanaklarında geziniyor, onları açıyor. Sonra kayganlaştırıcıya uzanıyor, çatlağıma damlatıyor ve bir parmağını içime sokuyor.

"On tane falan kayganlaştırıcı aldım. Eczanedeki kadın deli olduğumu düşündü ama seninle tanışmadı, değil mi? Tanısaydı neden bu kadar çok ihtiyacım olduğunu anlardı."

"Çünkü gitmesi gereken yer dışında her yere fışkırtıyorsun," diye homurdanıyorum ve Emery aynada bakışlarımla buluşuyor.

"Kaba," diyor, parmaklarını kıcımdan çekiyor ve sonra sikinin ucunu tam deliğime bastırıyor. İçeri bastırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Aşırı heyecanlandığımı ve bazen parmak uçlarımı hissedemediğimi bilmenizi isterim. Bu diyabetik bir şey."

"Yalancı," diye inliyorum içimde dibe vururken.

Aynada bizi izlemek için yüzümü çeviriyorum ve bu lanet bir manzara.

"Ah, pis August. Bizi sikişirken izlemeyi seviyorsun," diyor Emery, benim şaşkın bakışlarımı yakalayarak. İnliyor ve sonra yavaşça çekip içime geri itiyor. Onun parlak, kalın uzunluğunun yanaklarımın arasından kayışını ve tamamen kayboluşunu izliyorum.

"Tanrım, evet. Seni sikmeye bayılıyorum. Sevdiğini söyle." "Bayılıyorum," diye inliyorum.

Seni seviyorum.

Ama ben lanet bir korkağım çünkü bunu da söylemiyorum. Görünüşe göre önemli şeyleri söylemiyorum, ama bunun üzerinde fazla düşünemiyorum, çünkü Emery şu anda içime giriyor ve ben yatakta kayıyorum, beni yerimde tutmak için çarşaflara tutunuyorum. Ve her şeyi görebiliyorum, kızarmış tenimi, vücudundaki teri, kırmızı dudaklarını, beni kelimenin tam anlamıyla yatağın içine sokarken.

"Daha yüksek sesle," diye homurdanıyor ve kendimi .

İnlemelerim aramızdaki havayı yırtıyor, duvarlardan sekiyor ve Emery bunun için çıldırıyor.

Aşağı uzanıp ağrıyan sikimi kavırıyorum ve kalçalarını tekrar tekrar içime yuvarlarken pompalıyorum. Taşaklarımın aniden yukarı kalktığını ve çarşafın üzerinde patladığımı hissediyorum.

Emery "Oh, evet," diyor ve sonra çılgına dönüyor, bana çarpıyor ve sonra uzun, neredeyse acı dolu bir inlemeyle içimde serbest kalıyor.

"Mükemmel," diye soluk soluğa bana yaslanıyor.

Arkamı dönüp onu kollarıma almak istiyorum ama kapı açılıyor ve orada.

"Anne," diye soluyorum ve öne doğru sürünüyorum, aletim bacaklarımın arasında sallanıyor, Emery'nin bu kadar çabuk çekilmesinden dolayı kığım sızlıyor.

"Aman Tanrım! Yapmadım...." diyor hızla ve sonra kapı çarparak kapanıyor ve ben pantolonumu yukarı çekmek için çabalıyorum. Emery de kendi pantolonunu yukarı çekiyor ama olması gerektiği kadar hızlı hareket etmiyor.

Annem bizi sikişirken gördü.

Aman Tanrım. "August," diyor

Emery.

"Hayır, yapamam. Şu anda olmaz. Sadece burada bekle," diyorum, kusacakmışım gibi hissederek. Az önce beni kovulurken gördüğüne inanamıyorum. Emery tarafından. Eski yatağında.

"Anne," diyorum ve oturma odasına koşuyorum, kotumun fermuarını çekiyorum, ama lanet olsun hala Em'in boşalmasının kıçımından damladığını hissedebiliyorum ve bu beni kızartıyor.

"Neydi o?" diye soruyor, yüzü hafifçe solgun, gözleri benimkiler hariç her yerde.

"Hiçbir şey değildi. *Hiçbir* şeydi..." diye yalan söyledim. "Hiçbir şey mi?"

"Evet, hiçbir şey," diyorum ve kalbim sıkışıyor. "Aptalcaydı. Hiçbir anlamı yoktu."

"Bu *hiçbir* şey değildi... Hiç... Aman Tanrım. İçeri daldığım için çok özür dilerim. Telefonumun şarj aletini unutmuşum. Böyle bir şeyle karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi ama birinin yaralandığı anlaşılıyordu... Hiç bilmiyordum..." Ellerini yüzüne bastırıyor ve başını sallıyor. "Yani... belki biliyordum ama böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim. Bu sadece şaşırtıcı. Sadece şaşırdım. Sen ve Emery...."

"Evet, lanet olsun, bunu gördüğün için çok üzgünüm. Oh, lanet olsun. Tamam, yani *hiçbir* şey değil. Biz..." Sesim alçalıyor ve başımı sallıyorum. "Sana bizden bahsetmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Denemeye devam ettim ve sonra doğru zamanı ya da doğru kelimeleri bulamadım."

Bana bakıyor ve sonra bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bana söyleyemiyormuş gibi hissettiğin için üzgünüm."

"Anne," diyorum sesim titreyerek. "Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemedim. Benim için."

"Tatlım, sen bir hayal kırıklığı değilsin. Sen tanıdığım en iyi erkeksin. Emery'nin sana aşık olmasına şaşmamalı. Bana çok mantıklı geliyor."

"Tanrım," diyorum, tezgâha yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Ona o kadar kapıldım ki canım acıyor. Gidip onu almam lazım. Ben bunu yaparken bekler misin? Endişelenecektir."

Annem başını salladı ve ben de "Em!" diye bağırdım.

Cevap alamayınca kısa koridorda yürüyorum ve ebeveyn yatak odasının penceresinin açık olduğunu, perdenin dışarı itilmiş olduğunu görüyorum. Aklımdan hemen olabilecek en kötü senaryo geçiyor ve sonra midem bulanıyor. Telefonuma sarılıyorum ve titreyen parmaklarımla bir mesaj yazıyorum.

Ben: Em, neredesin?

Ben: Gittin mi?

Ben: Em, lütfen.

Emery: Seni

duydum. **Ben:** ?

Ben hiçbir şey değilim.

Kahretsin, bunu mesajla yapmak istemiyorum. Aramayı deniyorum ama cevap verip . Tekrar aradım ama çalmasına izin verdi.

"Kahretsin anne, cevap vermiyor," diyorum ve annem at kuyruğunu çekiştirip başını sallıyor.

"Hepsi benim hatam. Kapıyı çalmalıydim."

"Hayır, bu benim. Sana haftalar önce söylemeliydim. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Ve şimdi o gitti. Onu bulmam gerek. Söylediklerimi duyduktan sonra en kötüsünü düşünecektir."

Bana bakıyor, "Nereye gitmiş olabilir?"

Aklıma onun hakkında bildiğim her şey geliyor ve midemin bulandığını hissediyorum.

Lanet olsun. Tabii ki oraya gidecek. Neden gitmesin ki? Ama belki henüz bir Uber çağırmamıştır ya da belki bir araba çok uzaktadır ve beklemek zorunda kalacaktır.

Belki şimdi gidersem onu yakalayıp eve getirebilir ve her şeyi açıklayabilirim. Evet, ben de öyle yapacağım. Dinleyecektir. Dinlemek zorunda.

"Anne, onu bulabilir miyim diye bakmam lazım. Lex'e gitmeden önce onu bulmalıyım."

"Bekle, Lex?"

Ama ona cevap vermedim, sadece arabama ve sokağa çıktım. Mahallede bir aşağı bir yukarı gidip onu arıyorum ama görünüşe göre tek Uber'i bulup kapmayı başarmış.

Sadece benim şansım.

Direksiyonu yumrukluyorum ve U dönüşü yaparak şehrin diğer tarafına, her şeyin başladığı apartman kompleksine doğru gidiyorum.

Ama vardığımda, her şey beklediğim gibi gitti.

Yumruğum kapıya çarpıyor ve bir dakika sonra gömleksiz bir Lex kapıyı açıyor.

"Nerede o?" Nefesim kesik kesik çıkarken soruyorum. Merdivenleri çıkana kadar koştum ve endişeyle birleşince kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Panik atak böyle bir şey mi? Çünkü kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Lex sanki dünyam patlamıyormuş gibi bana bakıyor ve sigarasının dumanını yüzüme doğru üflüyor. Sonra bir şok tabancası tutuyor ve düğmesine basıyor. Elektrik akımı yanlardan kıvılcımlar çıkarıyor ve ben ona dikkatle bakıyorum.

"O burada. Benimle birlikte."

"Lütfen, onu görmeme izin verin. Yanlış anladı. Hepsini duymadı." Sesimi yükselttim ve bağırdım, "Hepsini duymadın, Em!"

"Onun hakkında ne düşündüğünü bilecek kadar duydu. Git buradan, pislik. Güzel olabilirsin ama seni mahvedebilirim. Ve seksi bir şekilde değil."

Şok tabancasının düğmesine birkaç kez daha basıyor ve bana doğru tutuyor.

"Em!" Bağıriyorum ve Lex iç çekiyor.

"Kulaklığı takılı. Yatağımda müzik dinliyor. Seni duyamaz."

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki göğüs kafesim ağrıyor ama yine de onun alanına doğru ilerliyorum. "Onu becerme."

"Oh, August, benden ne isterse yaparım. Ve eğer bu eğilip seni sisteminden çıkarmasına izin vermekse, olsun. Takım için bir tane alacağım."

Yüzüm kızardı. Düşüncesi bile midemi ağrıtıyor. "O benim," diye bağıriyorum neredeyse. "*Benim*."

"Olabilirdi, ama sen bundan vazgeçtin."

"Ondan vazgeçmedim. Bir hata yaptım. Bir anlık panikle yanlış bir şey söyledim," diye sesimi yükseltiyorum. "Yanlış bir şey söyledim, Em!"

"Tanrım, çok mu umutsuzsun?" Lex gözlerini üzerimde gezdirerek soruyor. "Yine de iyi giyiyorsun."

Tüm bedenim koridorun duvarına yaslanıyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ona söyle. Lütfen. Onun için savaşacağımı söyle."

Bu, onun için. O bir hayalet değil. O hiçbir Şey değil. Lütfen Lex."

Sigarasından uzun bir nefes eker ve ağzının kenarından dışarı üfler.

"Yanlış bir Şey söyledim ama kalsaydı gerisini duyacaktı. Gerisini duymalıydı."

Gözlerini bana dikti ve i geçirdi.

"Tamam. Ama söz vermek yok. O hassas biri. Bir çok kez üzerine sııldı. Bu yüzden beklemeye hazırlıklı olun."

Başımı sallıyorum ve sonra tökezleyerek arabama dönüp içine gömülüyorum. Alnım direksiyona çarpıyor ve uzun zamandır ilk kez kendimi ağlamaya bırakıyorum.

Çünkü hiç yapmak istemediğim bir Şeyi yaptım.

Onu incittim ve şimdi o gitti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS

("Bok gibi görünüyorsun," diyor Magnus, beni tepeden tırnağa süzerek. Dersten sonra benimle vuruş kafeslerinde tanıştı ve üzgün kıcıma arkadaşlık ediyor.

"Gittiğinden beri ne kadar zaman geçti?" "İki gün oldu."

"Bir yıl olmuş gibi görünüyor," diye cevap veriyor Magnus ve gözlerini tekrar üzerimde gezdiriyor.

Hayatımın en kötü iki günüydü. Ev onun varlığı olmadan bomboş. Korkunç bir şekilde uyuyorum, yatağımızda dönüp duruyorum. Bu, ayrı kaldığımız bir aydan daha kötü, çünkü artık ona karşı hissettiklerimin tüm boyutlarını biliyorum. Onunla bir gelecek hayal etmeye başlamıştım. Ama şimdi her şey bitmiş gibi görünüyor.

"Ve hâlâ hiçbir mesajına cevap vermedi mi?" Magnus soruyor, sallıyor ve ıskalıyor. İç çekip sopayı bana uzatıyor.

"Hayır. Sadece okuduğunu bildiğim ama cevap bir dizi mesajım var."

"En azından sana bir şans vereceğini düşünmüştüm. Belki de onu bağlayıp kaçırmalısın. Benim için harikalar yaratmıştı."

En iyi arkadaşıma bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Asla olmaz. Em'le olmaz.

O... o bundan hoşlanmazdı."

Sonraki dört topa vurdum ve Mag'e döndüm.

"Sanırım beklemeye devam etmeliyim. Eninde sonunda geri dönecek, değil mi? Tüm eşyaları evde. Eninde sonunda alması gerekecek. O zaman onu konuşmaya zorlayacağım. Beni dinlemek zorunda kalacak, değil mi?"

"Hm," der Magnus ve sonra başını sallar. "Özür dilerim dostum. Bunun zor olduğunu biliyorum." Ona sopayı uzatmaya çalışıyorum ama o sadece parmağını sallıyor. "Hayır. Artık yok. Kollarım ağrıyor."

Omuz silkiyorum ve sonraki otuz dakikayı omuzlarım bana bağırana ve nefes almakta zorlanana kadar toplara vurarak geçiriyorum.

"Sence Lex'i beceriyor mudur?" Nefes nefese ve su yutarak soruyorum. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve onları .

"Eğer yaparsa, onu öldürürüm."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da düzeltiyor, "Demek istediğim, onunla sert konuşacağım ve Sem'in öfkeli bir nöbetçi gibi arka planda belirmesine izin vereceğim."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Çok üzgünüm Mag. Bana açıklama şansı bile vermediği için hayal kırıklığına uğradım ve incindim."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Belki yarın onu takip edebilirsin. Yerini tespit edin ve sonra onu köşeye sıkıştırın."

"Bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Böyle sürprizlerle karşılaşmaktan hoşlanmaz," diye mırıldanıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Hiç eğlenceli değilim. Özür dilerim. Ben sadece... Onu özölüyorum. Acıtıyor."

"Biliyorum," diyor Magnus ve beni kucaklıyor. "Kendine gelecektir. Seni seviyor. Bunu biliyorum. Ve ben bu konuda asla yanılmam."

"Ona onu sevdiğimi söylemeliydim ama bunu yapamadan gitti."

"Ona söylemek için bir şansın olacak, August. Bundan eminim. Sezgilerim diyebilirsiniz ama o adam sana sırılsıklam aşık. Sadece bunu iyi idare edemedi."

"Çünkü onu reddettiğimi düşünüyordu. Annesi gibi."

"Sen onun annesi gibi değilsin."

Ama çok emin değilim ve bu içimi kemiriyor.

"Annen bunu nasıl karşılıyor?" Magnus soruyor ve ben kendimi bok gibi hissederek iç çekiyorum.

"Güzel. Em haklıydı. Ona en başında söylemeliydik. Birlikte olmamız ikisinin de umurunda değil. Thomas neredeyse mutlu görünüyordu."

Magnus uzanıp kolumu sıktı. "Her şey yoluna girecek. Çözüleceğini biliyorum."

Sonunda vedalaştığımızda, boş alana daha hızlı varmak için acele etmeden yavaşça eve gidiyorum. sadece somurtacağım. Yapacak bir şeyim kalmadan önce kendimi ancak bu kadar çok şeyle meşgul edebilirim. Yerleri çoktan cilaladım ve çitleri budadım.

Eve girip onu gördüğümde duvarları boyamayı ve süpürgelikleri değiştirmeyi düşünüyorum.

Nefesim vücudumu bir anda terk ediyor ve eğer bu lanet olası bir deya vu değilse.

Emery mutfak masasının üzerine tünemiş, bacakları ileri geri sallanıyor, ağzından bir lolipop sarkıyor. Mükemmel görünüyor.

Kesinlikle mükemmel.

Gözlerimiz buluşuyor ve bacakları hareketsiz. Masanın kenarına tutunmuş, temkinli bir şekilde beni izliyor.

"August," diyor ve gözlerim hemen yanındaki bavula takılıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalp atışlarım hızlanırken soruyorum. Nefes alamadığım için neredeyse sersemlemiş hissediyorum.

". Gitmeden önce veda etmek istedim. Yastıkları bavula sığdıramadım, onları alabilirsin. Şimdilik. Fikrimi değiştirebilirim. Bir gün. Bir velayet anlaşması ayarlayabiliriz."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve sonra paramparça bir nefes veriyorum.

Oh, lanet olsun, bu konuda konuşmadan gidiyor.

Bu boku tartışıyoruz.

"Bunu konuşmamız gerek," diyorum, ses tonum biraz titreyerek.

"Hayır, teşekkürler" diyor. "Sadece gideceğimi haber vermek için uğradım."

Bu kelimeler. O lanet kelimeler. Yumruklarımı sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum, mantıklı kalmak için elimden geleni yapıyorum. Ama pamuk ipliğine ve ipler teker teker kopuyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum ve sonra ileri doğru yürüyüp bavulunu kaptığım gibi yatak odasına sürüklüyorum. Tekerlekler ahşap zemine çarpıyor, hatta çiziyor bile olabilirim ama umurumda değil. Çünkü o gitmiyor. Henüz gitmiyor. Hiçbir zaman.

Emery peşimden koşuyor ama ona bakmıyorum bile, homurdanarak bavulunu yatağın üzerine fırlatıyorum.

"August, kes ," diyor.

"Hayır," diye tükürüyorum, fermuarını açıp yatağın üzerine atıyorum. Kıyafetler yuvarlanıyor ve ben onları çekmecelere geri atıyorum.

onları gelişigüzel içeri atıyorum. Bazıları yere düşüyor ama değil. Hiçbir yere gitmiyor.

"August, kıyafetlerimi öylece kaldırıp kaldığımı düşünemezsin."

"En azından o eşyaları toplamak için zaman ayırman gerekiyor," diye mırıldanıyorum ve homurdanarak çekmeceleri kapatıyorum. Kapanmadılar bile, sadece açık kaldılar. Tıpkı lanet olası kalbim gibi.

Aklımı tamamen kaybettim. Ben böyle davranmam. Bu hiç bana göre değil. Ne oluyor böyle?

"August, ben kalmıyorum."

Bir elimi öfkeyle saçlarımda gezdirirken, "Evet, öyle," diye bağıriyorum. İçimde öfke kabarıyor ve onunla birlikte titriyorum.

"Beni istediniz, işte ! Görev tamamlandı," diye bağıriyorum, bavulu dolaba itip kapıyı çarparak kapatıyorum. Rayında tıkırdıyor. "Uyuyamıyorum. Zar zor yemek yiyebiliyorum. Kalbim çok kırıldı. Beni *mahvettin*, Em. Geri dön. Burası senin evin. Sen hiçbir şey değilsin. Sen *her şeysin*. Bunu göremiyor musun? Bana ne yaptığını görmüyor musun? Hissedemiyor musun?"

"August," diye fısıldıyor Em, gözleri kocaman ve ben onun alanına giriyorum, lolipopu ağzından koparıp yere bırakıyorum.

"Kal. Bir şey olmadığını söylediğim için özür dilerim. Senin bir hiç olduğunu söylediğim için. Bir anlık panikle söylediğim bir yalandı. demek istemedim, bir saniye bile. Seni sevdiğimi bilmelisin. *Kal*. Lütfen kal."

Bana karşı titriyor.

"Beni incittin," diye fısıldıyor sonunda.

Ellerim beline yapışıyor. "Biliyorum bebeğim. Ve çok üzgünüm. Ama sadece bir dakika daha bekleseydin, gerisini duyacaktın. Ona bunun bir yalan olduğunu söylediğim yeri, sana o kadar aşık olduğumu söylediğim yeri. Kalmalıydın ama kaçtın. Benden kaçtın."

Emery bana bakıyor ve gergin bir şekilde alt dudağını dişliyor. "Kızgınsın."

"Elbette öyleyim. Açıklamama izin vermedin. Ve Lex'in evinde saklandın. Bana bir şans bile vermedin."

Emery ayaklarının üzerinde kayıyor ve bana bakıyor.

"Üzgündüm."

"Ben de öyleydim. Ama sen çok çabuk pes ettin. Neden hep benden kaçırıyorsun? Seni kovalamamı mı istiyorsun, Em? Çünkü bunu yapabilirim."

Emery öfkeyle göz kırpmıyor ve ben de omuzlarından tutup onu birkaç santim daha yakına çekiyorum.

"Beni dinle. Beni bir kaideye koydun. Sana yapmamamı söyledim ama yine de yaptın. Ve bu yüzden beklentilerini karşılayamadım. Seni hayal kırıklığına uğrattım." Sesim kesiliyor ve boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Ben seni olduğun gibi seviyorum. Sen de aynısını benim için yapamaz mısın? Mükemmel değilim ama seni *her zaman* seveceğim. Bu zorunda."

Emery bana göz kırpmıyor ve sonra daha yakına eğiliyor.

"Bu kadar yeter August. Özür dilerim. Haklısın. Çok düşüncesiz davrandım ve önce seninle konuşmadan kaçmamalıydım...."

Omuzlarım çöküyor ve titreyerek nefes veriyorum, ama rahatlamak için çok erken çünkü bir sonraki sözleri beni neredeyse kırıyor.

"...ama gitmek zorundayım. Lex beni almak için bir dakika içinde burada olacak. Bir çeşit plan yapmıştık. Daha çok o plan yaptı ve şimdi kendimi biraz sıkışmış hissediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve bir adım geri çekiliyorum, ellerim omuzlarından kayıyor.

"Ne?"

"Ben," diye başlıyor, gergin bir şekilde yer değiştirerek. "Lex beni bir gemi yolculuğuna çıkarıyor. Cabo'ya."

Gözlerimin arkasında bir ağrı zonklamaya başlıyor. "Gemi gezisi mi? Sen neden bahsediyorsun? Onunla yatıyor musun?"

Emery öfkeyle başını sallar. "Hayır, Tanrım, hayır. Biz sadece arkadaşız. Doğaçlama bir şeydi. Son birkaç gündür çok dağınık olduğum için beni neşelendirmek istedi. Bunu bana bu sabah söyledi. Sadece bir haftalığına...."

"Bir hafta. *Onunla* birlikte. Bir gemi yolculuğunda." Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum bile.

"August," diye iç geçiriyor Emery ve yumruklarını gözlerine bastırıyor. "Lanet olsun. Bu benim hayatım. Sonunda aşkını itiraf ediyorsun ve ben Cabo'ya gidiyorum. Yemin bunu seni incitmek için yapmıyorum. Sadece hissediyorum"

gitmek zorundaydım. Lex her zaman oldu. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı."

Ve eğer bu karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissettirmiyorsa. Çünkü onu birkaç kez hayal kırıklığına uğrattım. Emery hâlâ konuşuyor ama kulaklarımdaki uğultunun ötesini duyamıyorum bile.

"Tamam," diye araya giriyorum. " yok. Anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Emery bana dikkatle bakarak soruyor.

"Evet, ben... siktir. Toplanmana yardım edeyim, sonra da seni ."

Orada öylece durmaya devam edince uzanıp bileğini kavıyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Bu benim seni bırakmam değil. Bu bizden vazgeçmek değil. Bunun için savaşıyorum. Geri döndüğünde burada olacağım."

Emery yutkunur ve hızla göz kırpar. "Tamam."

Ama başka bir şey söylemiyor. Bavulunu yeniden hazırlamasına yardım ettiğim süre boyunca ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve ben de ona yalvarma isteğimi bastırdım. Lex'le gitme ihtiyacı hissediyorsa, gitmeli. Onu durdurmayacağım.

Belki de bu benim kötü seçimlerimin cezasıdır. Hak ettiğim şey bu.

Emery yatağın üzerindeki açık valize bakarak, "Sanırım hepsi bu ," diyor. Telefonu çalıyor ve onu çıkarıyor. Dudağını ısırarak bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. Anladım. Lex burada.

bir nefesle eğilip bavulun fermuarını kapattım ve yere bıraktım.

"Gidelim," dedim ve bavulu ön kapıya doğru yuvarlayıp açtım.

O.

Onu beton patikadan aşağıya doğru götürürken ellerim titriyor. Lex pembe bir pareo ve Sombrero giymiş, ağzından sigara sarkan bir halde arabasından iner.

"Hazır mısın Eminem?" diye soruyor bana bakarken. "Merhaba, August.

Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

Kibar bir merhaba bile diyemiyorum. Sadece başımla onaylamakla yetiniyorum. Sonra bavulu bagaja yüklüyorum ve beni iri gözlerle izleyen Emery'ye dönüyorum.

"İyi eğlenceler," diye başarıyorum.

Emery bana doğru eğilerek, "Gerçekten gitmek bile istemiyorum," diyor. "Yalancı! Bu adam köpekbalkları gördüğünü söyleyip duruyordu.

bir saat önce. Hatta yunusları ve ahtapotları sevebileceğin bir dalış turu bile ayarladım," diye yanıtlıyor Lex, arabanın tepesine sertçe vurarak. Sonra sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapatıyor. "değil. Gitmek için heyecanlı olabilirsin. Mutlu olmalısın. Ben istiyorum

mutlu olman için," diyorum ve Emery ayaklarının üzerinde kayıyor.

"Seninle mutluyum. Sen... beni gerçekten bekleyecek misin?" diye soruyor usulca ve ben uzanıp onu kendime çekiyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Onu içime çekiyorum ama ağızlarımızın birbirine değmesine izin vermiyorum. Bu adil olmazdı. Kalması için onu manipüle etmeyeceğim. İstemek zorunda.

"Evet. Her zaman."

Ve onu bırakıp geri çekiliyorum.

Sonra benden uzaklaşıyor. Kapısı arkasından kapanıyor ve her şey kötü bir alamet gibi geliyor.

Ben paramparça olurken onların uzaklaşmasını izliyorum. Ve etrafta beni kaldıracak kimse yok.

EMERY

Lex sürücü koltuğundan bana bakarken, "Surat asıyorsun," diyor. Sigarasını söndürüyor ve ben de camımı açıp arabayı havalandırıyorum. Yan aynaya bakıyorum ve August'un hâlâ orada durduğunu görüyorum, omuzları hafifçe kamburlaşmış, elleri ceplerinde. Ve kalbim biraz daha kırılıyor.

Lex kaldırımdan uzaklaşıyor ve biz uzaklaştıkça gözlerimi August'un şeklinden alamıyorum. Şimdiye kadar yaptığım tüm hayat tercihlerini düşünürken bacağım gergin bir şekilde zıplıyor. Tırnağımı ısıyorum ve kendimi tam bir panik içinde hissediyorum.

Oh, siktir et. Yanlış seçim yaptım.

O beni seviyor. *Beni sevdiğini* söyledi. Ne halt ben?

"Arabayı durdur!" Lex dediğimi yapmayı reddedince, "Durdur şu lanet arabayı, Lex!" diye bağıriyorum.

Ama Lex beni görmezden geliyor. Sadece hızlanıyor. Pislik herif. Ben de yapabileceğim tek makul ve mantıklı şeyi yaptım. Arabanın kapısını itip açtım ve dışarı yuvarlandım.

Bir *gümbürtüyle* yere inerken kollarım betona çarpıyor. Başım gürültüyle kaldırıma çarpıyor ve boynuma inen keskin acıyla irkiliyorum. Kendimi titreyen bacaklarımın üzerine iterken uzaktan August'un sesini . Kahretsin, her şey dönüyor. Kahretsin, bu kadar dikkatsiz davranarak glikoz monitörümü mü mahvettim? Pompamı? Beyin sarsıntısı mı geçiriyorum?

Eğer bu yüzden ölürsem, kendimi asla affetmeyeceğim. Üzgün kıcıımı doğruca cehenneme göndereceğim.

"Em!" August bağıriyor ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Çünkü tam karşımda, elleri yüzümde, endişeli gözleri üzerimde. Parmaklarını tenimde gezdirirken göğsü kabarıyor.

"Ne oldu? İyi misin? Yaralandın mı?"

Sertçe yutkunuyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Gitmek istemedim."

"Em," diye inliyor August. "Hareket halindeki bir arabadan atladın. Bunu neden yaptın ki? Bu çılgınlıktı."

"Çaresizdim. Lex beni kaçıırıyordu. Durmuyordu."

August küçük bir kahkaha atıyor ve beni kendine çekiyor.

"Sen iyi misin? Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır, biraz acı çekiyorum ama buna değer. Buna çok değdi," diyorum ona sarılarak. Onu bir daha asla bırakmayacağım.

Hayır, o benimle kaldı.

Bir saniye sonra Lex'in arabası yanımıza yanaşiyor ve bagaj açılıyor. Dışarı kayıyor ve gözlerini deviriyor.

"Her zaman çok dramatiksın. Dururdum, sadece seninle dalga geçiyordum," diye alay ediyor Lex ve bavulumu kaldırıp bana doğru itiyor. Bacak kemiklerime çarpıyor ve aniden duruyor. "Sanırım Cabo'ya yalnız gideceğim. Böylesi daha iyi zaten. Tüm zaman boyunca ağlardın."

"Doğru," diyorum yüzümü August'un boynuna çevirerek. "Onu çok özlerdim. Beni sevdiğini söyledi."

"Sonunda. İkiniz adına mutluyum," diyor Lex ve August'a bakıyor. "Ona iyi bak yoksa seni mahvederim. Bunu tek bir düğmeye basarak yapmanın yollarını biliyorum." Sonra tekrar arabaya binip uzaklaşıyor ve beni sokağın ortasında August'a sarılmış halde bırakıyor.

"Özür dilerim. O arabaya binmemeliydim bile. Bu çok aptalcaydı. Lütfen bana kızma."

"Asla," diyor August çenemi avuçlayarak. "Sadece hareket halindeki bir arabadan düştüğün ve kafanı kaldırıma çarptığını gördüğüm için üzgünüm."

"Sana ulaşmak zorundaydım. Zaman kaybedemezdim. Ben de seni seviyorum demek zorundaydım. Seni yıllardır seviyorum."

August alt dudağını ısıırıyor ve sonra ağzını nazikçe benimkine bastırıyor. Günlerdir bu kadar üşürken bir anda ısınıyorum.

"Hadi içeri girelim," diyor usulca.

Kollarını bana doluyor ve güvenli bir şekilde eve döndüğümüzde vücudumda sıyrık ve çürük olup olmadığını kontrol ediyor, dirseğindeki kanlı yarayı temizliyor. Pompama ve glikoz monitörüne bakıyorum ,

Neyse ki ikisi de hala sağlam. Sonra August beni yatak odamıza götürdü.

Yatağın kenarına oturuyor, ben de üstüne çıkıyorum, ellerim saçlarında, ağzım onunkine değiyor.

"Seni özledim," diyorum öpücükler arasında. "Sana ulaşmak için uçaktan bile atlayabilirim. Paraşüte ne gerek var? Süpermen gibi uçar giderdim."

"Yapma bunu," diyor küçük bir atarak. "U amazsın ve güvende olmana ihtiya ım var."

"Tanrım, sadece sana ihtiya ım var. Sadece sana," diyorum onu geri iterek ve sonra kendimi ona doğru bastırıyorum. Kahretsin, bunu  zlemişim.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye .
August bana gülümsüyor. "Seni daha çok seviyorum."

EPILOG

6 AY SONRA

EMERY

("Kötü haberlerim var," diye inleyerek gömleğimin altıyla oynuyorum ve August'un gözlerine bakmayı reddediyorum. Onun nasıl bana katlanıyor. Ben kesinlikle gülünç biriyim.

"Kamp gezimize sadece bir uyku tulumu getirdiğin için mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Hayır, tabii ki . Bunu yaptım. Sarılmak istiyorum."

August bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Tamam, zaman nedir? Bana bırak. Kaldırabilirim."

"Kayganlaştırıcı kaka deliğine girdi."

"Em. Orası bir portatif tuvalet, kaka deliği değil."

"Kelimenin tam anlamıyla bir çukurun içinde kaka var. var. Baktım."

August kıkırdıyor ve sonra başını sallıyor. "Kayganlaştırıcıyı orada kaybetmeyi nasıl başardın?"

"Öyle demek istemedim... Yeterince var mı diye kontrol ediyordum ve parmaklarımın arasından kayıp gitti. Yolculuğumuz mahvoldu."

August şimdi gülüyor ama bunun gülünecek bir şey olmadığıнын farkında değil. Planlarım vardı, lanet olsun. Onun kıcıyla çok önemli planlarım vardı.

"İyi ki yanımda destek getirmişim. Böyle bir şeyi başarmış olma ihtimaline karşı."

"Oh, şükürler olsun. Sen bir rüyasın. Nerede bu?"

Ben çekiştirme açık fermuarlar ve BAKIŞ
her yerde neredeyse çılgınca.

"Sana söylemiyorum. Eğer onu ele geçirirsen, başına neler geleceğini kim bilebilir?"

Nefesim kesildi. "Kaba."

"Em, birlikte olduğumuzdan beri tam anlamıyla on tane yağın yerini değiştirmeyi başardın. Beşi çok tuhaf yerlerde son buldu."

"Buzdolabı bir kazaydı. Tuvalet de öyleydi."

August'un kahkahası daha da yükseliyor ve beni kendine doğru çekerek gözlerini siliyor.

"Gel buraya, sen."

Ağzını ağızıma bastırıyor ve ben de ona doğru inliyorum.

"Bana nasıl katlanıyorsun?"

"Em, seninle ilgili o kadar çok iyi şey var ki, tuhaf şeylerin önemi bile yok. Hayatımda olduğun için mutluyum."

"Tanrım, ben de. Şimdi ciddi. Kayganlaştırıcı. Lütfen."

"Önce gözlerini kapat. Saklandığım yeri ele veremem."

Dediğini yapıyorum, ama o bakmıyorken tamamen gözetliyorum. Pislik herif ayakkabının içine koymuş.

En azından nerede olduğunu biliyorum. Sinsi bir saldırı planlayacağım. O da buna katılacaktır.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda August, "Baktığını biliyorum," diyor. "Asla bakmazdım."

"Bunu saklamak için başka yerlerim de var. Bu bizim tek yerimiz. Gerçekten riske atmak istiyor musun?"

Erkek arkadaşına bakıyorum ve sonra iç çekiyorum. "İyi. Sakla onu. Onu kurtarılamayacak bir yere bıraktığım için çok pişman olurum."

August onu elime tutuşturuyor ve ben de avucumun içinde sıkıyorum. "Beni nasıl istiyorsun?" diye soruyor.

"Seçmemi mi istiyorsun? Seni her yönden istiyorum. Benim için karar verebilir misin?"

August arkasına yaslanıp pantolonunu kalın kalçalarından aşağı indiriyor ve birkaç dakika sonra ona doğru ilerlediğimde, bu adamla evleneceğimi kesinlikle biliyorum.

Yani, bunu yapmamak aptallık olurdu. Beni olduğum gibi kabul ediyor, şu anda.

Ona aşık olmamak imkansızdı.

EPILOG

3 YIL SONRA

EMERY

("," diyor August bana bakarak. Beni güçlü kollarına çekiyor ve ağzıma uzun bir öpücük konduruyor. Etraftaki kalabalık itip kakıyor ama ben ona güvenli bir şekilde bastırılıyorum. Beni hep yakınında tuttu ve ben bunu seviyorum.

Onu seviyorum.

"Mezun olacağımı hiç düşünmemiştim, ha?" Sırıttım. "Hayır, mezun olacağını biliyordum. Sen bir dahisin."

Ona doğru eğildim ve gülümsedim. "Hayır, sen de bana yardım ettin. Dürüst olmak gerekirse bu derecenin yarısını hak ediyorsun."

"Ben sadece ödevlerini hatırlamana yardım ettim," diyor August ve elini çenemde gezdiriyor. "Geri kalan her şeyi sen yaptın."

Mezuniyet kepimi çıkardım ve kolumun altına sıkıştırdım.

"Peki, şimdi planımız ne?" Babam ve Lisa bize doğru gelirken soruyorum. Babam bana gülümsüyor, Lisa da öyle. Kahretsin, gözlerim yanıyor. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Öğle yemeğine ne dersin?" Babam beni kucağına çekerken soruyor. Bu artık yaptığımız bir şey.

Buna alıştım. Hoşuma da gidiyor.

"Evet, bunu yapabiliriz," diyorum ve sonra elimi August'un eliyle birleştiriyorum ve o da dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor.

Daha sonra ikimiz için planlarım var. Ona küçük bir şey aldım.

Umarım evet der.

Kimi kandırıyorum ki? Yapacağını biliyorum.

SON SÖZ

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de benim kadar keyif . Emery ve August'un her ikisinin de kalbimde özel bir yeri var. Bu hikaye çok daha karanlık başladı, ama yanlış hissettirdi. Bu yüzden elimdekileri çöpe attım, yeni bir belge açtım ve bugün gördüğünüz şeyi yazdım. Onların hikayesi aslında kendi kendini yazdı.

Ve .

Sırada Luke ve Elliot var.

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Angela O'Connell'a bu kitap üzerindeki tüm sıkı çalışması için teşekkür ederim. Bana her zaman doğru yolu gösterdin. Tavsiyeleriniz ve düşünceleriniz olmasaydı bu kitap bu kadar iyi olmazdı.

Ve tabii ki tüm sosyal medya hesaplarımı, bültenimi ve web sitemi yöneten Kari Monty'ye. Gördüğünüz tüm o güzel sayfalar onun eseri. O olmasaydı bunların neye benzeyeceğini bilmek istemezsiniz. Çok, çok korkutucu.

Hizmetleriyle ilgilenen tüm bağımsız yazarlar için onları [IndieAuthorCreative](http://IndieAuthorCreative.com)'de bulabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Cora Rose her türlü romantizmi seviyor ve her yıl çok fazla kitap tüketiyor. Şu anda ABD'de yaşıyor ve günlerini kafasının içindeki karakterler hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

Kendisine [web sitesinden](#) ulaşabilir veya şu e-posta gönderebilirsiniz
CoraRoseRomance@gmail.com

CORA ROSE TARAFINDAN DA

Whit

Sem

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.